

Giới thiệu Cá Nước Thân Mật

Cá Nước Thân Mật câu chuyện ngôn tình cổ đại của Mễ Lộ Lộ với những tình huống diễn biến đầy bất ngờ xung quanh tình yêu của nàng từ khi tình cờ gặp được người mình yêu.

Nàng đã nhìn trúng hán một mực tìm cách chiếm đoạt hán thế nên luôn bày ra những trò mánh khóe mua hán về, hán là trợ thủ đắc lực nàng tha hồ sai bảo không ngờ người thứ ba lại xuất hiện.

Nàng một lần nữa ra tay bắt cóc hán về phủ nhưng hán lại âm thầm chuẩn bị cưới người khác, lần này nàng mất hán thật rồi để sau đó mới nhận ra đã yêu thương hán từ lâu không thể sống thiếu hán được..

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trời vừa hừng sáng, người đàn ông trẻ tuổi đang nằm ở trên chiếc giường kia đã không hề buồn ngủ chút nào. Hán mở to đôi mắt phượng đẹp mê hồn của mình, cúi đầu nhìn cô thiếu nữ giờ đang say ngủ trong khuỷu tay hán.

Hán cẩn thận rút lại cánh tay đang để dưới đầu nàng, tiếp đó hán đắp chăn cho nàng thật cẩn thận, để tránh đánh thức nàng khỏi giấc ngủ say.

Mối quan hệ giữa hán và nàng không thể để cho bất kì ai biết.

Bởi vì, nàng là chủ mà hán là nô.

Sự khác biệt giữa đất và trời, làm cho hai người bọn họ, một người giống mây, một kẻ lại như bùn lầy.

Mà, hán chính là bùn, một kẻ hạ nhân nên lăn lộn trong bùn, lại mặc kệ mọi quy củ, lên giường với chủ nhân.

Người đàn ông khẽ thở dài, xuống giường, nhặt lên từng chiếc quần chiếc áo đang rơi tán loạn trên mặt đất.

Vừa xoay người một cái, hán cảm thấy trên lưng đau rát. Hán xoay người nhìn lại, thấy được mấy vết cắn.

Không cần soi gương, hán cũng đã biết có chuyện gì xảy ra.

Người gây tội lại đang say ngủ trên chiếc giường mềm mại như một chú mèo nhỏ. Cứ mỗi lần hai người mây mưa, nàng luôn luôn hét cần lại cào hán.

Hán nhếch môi để lộ nét cười nơi khóe miệng. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, hán lại lưu luyến đi về bên chiếc giường.

Một đôi bàn tay to lớn thon dài tuyệt đẹp vuốt ve đôi má nàng. Hán lại sợ đánh thức nàng, thế cho nên cũng chỉ có thể khẽ khàng ve vuốt.

Xem thật kĩ gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, hán thở dài. Tiếng thở dài này, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, cũng là vì sợ đánh thức vị mỹ nhân đang say ngủ trên giường kia.

Hán lặng lẽ khắc dấu môi thơm lên cái trán trắng nõn như ngọc của nàng. Cũng chỉ vào những lúc nàng không có ý thức, hán mới dám làm những động tác không hợp với quy củ như vậy.

Thật cẩn thận đem những sợi tóc tán loạn trên mặt nàng chuốt về phía sau, rồi lại giúp nàng rửa thật sạch những dấu vết đêm qua để lại, tiếp tục dặt chân cho nàng, làm tốt hết tất cả hán mới im lặng rời đi phòng nàng.

Cửa phòng đóng lại, trời vẫn còn xám đen, bình minh vẫn đang núp mình trong lòng những đám mây.

Nhân lúc lầu gác không có người hầu nào đi lại, hán đi trên hành lang gấp khúc cực kì thông dong.

"Chúc buổi sáng tốt lành, tổng quản." Có vài tên nô bộc dậy sớm, vừa thấy hán đã khom lưng cúi chào.

Hán luôn đáp lại bằng một nụ cười nhạt, uốn ngực lên tiếp tục đi về phía trước.

Đúng thế, hán là một gã tổng quản, nhưng lại là vị tổng quản của một gia đình nổi tiếng nhất thành Phượng Thiên - họ Thượng Quan.

Năm ấy, Thượng Quan Tiểu Du mới 10 tuổi, vừa mới đến Tế Châu làm việc cùng đại tỷ và phụ thân, đã gặp được một cảnh này.

Hắn bị nàng mua...

Cà đời.

Hắn còn nhớ như in một câu mà Thượng Quan Tiểu Du đã từng nói với hắn.

"Đời này, người là người của ta." Khi ấy, Thượng Quan Tiểu Du vẫn còn giữ nét trẻ con xinh xắn trên gương mặt, lại tuyên bố với giọng điệu kiên quyết vô cùng.

Biểu tình, giọng điệu, và cả ánh mắt nàng khi đó, đến tận bây giờ vẫn mãi khắc sâu trong lòng của hắn.

Vì thế, hắn cũng không do dự nhiều thêm nữa, quyết định cùng nàng đi vào thành Phụng Thiên.

Trong mắt hắn, nàng là chủ nhân. Hơn nữa, còn là một vị chủ nhân vô cùng kiêu căng, tùy hứng, coi trời bằng vung!

Nhớ tới những hình ảnh khi hắn và nàng mây mưa, lòng hắn lại dâng lên một niềm cảm xúc phức tạp khó tả.

Mối quan hệ của hai người, đã không cẩn thận thay đổi vào một ngày lúc nàng 15 tuổi.

Ngày đó, hắn đang tắm rửa ở trong phòng, nàng lại bạo dạn xông vào phòng hắn. Chỉ trong tích tắc, dường như không khí đều ngưng kết thành băng.

Nàng không có thét lên, cũng không hề che mặt bỏ chạy.

Mà ngược lại, hắn lại giống như một cô nương, vui mừng vào trong bồn tắm, chỉ hy vọng chủ nhân có thể tự mình hiểu lấy mà rời đi trước mặt hắn.

Thế nhưng, nàng cũng không làm như vậy. Ngược lại, nàng di động bước chân, từng bước một đi về phía hắn, còn bá đạo lệnh cho hắn đứng lên khỏi bồn tắm.

Bởi vì nàng đã thấy một thứ mà trước giờ nàng chưa bao giờ thấy, cái thứ được giấu ở giữa đôi chân hắn!

Vì thế đêm hôm đó... không cần miêu tả thêm gì nhiều, hắn đã bị nàng cưỡng bách ép lên giường, làm cái chuyện cùng loại với điều tồi qua hai người đã làm.

Nói tóm lại, có thể dùng bốn chữ hình dung, đó chính là:

Hắn đã mất trinh.

Nhưng ở trong phủ Thượng Quan này, ở bên ngoài hắn vẫn giữ vẻ ngoài đậm mạc, bình thường sẽ cách xa Thượng Quan Tiểu Du một chút.

Hắn không dám biểu hiện quá mức thân mật với nàng. Mỗi lần chủ nhân triệu kiến, hắn sẽ lấy lòng nàng đến tận lúc nàng thực sự hài lòng, rồi ôm nàng cho đến khi trời sáng, sau đó lại nhân lúc nàng ngủ say, lặng lẽ rời khỏi phòng nàng.

Mối quan hệ này duy trì tới hôm nay, vừa đúng tròn một năm.

Trong đầu Phong Nhạc Thủy giờ xuất hiện rất nhiều ý nghĩ phức tạp. Hắn đi về phía đại sảnh, một ngày bận rộn mới đã lại bắt đầu.

Đôi chân dài mới vừa bước tới đại sảnh, hắn đã thấy một cô nương ngồi trên ghế cúi đầu uống một chén thuốc đen.

"Chúc buổi sáng tốt lành, đại cô nương." Tuy ở ngoài hắn không lộ chút sắc mặt, nhưng trong lòng, hắn lại khiếp sợ vì sao hôm nay Thượng Quan Tiểu Nguyệt lại thức dậy sớm như vậy.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt ngược khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của mình lên, sắc mặt tuy có chút tái nhợt, nhưng tinh thần vẫn còn rất tốt.

"Tổng quản đêm qua thức trắng sao?" Giọng nàng nghe bình thản như hồ sâu, giống như chẳng hề có chút cảm xúc gợn sóng nào cả.

Cứ việc sợ bị nhìn ra chút manh mối gì, nhưng mà ở trước mặt một người thông minh như Thượng Quan Tiểu Nguyệt, hắn chỉ biết gật đầu thừa nhận, "Đúng vậy."

"Vì sao?" Nàng buông chén thuốc trên tay, đôi con ngươi khôn khéo đang dò xét hắn.

"Kết toán sổ sách đến quên cả thời gian." Hắn vốn là người ít lời, bởi vậy chỉ trả lời một cách đơn giản, "Đại cô nương lại nhiễm phong hàn rồi sao?"

"Không sao." Giọng nàng nghe có chút khàn khàn, nhưng thoạt nhìn cũng không tính yếu ớt.

"Để ta mời tứ cô nương đến xem bệnh cho ngài." Nói xong, hắn xoay người muốn rời đi trước mặt nàng, sợ đôi con ngươi khôn khéo kia nhìn ra tâm sự của hắn.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt như nhớ ra điều gì, đột nhiên kêu tên của hắn, "Nhạc Thủy."

Bước chân hần bồng khựng lại, toàn thân cứng đờ, sau đó hần quay đầu, "Đại cô nương còn muốn dặn gì chẳng?"

"Người đã đến phủ được bao nhiêu năm rồi?" Nàng cười hỏi, nghe như không có ý tứ gì khác.

"6 năm." Hần thành thật trả lời, không hiểu ý tứ giấu trong lời nàng vừa nói.

Nàng gật đầu, vẫy tay, "Không có gì, người đi làm việc của người đi!"

Hần nhanh chóng rời đi, nhưng lại vì vấn đề này, chôn vào lòng một hạt mầm nghi vấn.

Hần cũng không hề phát hiện, ngay lúc hần xoay người rời đi, Thượng Quan Tiểu Nguyệt nhếch lên cánh môi cười đầy quỷ dị.

★ ☆ ★ ☆ ★

Trong phủ, Thượng Quan Tiểu Du là út, sinh ra ở trong một gia đình giàu có tốt đỉnh ở thành Phụng Thiên.

Người từ nhỏ đã có số sướng như nàng, tuy rằng phía trên còn có 7 người tỷ tỷ, nàng xếp thứ tám nhưng cũng là viên ngọc quý được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay.

Năm nay, nàng tròn 16 tuổi, mi thanh mục tú, có một gương mặt trái xoan xinh đẹp, dưới hàng lông mày là đôi mắt đen lung linh sáng ngời, dưới chiếc mũi dọc dừa cao thẳng là đôi môi mọng nước, mỗi khi hé miệng, lại mang theo một nét quật cường.

Tuy trên mặt còn có nét trẻ con, nhưng đáng người nàng thon thả cao gầy, giữa đôi mày còn có nét lồi đời, thể hiện nàng cực kì từng trải.

Từ nhỏ, nàng đã đi theo cha và đại tỷ học tập, trông non cửa hàng của phủ Thượng Quan.

Từ nhỏ, người nàng sùng bái nhất là đại tỷ, hy vọng sau khi lớn lên nàng có thể giống như đại tỷ, một người xây dựng một mảnh trời, khéo léo xử lý mọi chuyện trong cửa hàng.

Nay nàng đã 16 tuổi, trong số những cửa hàng mang danh nghĩa của cha và đại tỷ, có một phần ba đã bị nàng nắm trong tay.

Tuy thủ đoạn của nàng không tức trí đa mưu bằng đại tỷ, nhưng nàng có nguyên tắc giải quyết của riêng mình.

Ai ai ở thành Phụng Thiên cũng đều biết, tám vị cô nương của phủ Thượng Quan, người nào cũng có năng lực.

Đứng hàng út Thượng Quan Tiểu Du, nổi danh làm việc mau, ngoan, chuẩn. Làm việc không hề lè thê dong dài, thứ gì nàng muốn, cái gì cũng không hoãn, nhất định phải chiếm tới tay.

Nàng là người có cá tính thu hút người ngoài nhất trong tám người chị em.

Ưong nhan, bá đạo, lại nhanh nhẹn, dũng mãnh. Lấy những từ này đến hình dung nàng, thật là thích hợp.

"Cái đồ Phụng Tiểu Khuynh trời đánh kia!" Thượng Quan Tiểu Du mặc bộ áo váy bó người thuận tiện để vận động, giờ đang đứng ở trước cổng lớn mà tức giận, rống to về phía một cánh cổng cũng to lớn không kém khác.

"Rống cái gì?" Tọa lạc đối diện phủ Thượng Quan là phủ nhà họ Phụng, người đáp lời nàng là một cô nương cùng tuổi đáng yêu xinh đẹp.

Quả thực Phụng Tiểu Khuynh có dáng người hết như tên nàng, là quốc sắc thiên hương, chỉ có điều so với Thượng Quan Tiểu Du thì nhỏ gầy một ít, trông xinh xắn như một bức tượng búp bê bằng gốm sứ.

"Người còn dám hỏi ta rống cái gì?" Thượng Quan Tiểu Du tiến lên phía trước, đứng ở ngã tư đường ngay giữa hai phủ, "Việc buôn bán là quang minh lỗi lạc, người lại dám lên hỏi lộ thương gia, bán hàng giá thấp hơn thị trường!"

Phụng Tiểu Khuynh cười rộ lên sẽ có một đôi núm đồng tiền xuất hiện, tuy rằng nàng còn nhỏ tuổi, nhưng khí thế cũng không thua kém bao nhiêu, "Việc buôn bán chẳng phải là tùy năng lực mỗi người hay sao?"

"Năng lực của người chỉ là biết giờ mấy cái thủ đoạn dê hèn đó hả?" Thượng Quan Tiểu Du bĩu môi giận dữ.

Hai vị cô nương đối mặt với nhau, tuy rằng thu hút nhiều ánh nhìn, nhưng người ta cũng đã nhìn mãi thành quen.

Hai nhà họ Phụng và Thượng Quan ban đầu cũng không có gì trở mặt, nhưng từ khi hai vị cô nương này sinh ra, lại hiểu biết thì đã không biết vì sao gai mắt lẫn nhau.

Những thứ Thượng Quan Tiểu Du có, Phụng Tiểu Khuynh cũng nhất định dùng mọi biện pháp để giành được những thứ giống hệt như thế, hay như những điều Phụng Tiểu Khuynh có thể làm, nhất định Thượng Quan Tiểu Du cũng sẽ gắng sức đuổi theo, sóng hàng với nàng.

Có đối thủ cạnh tranh tuy là chuyện tốt, nhưng nếu hai nhà đấu nhau quá kịch liệt, sẽ biến thành đối thủ một mất một còn, giống như hai nàng đây vậy.

Làm bất cứ chuyện gì cũng phải so bì nhau, thỉnh thoảng còn có thể đập đối phương một cú, tuy rằng không ảnh hưởng toàn cục, nhưng vì thời gian trôi qua cũng đã lâu, cả hai đều vô cùng để ý đến hành động của đối phương.

"Như vậy vẫn còn thực nữ hơn kẻ mỗi lần chỉ biết dùng nắm đấm để thuyết phục người khác."

Phượng Tiểu Khuynh hí mắt cười nói, không coi Thượng Quan Tiểu Du ra gì.

"Người..." Thượng Quan Tiểu Du lặng lẽ siết chặt nắm tay, gương mặt xinh xắn lúc này cứng đờ.

"Chẳng lẽ ngươi định đánh cả ta?" Phượng Tiểu Khuynh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của mình, vẫn cười đến đáng đánh đòn như vậy.

Tưởng nàng không dám ra tay hả? Thượng Quan Tiểu Du siết nắm đấm thật chặt, rất chặt.

Đúng thế! Nàng không dám giơ nắm đấm về phía cô nương gầy yếu trước mặt này.

Nhưng đây là vấn đề mặt mũi, dù gì nàng không thể làm một con chó chết chủ, chỉ biết sửa mà không biết cắn!

"Tiểu thư."

Cũng may, có người trung gian đến giải vây.

"Làm sao?" Thượng Quan Tiểu Du tuy đã có bậc thang để hạ, nhưng vẫn còn hiếu thắng găm nhẹ.

"Cửa hàng Nam Dương đưa sổ sách tới, đại cô nương mời tiểu thư đến trưởng phòng*." Phong Nhạc Thủy rũ mắt, ôn tồn nói. (phòng kế toán)

"Hừ!" Thượng Quan Tiểu Du phát tay áo, xoay người muốn đi về phủ Thượng Quan.

Phượng Tiểu Khuynh vừa nhìn thấy Phong Nhạc Thủy, ngay lập tức đổi giọng ngọt ngào đi đến bên cạnh hắn, "Nhạc Thủy ca ca."

Một câu "Nhạc Thủy ca ca" đã níu lại bước chân của Thượng Quan Tiểu Du, vừa quay đầu, nàng nhìn thấy thân hình bé bỏng xinh đẹp của Phượng Tiểu Khuynh đang dính lấy người Phong Nhạc Thủy giống như một con khỉ đang leo cây vậy.

Lừa gạt giống như mây đen bao phủ trên đầu Thượng Quan Tiểu Du.

"Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?" Phượng Tiểu Khanh liếc nhìn nàng một cái, không thèm để ý đến nét lo lắng trên khuôn mặt nàng, tươi cười đầy miệng nói: "Đã suy nghĩ đến việc bỏ chức tổng quản phủ Thượng Quan, đến phủ nhà ta chưa hả?"

"Phượng Tiểu Khanh!" Thượng Quan Tiểu Du tiến lên, cực kỳ khó chịu tách ra hai người, đôi tay nhỏ bé kéo Phong Nhạc Thủy lại, "Ngươi lớn mật thật, dám cướp người của ta hả?"

"Đúng thế đấy thì đã sao?" Phượng Tiểu Khanh phiết môi, "Nếu không phải lúc trước ngươi đẩy ngã ta xuống đất, lấy bạc ra trước ta, thì hôm nay Nhạc Thủy ca ca đã là tổng quản của phủ Phượng rồi."

Đúng thế! Lúc trước Phượng Tiểu Khanh và Thượng Quan Tiểu Du cùng coi trọng Phong Nhạc Thủy, là nàng đẩy ngã Phượng Tiểu Khanh mới có thể lấy bạc ra trước mặt được hắn.

Đúng thế đấy thì đã sao nào?

Đoạt thua chính là đoạt thua chứ còn gì nữa! Giờ nàng đã là chủ nhân của Phong Nhạc Thủy, hiện tại Phượng Tiểu Khanh mới muốn hoành đao đoạt ái thì cũng đã quá muộn rồi.

"Hắn là của ta." Thượng Quan Tiểu Du tranh lời, kéo Phong Nhạc Thủy lại, giấu ở sau người, "Ta nói cho ngươi, đừng có động đến hắn."

"Là như thế này sao?" Phượng Tiểu Khanh khẽ cười, chớp mắt một cái, trong mắt nàng chúc quý mưu ma đang không ngừng lưu chuyển, "Hắn chỉ là một gã tổng quản của phủ Thượng Quan, thế mà ngươi lại coi hắn như là bảo bối vậy."

"Ai cần ngươi lo." Đương nhiên Thượng Quan Tiểu Du sẽ không ngốc đến nỗi nói hết ra mối quan hệ của nàng và Phong Nhạc Thủy, chỉ đáp một lời, "Chỉ cần là thứ ta coi trọng, đều không đến lượt Phượng Tiểu Khanh ngươi."

Nàng lười phải giải thích với đối thủ một mất một còn, lôi kéo Phong Nhạc Thủy đi về trong phủ.

Phượng Tiểu Khanh nhìn hai người với đôi mắt đầy thâm ý, "Xem ra, ta đã vô tình phát hiện một nhược điểm của tên Tiểu Ngư Nhi kia rồi..."

Nàng nhếch môi cười tươi. Trong tiếng cười khanh khách mang theo quỷ linh, che giấu rất nhiều quỷ dị và giảo hoạt.

★ ☆ ★ ☆ ★

"Tiểu Thư." Phong Nhạc Thủy thấy Thượng Quan Tiểu Du nắm tay mình, biết đã vi phạm thân phận chủ tớ nên đã lên tiếng nhắc nhở nàng. "Có chuyện gì?" Thượng Quan Tiểu Du vẫn đang bức mình, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Phong Nhạc Thủy. Hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang tức giận kia, trong đôi con ngươi đen ấy không hề có một chút tức giận cũng như mắt kiêu ngạo, ngược lại còn chan chứa nỗi bao dung yêu chiều vô hạn. "Tiểu thư lại tranh chấp với Phụng cô nương sao?" Giọng của hắn vọng vào tai nàng, nhân lúc nàng tức giận mà vụng trộm rút tay mình lại, kéo không khéo trên đường đi chúng nó bộp trong phủ lại ghé mắt nhìn. "Thì sao nào?" Nàng liếc nhìn hắn, giọng nói ác liệt vô cùng. "Ngươi đau lòng nàng ta à?"

"Nếu đau lòng Phụng cô nương, ta sẽ không cho tiểu thư một bậc thang bước xuống." Giọng hắn nghe không nóng không lạnh, như thể đang tường thuật một sự việc rất là đúng lý hợp tình.

Nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên.

"Biết ngay là ngươi đến quấy rối mà!" Nàng vội xoay khuôn mặt đỏ bừng của mình qua chỗ khác, quát cường không chịu thừa nhận lúc đó mình đã rất khó xử, "Nếu lúc ấy ngươi không xuất hiện thì ta đã đâm cho Phụng Tiểu Khuynh một cú thâm mắt rồi!"

Hắn mỉm cười khê, không phá vỡ tấm màn nguy trang của nàng, "Nghe nói thân thể Phụng cô nương nhu nhược, chỉ sợ không chịu nổi một quyền của tiểu thư."

Nàng rên hừ hừ, trong tai vang đến lời hắn nói về người con gái khác, trong lòng nàng bỗng có chút không thoải mái.

Vì vậy, nàng dừng chân, chột xoay người lại, đôi mắt to tròn nhìn xoáy vào hắn.

Hắn quen thuộc nàng đến từng hành vi cử chỉ, biết trong mắt nàng đang nén cơn tức giận, tức giận cứ nói đến là đến, không hề báo trước, hết như một cơn gió vậy.

"Nếu ngươi lo lắng nàng ta thì đi sang đó mà làm tổng quản!" Không hiểu sao, nàng bỗng nhiên nóng nảy lên.

Cơn tức này, chính bản thân nàng cũng không hiểu nổi, nhưng không biết vì sao nó ngày một cháy lên mạnh mẽ hơn.

"Tiểu thư mới là chủ nhân của ta." Hắn đã sớm quen với tính cách thô bạo của nàng, vì vậy hắn trả lời rất thản nhiên.

"Vậy ngươi mặc kệ thân thể của Phụng Tiểu Khuynh có nhu nhược hay không!" Nàng cực kì không thích hắn nhắc tới người con gái khác, nhất là người đó lại là đối thủ một mất một còn của mình.

Hơn thế nữa, tính Phụng Tiểu Khuynh lại là phản cốt. Mỗi thứ nàng thích, nàng ta sẽ tìm đủ mọi cách đoạt đến những thứ giống hệt như thế.

Bằng không, nàng ta sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, cướp đi chúng từ tay nàng.

Bởi thế, nàng mới luôn luôn đề phòng Phụng Tiểu Khuynh, kéo đến một lúc nào đó nàng lại rơi vào tay kẻ thù một mất một còn thì hối cũng chẳng kịp.

Hơn nữa, năm đó, nàng và Phụng Tiểu Khuynh cùng gặp Phong Nhạc Thủy ở Tế Châu. Nếu không phải nàng nhanh tay lẹ mắt đưa bạc ra trước thì giờ này Phong Nhạc Thủy cũng không phải là người của nàng.

Hừ! Những gì nàng coi trọng, sao có thể bị người khác cướp đi.

"Ngươi là của ta." Cặp mắt đẹp mang đầy nỗi giận hờn kia đối mắt với đôi ngươi đen thâm thúy của Phong Nhạc Thủy, "Cả đời, biết không?"

Phong Nhạc Thủy sợ run người một lát, cuối cùng, hắn cười khê.

"Biết." Hắn nói ít đến đáng thương, nhưng lại bởi lời nói bá đạo ấy của nàng mà lòng hắn như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

"Còn nữa. . ." Đại tiểu thư nàng còn nói thêm một câu.

"Hửm?" Hắn như một nàng dâu nhỏ, chuyên tâm lắng nghe.

"Trừ khi ta không cần ngươi, bằng không đời này cho đến tận lúc chết, ngươi vẫn mãi là người của ta!"

Trừ khi nàng không cần hắn. . .

Nếu vậy, liệu hắn có thể tham lam xin với ông trời, rằng hãy để nàng cả đời này đều đừng vứt bỏ hắn có được hay không?

Nhưng hắn biết, lời này không phải lời hứa, đây chỉ là một câu nói lúc nàng tức giận bốc đồng.

Thế nhưng, chỉ cần một câu nói bốc đồng như vậy, lại như là một cái gông xiềng, gát gao xiết chặt lấy cơn tim của hắn.

Chương 2

Nếu như nói, tim hần đã sớm bị một căn nhà tù vô hình giam giữ, liệu một ngày nào đó nó còn có thể có được sự tự do hay không?

Vấn đề này, cho tới tận bây giờ Phong Nhạc Thủy cũng đều chưa từng nghĩ tới, thậm chí hần cũng không dám suy nghĩ nữa kia.

Người hần, là thuộc về Thượng Quan Tiểu Du.

Lòng hần, từ lâu, theo dòng thời gian, cũng đã trầm luân ở trên người nàng, không thể tự kiềm chế, cũng không có cách nào thu hồi lại phân tình cảm đáng lẽ không nên có kia.

Vì thế, tình cảm của hần tựa như hạt cát.

Rõ ràng, hần muốn lấy hai tay bắt lấy tình cảm của mình, nhưng nó lại ở lúc vô tri vô giác, theo kẽ ngón tay thoát đi ra.

Giờ đây, trong lòng hần, trong tim hần tràn ngập tất cả đều là nàng.

Tuy vậy, thân thể hần lại như một khối xác không hồn, bởi hần đã không ngừng giao ra hết thảy tất cả những thứ nàng muốn, giao ra tất cả trái tim và tình cảm, toàn bộ con người hần đã bị vét sạch.

Ngoài việc tiếp tục hiến ra tinh lực giúp đỡ phủ Thượng Quan, hần không biết bản thân mình còn có con đường đi nào khác.

Hơn nữa, tất cả mọi người cũng đều đã quên mất họ thật của hần, vừa thấy hần là chào một câu "Thượng Quan tổng quản."

Lâu đến nỗi, hần thật sự đã nghĩ chính mình vừa sinh ra đã mồ côi cha mẹ.

"Nhạc Thủy ca ca đang suy nghĩ điều gì vậy?" Một giọng nói non nớt vang lên từ phía sau lưng Phong Nhạc Thủy.

Hần vừa quay đầu lại thì một gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn vọng vào trong đôi con ngươi ôn hòa thâm thúy của hần.

"Phượng cô nương." Hần lễ phép cười khẽ, nhẹ nhàng gật đầu chào nàng.

Phượng Tiểu Khuynh đứng ở trước mặt hần, thân thể nàng bé nhỏ yếu đuối mới chỉ cao đến chỗ ngực hần, thoạt nhìn có vẻ rất là linh lung, khiến cho người ta chỉ muốn nâng ở trên tay mà yêu chiều cưng nựng.

"Hiếm khi thấy ngươi ngẩn người trên đường, đang suy nghĩ đến chuyện gì vậy?" Phượng Tiểu Khuynh không hề doái hoài đến ánh mắt những người khác, sóng vai cùng hần đi trên đường.

"Không có gì chuyện gì đặc biệt, là chuyện bình thường thôi." Hần cười lác đầu, tìm lời nói tránh để che giấu tâm sự của mình, hần không muốn để người khác nhìn trộm góc sâu nhất giấu kín trong lòng hần.

Đôi con ngươi linh hoạt của Phượng Tiểu Khuynh xoay vòng vòng, như là muốn tìm ra manh mối gì từ trên gương mặt tuấn tú của hần, nhưng dù thế nào nàng cũng không thể nhìn đến đáy lòng hần được.

Đối với nàng, Phong Nhạc Thủy tựa như một cái hồ sâu không đáy.

Nếu hần không chủ động mở miệng, nếu không có ai hiểu được tâm tư của hần, sẽ càng không thể biết được hần đang nghĩ gì.

Hơn nữa, hần cực kì khép mình và giấu tài.

Rõ ràng, hần là một người đàn ông rất có năng lực, vài năm nay cũng đã bỏ ra không ít tâm huyết giúp đỡ phủ Thượng Quan, còn dành dụm cho mình không ít bạc. Nếu như hần muốn chuộc thân, đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Điều làm cho nàng cảm thấy biến hóa kì lạ, chính là hần không có một chút hành động gì, chỉ toàn tâm toàn ý bán mạng làm việc cho phủ Thượng Quan, không hề an bài chuyện nửa đời sau của mình gì cả.

Một con rồng, lại cam tâm bị nhốt ở trong vũng nước cạn này, nếu như không phải lòng hần đã dành cho một người nào đó, chỉ sợ chẳng còn có lý do nào níu giữ hần ở lại nơi đây.

Đối với Phượng Tiểu Khuynh, hần chính là một vị nam tử ý vị sâu xa.

Những người đàn ông nàng không thể hiểu, nàng lại cảm thấy càng có hứng thú!

Hơn nữa, người đàn ông này lại khắc trên mình một cái ký hiệu: Thuộc về Thượng Quan Tiểu Du.

Nàng rất hứng thú xen vào giữa hai người bọn họ, kiểu gì cũng phải đảo loạn một mảnh hồ êm ả không sóng gợn, khiến cho Thượng Quan Tiểu Du gà bay chó sủa khắp bốn phía, mới có thể khiến cho nàng sung sướng vui vẻ vỗ tay cười.

"Nhạc Thủy ca ca. . ." Nàng lấy giọng nói ngọt ngào của mình gọi tên hắn, cười híp đôi con ngươi tròn vo, "Thật sự ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện rời đi phủ Thượng Quan ư? Theo như năng lực hiện giờ của ngươi, chắc chắn đã có thể thoát khỏi tầng lớp người hầu."

"Ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này." Hắn trả lời một cách đạm bạc. Mặc dù sóng vai bước đi cùng Phụng Tiểu Khuynh, nhưng giữa hai người còn có một khoảng cách chừng một khuỷu tay.

"Là bởi vì ngươi luyện tiếu rồi đi Thượng Quan phủ ư?" Phụng Tiểu Khuynh biết điều cho hắn một bậc thang có thể bước xuống, vì thế cũng không muốn nói toạc ra tâm tư của hắn.

"Trên đời này, nơi ta sống duy nhất chỉ có phủ Thượng Quan" Hắn cười đến thật tự nhiên, dường như không có một chút phản ứng quá khích nào, "Luyện tiếu, cũng là đương nhiên."

Lời nói của hắn thật xảo diệu, cho nàng đáp án, lại không cho nàng tiếp tục dò xét bí mật trong thâm tâm hắn.

Nàng đã sớm biết tính cách hắn, hiện giờ mối quan hệ cá nhân giữa hắn và nàng không thể bị nổi với Thượng Quan Tiểu Du, hơn nữa, nàng lại gánh cái danh hiệu 'Đối thủ một mắt một còng' của nàng ta, chắc chắn tình cảm của hắn và nàng cũng không thể tốt đẹp được.

Phụng Tiểu Khuynh là một cô nàng thông minh, ai sáng suốt sẽ biết ngay hắn đối với Thượng Quan Tiểu Du khẳng khái một mực, nhưng dường như mức độ trung thành này đã vượt qua mối quan hệ giữa chủ và tớ. . .

Đấu với Thượng Quan Tiểu Du đã lâu, nàng cũng bắt đầu thấy hứng thú với hắn.

"Nhạc Thủy ca ca, nếu như ngươi nguyện ý rời phủ Thượng Quan, phủ Phụng nhà ta sẽ nguyện ý trao cho ngươi 3 gian cửa hàng, và tất cả những cửa hàng khác của phủ Phụng sẽ do ngươi trông coi tiếp quản."

Nàng đã đưa ra một điều kiện mê người đến vậy, mục đích chính là muốn cạy góc tường mời hắn đến phủ Phụng, sau đó làm cho Thượng Quan Tiểu Du mất đi người trợ thủ đắc lực nhất.

Nhưng đối với Phong Nhạc Thủy, những điểm lợi bé xíu ấy không hề hấp dẫn được hắn chút nào.

"Cảm ơn Phụng cô nương đã coi trọng Nhạc Thủy." Hắn vẫn duy trì nụ cười, nhưng nét cười không nhuộm đến con ngươi đen, "Tuy nhiên, phủ Thượng Quan dù gì cũng là nơi ta ở."

Phụng Tiểu Khuynh mỉm môi, nàng không hề tức giận, chỉ là trầm mặc một chút, sau đó nàng tiếp tục mở miệng: "Vậy ngươi đã từng nghĩ đến có một ngày Thượng Quan Tiểu Du sẽ không cần ngươi, hoặc là nàng lập gia đình, ngươi sẽ làm thế nào?"

Vấn đề này như là một cây trăm nhọn, hung hăng trát vào lòng hắn, tựa như trong chốc lát hắn cũng không thể trả lời câu hỏi của nàng.

Sau một lúc trầm mặc:

"Nhạc Thủy ca ca, ngươi còn có thể ở bên cạnh nàng bao lâu nữa cơ chứ?" Phụng Tiểu Khuynh khẽ cười, có ý xấu thừa thắng xông lên.

"Vấn đề này. . . ta chưa từng nghĩ đến." Hắn nhắm lại mi, giọng nói nghe có chút mệt mỏi.

"Là không nghĩ, hay là không dám nghĩ?" Ha ha! Nàng đúng là cực kỳ xấu tính! Lại còn đã kích lòng hắn như vậy.

Hắn mỉm môi, dừng lại bước chân.

Hắn đứng ở một bên đường, bị vấn đề này bao vây lấy tâm lòng, cũng bao vây lấy cả bước chân.

Người đi đường giờ đang nhìn vào bọn họ. Ở thành Phụng Thiên, ai ai cũng biết hai người, hơn nữa khoảng cách giữa hai người lại gần như thế.

"Nhạc Thủy ca ca?" Phụng Tiểu Khuynh tiến lên, quơ đôi tay nhỏ bé trước mặt hắn, "Ngươi lại thất thần ư?"

Hắn hoàn hồn, hướng nàng lắc đầu cười: "Không có việc gì."

Cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn không trả lời.

"Cũng không còn sớm nữa, ta phải tới trà lâu gấp tiểu thư gấp, nàng còn đang chờ ta." Tìm một cái cớ, hắn nói lời từ biệt với nàng, chân dài sải bước rồi đi Phụng Tiểu Khuynh.

"A!" Nàng không giận, chỉ cười khẩy, "Vội vàng chạy trốn, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao?"

Có thể thấy được. . .

Phong Nhạc Thủy và Thượng Quan Tiểu Du có một mối quan hệ không thể cho ai biết!

★ ☆ ★ ☆ ★

Phong Nhạc Thủy bị Thượng Quan Tiểu Du nhìn chăm chăm nên rất mất tự nhiên.

Lúc hần tới được trà lâu, Thượng Quan Tiểu Du đã bàn xong chuyện làm ăn với một chủ cửa hàng khác, vì vậy giờ này hai người vẫn đang ngồi trong tiệm trà trông mắt nhìn nhau.

"Người đi đâu vậy?" Giọng Thượng Quan Tiểu Du lạnh lùng vang lên, như muốn hỏi hành tung ban nãy của hần.

"Ở trên đường gặp được người quen." Phong Nhạc Thủy trả lời, cũng không dám nói thẳng mình đã gặp gỡ ai.

"Gặp gỡ ai thế?" Nàng híp mắt lại, trông như một người đang muốn bức cung.

Hần trầm mặc một lát, như là muốn nghĩ kỹ xem có nên nói thật hay không.

Nàng mắt kiên nhẫn, lại mở miệng, "Là người không muốn trả lời, hay là không biết nên trả lời như thế nào?" Nàng nhíu mày, nghi ngờ sự trầm mặc của hần.

"Ta ở trên đường nói chuyện một lát với Phượng cô nương." Hần không muốn nàng hiểu lầm, cuối cùng vẫn quyết định nói thật ra.

"Người vì Phượng Tiểu Khuynh mà lùi lại thời gian chúng ta đã hẹn gặp từ trước?" Nàng giận sôi, nắm đấm nện lên bàn một cú.

Hần chần chờ trong chốc lát rồi mới lại nói, "Đúng là có lùi lại trong chốc lát." Hần cúi đầu, trông như có vẻ rất nghe lời.

"Các người có chuyện gì mà tán gẫu?" Không hiểu vì sao, trong lòng nàng cảm thấy có chỗ không thoải mái.

Rõ ràng hần chính là người của nàng, thế mà Phượng Tiểu Khuynh kia còn bày ra bộ dạng thèm dỏ dãi, làm nàng không thấy tức giận cũng khó.

Hần lại lấy sự trầm mặc đáp lại lời nàng.

Dù gì cũng không thể nói thật ra rằng Phượng Tiểu Khuynh muốn hần đến phủ Phượng, thậm chí còn muốn trao cho hần 3 gian cửa hàng.

Nếu như hần thành thực nói thật ra tất cả, chỉ sợ nàng sẽ càng tức giận hơn thôi.

Như thế, chẳng bằng hần giữ miệng, tránh nặng tìm nhẹ mà trả lời.

"Không nói?" Nàng đứng lên, híp đôi mắt to, giọng nghe như là bức bách uy hiếp.

"Là một chút việc nhà ấy mà." Hần thực bất đắc dĩ, đành phải nói như là một việc nhỏ.

Nghe được bốn chữ "một chút việc nhà", nàng lại càng tức giận hơn, toàn bộ ngọn lửa giận hờn trong lòng nàng giờ đang cháy sạch, cả người cứ như là một con mèo đang dựng thẳng lông lên, chỉ kém một điều là không dương nanh múa vuốt.

"Không ngờ người cùng với Phượng Tiểu Khuynh còn nói đến cả 'một chút việc nhà' cơ đấy." Nàng từng bước đi lại gần về phía hần, tức giận trừng mắt hần.

Thấy nàng giận không thể át, hần đang định mở miệng chối cãi, lại bị nàng lấy đôi tay đẩy, một lần lại một lần lùi về phía sau, mãi đến khi chân hần vướng phải cái gì đó, loạng choạng ngã về phía sau, đổ người lên trên chiếc giường lớn trong phòng.

"Tiểu thư. . ." Hần nhìn nàng không chớp mắt bằng đôi người đen láy.

"Chẳng lẽ người cho là ta không biết người rất gần gũi với Phượng Tiểu Khuynh hay sao?" Nàng quan sát hần, theo dõi gương mặt tuấn tú của hần.

Hần vốn là hết đường chối cãi, từ đầu đến cuối cũng không thể giải thích cái gì.

"Hay là người đã quên mất thân phận của mình rồi?" Nàng nhíu mày, thoát đôi hài thêu dưới chân, trực tiếp ngồi khóa lấy hần thắt lưng, đặt hai tay lên trên ngực hần, đè lại thân thể đang muốn vùng dậy của hần.

"Từ trước tới nay ta chưa khi nào quên thân phận của mình." Hần quay mặt sang một bên, lạnh nhạt nói.

Thân hần là bùn, hần chưa bao giờ muốn thăng chức quá nhanh, cho dù hần đã đủ lông đủ cánh, cũng đã mất đi khí lực bay đi, cho dù nơi bay đến rộng lớn là thế, hần vẫn mù mịt không biết bay đường nào.

Bầu trời lớn là thế, hấn lại mất đi phương hướng. . .

Không, thứ mất phương hướng chính là lòng của hấn!

Lòng hấn sớm đã rơi xuống từ lâu, từ rất lâu rồi. . .

"Phong Nhạc Thủy!" Nàng hô đầy đủ cả họ lẫn tên hấn, hai tay ôm lấy mặt hấn, nhìn hấn bằng một đôi ánh mắt bá đạo.

Dùng đôi con ngươi đen nhìn lại nàng, hấn đem bóng hình xinh đẹp kia khắc sâu vào trong ánh mắt, thấy được trong con ngươi to kia là ảnh ngược của chính mình.

"Ngươi đừng quên đôi này, toàn bộ ngươi đều là của ta!" Nói xong, nàng xé mở vạt áo hấn.

"Roẹt!" Làn da màu đồng nơi ngực hấn đã lộ ra.

Hấn không hề phản kháng, chỉ đợi nàng làm những động tác tiếp theo.

Nàng xé mở vạt áo hấn không ôn nhu tạo nào, sau đó lại thô lỗ đè cánh môi của mình lên trên đó.

Như là đang muốn xả giận, nàng chà đạp cánh môi mỏng của hấn, mở ra cái miệng nhỏ nhắn non mềm xinh đẹp cắn phệ đôi môi hấn.

Mãi cho đến khi nàng cắn môi hấn làm ra một màu hồng nhuận, môi hấn hơi hơi sưng lên, nàng mới có chừng có mực buông tha cho hấn.

Sau đó, nàng lại chủ động vươn cái lưỡi non mềm của mình ra, liếm láp đôi môi hấn, qua lại bồi hồi ở đôi cánh hoa kia.

Hấn không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi giờ này nàng đang ngồi trên thắt lưng hấn, chỉ cần hơi động đậy một chút, bộ phận kia của hấn sẽ bị nàng ma sát đến. . .

Nàng luôn giống như một chú mèo hoang mạnh mẽ, mỗi lần phát giận, đều sẽ để lại trên người hấn những vết thương lớn nhỏ.

Tuy nhiên, hấn lại vui vẻ chịu đựng.

Cái lưỡi non mềm của nàng chui vào trong miệng hấn, bá đạo kiểm tìm đầu lưỡi hấn, cuối cùng vờn quanh lưỡi hấn, cùng lưỡi hấn múa lên.

Đầu lưỡi của nàng vẫn chủ động câu dẫn hấn như cũ, nhưng lại bởi vì sự hưởng ứng của lưỡi hấn mà quyền chủ động đã bị đổi lại, thuộc về tay hấn.

Hấn câu lấy cái lưỡi non mềm của nàng, quấn quýt dây dưa, như muốn khiêu khích, chơi đùa, trêu逗 lưỡi nàng, hoàn toàn không cho nàng một giây thờ ơ.

Nàng thích phát giận, hấn lại phải làm công cụ dập tắt lửa giận cho nàng.

Nhưng vẫn là câu nói ấy:

Hấn cam tâm tình nguyện.

★ ☆ ★ ☆ ★

Thân thể bị cưỡi kia giờ lộ ra một bộ ngực tinh trắng khỏe mạnh, cơ bắp đẹp đẽ đến mức người ta cũng không thể dời đi ánh nhìn.

Cuối cùng, bàn tay to của hấn cũng không kiềm chế được mà đặt lên tấm eo mảnh khảnh của nàng, nhưng lại bị nàng vung mạnh ra.

"Ngươi muốn chạm vào ta sao?" Thượng Quan Tiểu Du hí mắt, nhú mày hỏi.

"Ta muốn hầu hạ tiểu thư." Phong Nhạc Thủy nuốt nước miếng đáp.

"Nhưng giờ ta không cần." Nàng lạnh lùng cự tuyệt hấn, lại có ý xấu muốn tra tấn hấn.

"Thế thì tại sao. . ." muốn khiêu khích hấn?

"Ta thích." Nàng rên lên, cuối cùng cũng lột sạch thân thể hấn, chỉ còn để cho hấn mặc một chiếc quần dài, "Ta muốn cho ngươi hiểu được, toàn bộ ngươi đều là của ta, chỉ có ta mới có thể hưởng dụng ngươi, đụng chạm ngươi!"

Đúng thế! Hấn là người đàn ông của nàng, là tên hầu nam của nàng!

Không có bất kì kẻ nào có thể cướp hấn đi!

Mà nàng, lại chẳng hề phát hiện ra được, có chút hương vị ghen tuông xen lẫn trong con tức ấy.

"Ta vẫn đều là của tiểu thư." Nghe thấy nàng đang ghen, giọng nói của hắn mang theo niềm bao dung quá mức, sự yêu chiều hẳn dành cho nàng đã cao như trời, rộng như đất.

"Vậy lòng nguoi cũng là của ta sao?" Nàng hơi tức giận hỏi, "Hay là nguoi đã sớm muốn rời bỏ ta, tự mình buôn bán?"

"Nó là của nguoi, tất cả những gì của ta, đã sớm thuộc về nguoi từ rất lâu rồi." Hai bàn tay hắn bị đôi tay nhỏ bé của nàng giữ chặt, căng ra thành hình chữ đại mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

Như là rất vừa lòng với đáp án này của hắn, rốt cục môi nàng cũng hiện một chút nét cười.

"Nguoi phải nhớ cho kĩ, chỉ có ta mới có thể chạm vào nguoi như thế này!" Nàng bá đạo cúi đầu, vron đầu lưỡi trong miệng ra, áp đến trên quả thủ du trên ngực hắn, hơi ním đôi môi lại, cũng ngậm lại quả thủ du còn chưa kịp thức tỉnh kia. Nàng còn cố ý dùng đầu lưỡi của mình đảo qua đảo lại liếm láp nó. . . .

Tuy rằng động tác của nàng cực ngây ngô, nhưng thân thể lại nhớ rõ hết thảy tất cả những ham muốn này.

Trong kí ức của nàng, hắn cũng đã từng dùng chiêu này, thu phục thân thể nàng, lòng của nàng.

Vì thế, nàng cũng muốn sử dụng phương pháp giống hệt, lấy đầu lưỡi treu chọc nơi mẫn cảm trên thân thể hắn, khiêu khích hai quả đậu đỏ kia.

"Tiểu thư. . ." Hắn nhú mày, không ngờ rằng chính mình lại bị nàng coi là món đồ chơi, lại là một lần tra tấn nữa.

Nàng không để ý sự phản kháng của hắn, vẫn giống một đũa nhóc hồn nhiên, dùng đầu lưỡi ẩm ướt trơn trượt của mình liếm láp đầu vú của hắn như cũ.

Những giọt nước bọt từ lưỡi nàng rơi trên vú hắn, theo động tác mút vào của nàng, một bàn tay khác của nàng cũng di chuyển đến đầu vú đang bị vắng vẻ phía bên kia.

Ngon tay trắng dài non mềm của nàng vôn về núm vú màu trà của hắn, nàng dùng ngón trỏ và ngón giữa giữ lấy nó, để cho núm vú nhỏ kia trượt qua trượt lại giữa kẽ tay nàng.

Núm vú hắn nhanh chóng cứng rắn lên, ánh mắt hắn cũng biến sắc. Trong mũi hắn vẫn vương hương thơm phát ra từ cơ thể nàng, thế là bộ phận phía bên dưới của hắn cũng nhanh chóng bị đẩy lên một ngọn lửa dục vọng.

"Tiểu thư. . ." Hắn hô lên, hy vọng nàng có thể dừng trò chơi này lại.

Nàng thích treu đùa hắn, lần nào cũng khiến hắn lửa dục đốt người.

Nhưng nàng đâu có quan tâm đến hắn, cố ý liếp láp núm vú trên ngực hắn, cả thân thể nàng cũng rất xấu xa trượt xuống, một đôi tay nhỏ bé vọc vào trong quần lót của hắn.

Tuy đây không phải lần đầu tiên nàng đùa giỡn thân thể hắn, nhưng lòng nàng vẫn rất khản trương y như ngày nào. . .

Tuy rằng tay run, nàng vẫn cứ ra vẻ bình tĩnh cời ra nút thắt quần của hắn.

Thế là quần dài tuột xuống, thân thể hắn đã bị lửa dục châm lên, bộ phận giữa hai chân kia cũng đã bắt đầu rục rịch thức tỉnh.

"Nguoi quá vội rồi. . ." Đôi tay nhỏ bé của nàng mới chạm vào nơi đó, lòng bàn tay nàng đã dần cảm nhận được nó đang từ từ to lớn lên.

Không phải hắn quá vội, mà là thân thể hắn không thể kháng cự được sự đùa giỡn của nàng, lần nào hắn cũng phối hợp tất cả những gì nàng làm.

"Tiểu thư, hãy để ta tới hầu hạ tiểu thư." Hắn cảm thấy, nếu như hắn tiếp tục bị nàng đùa bỡn như vậy, chỉ sợ chính mình sẽ là người đầu tiên nếm mùi đau khổ.

"Không cần." Nàng cao ngạo nói, "Niệm tình nguoi đã theo ta nhiều năm như vậy, tiểu thư ta sẽ thưởng chút ngon ngọt cho nguoi."

"Nhưng mà. . ."

"Đừng âm ỉ nữa!" Nàng bá đạo đè thân mình hắn xuống giường, tay nàng cách tám vài quần mòng manh vuốt ve nơi đang dần nhô lên giữa hai chân hắn.

Mới chỉ bị bàn tay bé nhỏ của nàng sờ vào mà hắn như là đã bị một tia lửa điện đánh vào, run rẩy một cái.

"Nguoi là của ta, cả người đều là của ta." Lời nàng nói như một câu ma rủa, không ngừng phát ra, "Chỉ có ta mới có thể chạm vào nguoi như thế. . ."

Nàng là một vị chủ nhân bá đạo không biết phân biệt phải trái, cho nên tất cả những gì của hắn, nàng đều phải có được, hưởng thụ được.

Sau khi đôi tay nhỏ bé của nàng di động vài cái trên thứ thô to kia, nàng muốn cho nó hít thở không khí, vì vậy nàng đã lột mở vật che đậy thân thể duy nhất còn sót lại của hắn ra.

Thế là vật thô to kia bỗng nhảy bật ra hết như có sinh mệnh vậy, giữa bộ lông đen, nó rất có tinh thần đứng thẳng lên.

Vừa thô vừa dài cự thú tiến vào tầm mắt nàng, khiến cho khuôn mặt nàng cảm thấy như có một ngọn lửa nóng rực đang thiêu đốt, ửng hồng lên.

Không phải nàng chưa từng nhìn thấy nơi thô to bí ẩn kia của hắn, chỉ có điều, khi bàn tay bé nhỏ của nàng đặt lên thứ nóng cháy cứng rắn kia, trái tim nàng lại bỗng không ngừng gia tốc đập nhanh hơn.

Khi lòng bàn tay mềm mại mát mẻ của nàng bao lấy nơi cực nóng cực to của hắn, dường như trong cổ hắn sắp tràn ra một chuỗi rên rỉ.

Ngay sau đó, hắn thấy nàng mở ra cánh môi, cúi đầu ngậm lấy nơi cứng rắn nóng rực đó.

Tình dục vô biên, bắt đầu thiêu đốt lẫn nhau. . .

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Khi đầu lưỡi ẩm ướt của nàng chạm đến nơi nóng rực cứng rắn của hắn, đôi tay hắn siết chặt thành nắm đấm, hắn không thể hình dung ra cảm giác nơi thô to dài ấy lại bị cái miệng nhỏ nhắn của nàng ngậm vào.

“Ừm. Thượng Quan Tịch Du vừa mới ngậm vào thứ đó, còn chưa kịp nuốt hết, đã cảm thấy nó sắp khi

n cái miệng bé nhỏ của mình nứt vỡ ra.

Thứ to thô dài kia vừa mới tiến vào trong miệng nàng, đầu nắm bị miệng nàng ngậm chặt, cứ việc nana cố sức nuốt vào, nhưng dù cách nào cũng không thể nuốt hết toàn bộ nó được.

Nàng chỉ có thể chậm rãi mút thứ cực thô to nóng ấy vào trong miệng, mới chỉ mút được một nửa nhưng cũng đã là cực hạn của nàng.

Mà thứ này của hắn như là có dấu hiệu phình lớn lên, như thể muốn phá vỡ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khiến cho nàng khép miệng cũng cảm thấy hơi đau đớn.

Đôi tay nhỏ bé của nàng đỡ lấy thứ cực lớn ấy, ngậm vào trong miệng, nước bọt của nàng liếm qua khiến nó biến thành màu xanh tím.

Phun ra nó, nàng thấy nó dữ tợn đến rợn người, dường như nó đã sưng đến mức lớn nhất rồi.

Nàng vươn đầu lưỡi ra khỏi khoang miệng, lấy đầu lưỡi liếm láp lỗ nhỏ tròn đầu nắm, dùng lưỡi ma sát nơi mẫn cảm kia.

“Ha...” Hắn thét một tiếng lớn, vội vàng ngồi dậy.

Nhưng mà nàng vẫn cố ý liếm láp nơi cứng rắn nóng rực ấy, hết như một cô nhóc đang ăn cái kẹo que.

Từ đầu nắm, nàng liếm một đường xuống tận hai viên tròn tròn kia.

Đầu lưỡi nàng vươn ra khê liếm viên cầu, làm cho đầu lưỡi liếm qua liếm lại, liếm hết bên trái lại liếm sang phải, không ngừng ngậm vào liếm láp.

Nàng ngược đôi mắt đẹp lên, phát hiện giờ đây nét mặt hắn cực kì thống khổ nhíu hết cả lại, mà lúc này nàng lại nhếch lên môi cười.

Mỗi lần, chỉ cần nàng không hài lòng, nàng sẽ bắt nạt hắn như vậy làm vui, nhìn hắn ân cần

Cũng chỉ có hắn, sẽ luôn luôn bao dung, nhường nhịn tất cả sự bốc đồng của nàng.

Trong thế giới của hắn, nàng là nữ vương.

Trong lúc đùa bỡn nơi mẫn cảm nhất của hắn, nàng lại mở ra cái miệng nhỏ nhắn của mình, chậm rãi mút thứ thô to nóng rất của hắn vào miệng.

Đôi môi nàng ma sát thứ thô to nóng rất đã nổi đầy gân xanh ấy, một lần nữa nó lại tiến vào trong miệng nàng, để cho nơi khoang miệng ẩm áp của nàng bao vây lấy nó.

“Ha...um..Nàng khẽ nhủ thầm, dù có mở cái miệng nhỏ nhắn hết cỡ đi nữa, nàng cũng không thể nào cất chứa hết thứ to lớn cực nóng này.

Hắn dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể mình, quần áo trên người hắn đã sớm bị cởi hết, bộ ngực cường tráng giờ đang lộ trong không khí.

Lúc này, hắn hơi nhíu mày, làm cho thứ nóng rất cứng rắn ấy có thể xâm nhập vào miệng nàng thêm một chút.

“Tiểu thư..Dường như hắn không chỉ muốn có như vậy, nhưng bởi vì sợ vội vàng xao động sẽ thương tổn đến nàng nên hắn luôn thả lỏng động tác. Thà rằng lúc này bản thân chịu đựng thống khổ, hắn cũng không muốn thương tổn nàng chút nào.

“Ừm... ha..Hai hàng mày đẹp của nàng nhìn lại, nàng định khiêu khích cho hắn khó nhịn tê ngứa toàn thân, ai ngờ thân thể nàng cũng đã hơi hơi biến hóa.

Hơn nữa, khi nàng nghe được thanh âm rên rỉ thuần hậu phát ra từ miệng hắn, không hiểu sao dây đàn trong lòng nàng như bị gảy lên, dây thần kinh mẫn cảm của nàng cũng bị nó tác động.

Đáng chết! Sao hắn lại có thể có loại thanh âm dễ nghe đến vậy cơ chứ? Làm cho thân thể nàng cũng nổi lên ngọn lửa dục vọng lẽ ra không nên có này.

Nhưng, nàng vẫn kiên trì liếm mát nơi thô lỗ cứng rắn của hắn, tựa như là không thể không hút đi khí lực của hắn vậy.

“Có thể hay không..Một ngọn lửa dục vọng đang mãnh liệt đốt cháy thân thể hắn, thiêu đốt đến một độ âm cao nhất rồi.

Giờ này, trông thì có vẻ hắn vẫn còn lý trí, nhưng thực ra, ngọn lửa dục vọng trong kia đã thoát khỏi nhà giam, sắp sửa cuồng dã thoát ra như một loài mãnh thú.

Nếu như nàng cứ tiếp tục như vậy, tiếp theo đó hắn nhất định sẽ mất đi khống chế...

Thế nhưng, nàng lại vẫn cứ bốc đồng đỡ lấy nơi cực lớn ấy, hai tay nhỏ bé còn cố ý nhẹ nhàng vuốt ve hai viên cầu dưới thứ cực nóng cực rắn kia.

Rõ ràng, động tác của nàng non nớt là thế, ấy vậy mà ngọn lửa dục vọng trong hắn vẫn bị nàng châm lên.

“Tiểu thư, hãy để ta giúp người.” Hắn cúi đầu nhìn nàng liếm vào thứ thô to cứng rắn nóng rực

của mình. Lúc này, động tác của nàng không hề thuần thực, trúc trắc như thể một cô học sinh mới đang không ngừng học tập tìm tòi.

Rõ ràng, hắn và nàng đã làm tình với nhau nhiều lần, thế nhưng nàng vẫn cứ mãi không thuần thực lên, chỉ biết có cậy mạnh giả bộ mình nhiệt tình.

Nàng lại có tai mà như điếc, cúi đầu liếm láp thứ cứng rắn nóng rực của hắn, hệt như một đứa trẻ vậy.

Nơi thô to dài nóng ấy không ngừng ra ra vào vào trong miệng của nàng, nàng bạo dạn dùng đầu lưỡi khiêu khích cái đầu nắm mẫn cảm của hắn, trông bộ dạng vô cùng đắm mị.

Hắn cũng đã sắp không thể nào chống cự thêm được nữa, tuy nơi thô cứng nóng rực ấy vẫn đang ra vào miệng nàng, thế nhưng hắn lại cảm thấy đau đớn khôn tả.

Nam căn hắn cương cứng, lại bị đầu lưỡi ẩm ướt nóng rực của nàng liếm láp, làm cho hắn tuân theo bản năng, nhíu mày lên làm cho thứ đó càng ra vào sâu hơn trong miệng nàng.

Ngọn lửa dục vọng đã bị châm lên, không thể nào dập tắt, nhất định tiếp theo phải đón nhận một trận lửa dục đốt người.

Cuối cùng, hắn cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, khẽ vươn bàn tay to về phía má nàng, dùng lòng bàn tay ve vuốt làn da nhẵn nhụi bóng loáng trên má nàng.

“Ừm..Độ ẩm từ tay hắn truyền đến da mặt nàng, làm cho nàng rên rỉ lên hệt như một con mèo nhỏ.

Rồi nàng thay đổi tư thế, di chuyển hắn lên giường, nâng lên mông, chôn cả nửa người trở giữa đôi chân của hắn.

Hắn vòng bàn tay to của mình về sau gáy nàng, bồi hồi lưu luyến vuốt ve vùng da sau gáy.

“Ừm... um..” Hắn mới chỉ âu yếm một chút, nàng đã rên rỉ lớn đến mức mê người.

Đầu lưỡi nàng vẫn tiếp tục liếm láp đầu nắm, thỉnh thoảng còn lấy thân lưỡi nhẹ búng, còn dùng cả cái miệng nhỏ nhắn hút vào. Dưới sự tra tấn ngọt ngào này, toàn thân hắn như bị một tia lửa điện giật phải, dục vọng dưới thân rõ ràng tăng vọt, cả thái dương cũng lăm lăm mờ mờ.

Vì vậy, ngay sau đó, hắn đã không thể chịu đựng thêm mà ưỡn thắt lưng lên, làm nơi thô cứng nóng rực của mình hung hăng ra vào miệng nàng.

“Ta muốn.” Giọng điệu hắn lúc này không hề có chút chần chừ, đây là một câu khẳng định.

Hắn không cho phép nàng lại do dự thêm. Màu sắc tình dục giờ nhuộm đậm con người đen của hắn.

Hắn bắt đầu đóng đưa thất lưng, mạnh mẽ mà bá đạo.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng vắt và ngậm hút thứ thô to nóng rực của hắn. Khi nghe được hắn vì chìm trong lửa dục mà rên rỉ, giữa hai chân nàng bỗng cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

Nhớ lại những hình ảnh trước đây hắn luôn tận tâm lấy lòng nàng, nàng mất tự chủ nuốt ực một ngụm nước miếng, bởi cả thân xác lẫn tinh thần nàng đã được hắn yêu chiều cung nệm đến vô pháp vô thiên.

Không có hắn, nàng thấy rất tịch mịch.

Hắn thấy nàng quyết cường không chịu buông mình ra khỏi miệng, bởi vậy hắn đã dẫn lòng khiến cho thứ thô cứng nóng rực của mình hung tợn ra vào miệng nàng.

“Ừm... ừm...” Nhíu mày, nàng không thể ngờ được hắn lại có thể làm càn đến độ khiến cho thứ đó hung hăng rút ra lại húc vào cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt non mềm của mình.

Từng lần húc vào, lần nào cũng như là sắp đụng đến cuống họng, khiến cho nàng cũng sắp chịu không nổi nữa.

Nhưng, nàng không muốn thua. Vì vậy, nài nỉ cưỡng tiếp tục ngậm lấy thứ thô cứng nóng rực ấy.

Hắn ngày càng ra vào miệng nàng nhanh hơn, cả nước bọt nàng cũng không kịp nuốt vào, một tia nước bọt ái muội trào ra khỏi miệng nàng.

Nước bọt liếm qua làm thứ thô cứng nóng rực của hắn trở nên trơn trượt, khoang miệng non mềm ma sát lấy nó, đầu lưỡi cùng hàm răng cũng nhẹ nhàng đảo qua nơi đầu nấp ẩn cảm kia.

Cao trào nhanh chóng đánh gục tia lý trí mà hắn đã rất khó khăn mới giữ lại được.

“A...” Hắn gầm nhẹ một tiếng, đôi tay mất tự chủ, ôm lấy đầu nàng, muốn thứ đó càng nhập sâu vào trong miệng nàng.

Tiếng gầm nhẹ của hắn đột nhiên vang lên, cộng thêm với thứ dịch nhầy dính ngấy bỗng nhiên phun đầy vào miệng nàng, làm cho nàng không kịp tinh thần, bỗng chốc bị sặc cả mũi.

“Khụ khụ...” Nàng chậm rãi phun ra nam căng đang dần mềm xuống và thu nhỏ lại của hắn, thứ dịch nhầy trắng ngà kia cũng chảy xuống từ khóe miệng nàng.

Hương vị tinh dục, đang từng giọt từng giọt tràn ngập bên trong...

Nàng ngồi chồm hổm trên giường, phun đầy tinh dịch ra cả hai tay.

Có một ít tinh dịch, từ khóe miệng nàng uốn lượn ra đến cái gáy trắng nõn, rồi rơi đến bộ ngực sữa non mềm kia.

Hắn vội vàng xuống giường, tìm đến khăn mặt và chậu nước, giúp nàng rửa sạch thân thể dính ngấy này.

Nàng nhếch mày, đôi môi hồng xinh non mềm hơi hơi chu lên.

“Ta đã làm ngươi mất đi không chế, đúng không?” Nàng thích hắn phản ứng như thế. Thình thoảng thấy hắn mất đi lý trí, toát lên dã tính, trong lòng nàng cảm thấy đắc ý vô cùng.

Hắn bắt đầu dĩ vũ môi. Nàng luôn thích bắt nạt hắn như thế.

Thấy hắn mất đi lý trí, lẽ nào nàng lại thấy thú vị đến như vậy?

“Ngươi toàn thấy ta hiền mà bắt nạt, khiêu chiến tính nhẩn nại của ta.” Hắn giúp nàng lau sạch những giọt tinh dịch trắng ngà còn dính ở miệng, cùng với đôi bàn tay nhầy nhụa chất lỏng kia.

Nàng dùng đôi tay bé nhỏ của mình nâng cằm hắn lên, ngồi trên giường xem bộ dạng nửa quỳ của hắn.

“Ta muốn ngươi, ngay bây giờ.” Nàng giờ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của mình lên.

Hắn đặt chiếc khăn sang một bên, thân thể hoàn mỹ kia đứng dậy, ngoan ngoãn đi lên trên giường. Rồi hắn vươn tay, thoát đi vạt áo bên hông nàng.

Vạt áo bị buông ra, làm lộ ra làn da trắng nõn và đôi xương quai xanh của nàng.

Nàng trông xinh đẹp tựa như một đóa hoa bách hợp, trên đôi gò má còn nhuộm thêm hai rặng mây đỏ, trong nét thanh thuần lại xen thêm một chút kiêu diễm khó tả.

Không đợi nàng ra lệnh, hắn hiểu ý vì nàng làm mọi chuyện.

Hắn tiến lên, hôn lên miệng nàng. Đây cũng là điều mà hắn luôn luôn khát vọng.

Ở trong miệng nàng, hắn nếm được một hương vị vô cùng ngọt ngào. Hắn dùng đầu lưỡi của mình quán quýt câu lấy đầu lưỡi nàng, nước bọt của hắn hòa cùng nước bọt của nàng.

Động tác của hắn luôn luôn bá đạo cuồng ngạo, nhất là khi đã có sự cho phép của nàng, hắn càng không kiêng nể gì vội vàng thoát áo nàng ra.

Đôi bả vai gầy gò của nàng lộ ra, ánh mắt hắn nhìn một đường từ xương quai xanh đi xuống, đó là một đôi gò bồng đảo mới lớn, đang bị chiếc áo lót màu trắng bọc lại.

Cặp vú trắng nõn mềm mại kia khiến cổ họng hắn như nuốt xuống một ngọn lửa.

Thân thể nàng tựa như một vật trân quý, dù cho có ngắm đi ngắm lại biết bao lần, nó vẫn mãi thu hút ánh nhìn như vậy.

Đôi môi hắn rời đi môi nàng, di chuyển đến cái gáy trắng nõn. Đôi môi mỏng của hắn ở đó ma sát nàng bằng một tốc độ mê người.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn ở trên gáy mình, thân mình nàng khẽ run lên.

Tay hắn khẽ nâng ngực nàng lên, đầu lưỡi hắn thì bồi hồi qua lại nơi xương quai xanh của nàng.

Rồi lưỡi hắn di chuyển đi xuống, đôi tay hắn ép vú nàng lại, đầu lưỡi bắt đầu nhét vào cái khe đó, không ngừng liếm láp đảo quanh.

Kỹ xảo của hắn vô cùng thành thực, hắn dùng tay nâng ngực nàng lên, thỉnh thoảng còn lấy ngón cái tìm thấy nụ hoa, nhẹ nhàng bóp lấy nó.

Hơi thở nàng càng ngày càng vẫn đục, miệng khô, lưỡi cũng khô.

Như thể đã nhìn thấy hết sự quẫn bách của nàng, hắn nhăn mày, chuyển đầu lưỡi đến trên môi nàng, miêu tả khuôn miệng xinh đẹp của nàng.

Nàng vội vàng vờn lưỡi mình ra, có ý định dụ dỗ lưỡi hắn đi vào trong miệng mình.

Đầu lưỡi hắn bị nàng quuyến rũ vào cửa miệng, ngay sau đó, hắn chơi xấu rời đi miệng nàng, khiến cho nàng một lần nữa vờn cái lưỡi nhỏ nhắn của mình ra.

Trong không khí, hai cái lưỡi truy đuổi lẫn nhau. Nàng bị kĩ thuật hôn của hắn hôn đến mơ hồ cả ánh mắt, ngay cả đầu óc cũng như thể hóa thành một bãi bùn vậy.

Hắn vừa hôn nàng, vừa dùng tay không ngừng vuốt ve ngực nàng, còn lấy ngón cái và ngón trỏ, cách áo xoa bóp núm vú của nàng.

“Ừm... ừm...” Nàng thoải mái rên rỉ ra tiếng, không kháng cự hắn đòi lấy tình dục.

Hai tay hắn đùa bỡn nụ hoa trước ngực nàng, muốn làm cho núm vú có thể nhanh chóng tỉnh lại.

“Ngươi thom quá.” Lưỡi hắn rời đi lưỡi nàng, chuyển đến trên ngực nàng, chôn ở giữa cặp vú mềm mại no đủ của nàng.

“ừm...” Thân thể nàng bởi không nhịn được mà run rẩy lên, sự ngứa ngáy ở giữa hai chân giờ rõ ràng hơn cả ban nãy, dường như cả hoa dịch cũng đã nấn cầm chảy ra.

Đáng giận!

Hắn mới chỉ khiêu khích một chút, thân thể của nàng đã vội vàng kiếm tìm sự an ủi của hắn như vậy... Nàng ảo não mình không biết rụt rè, lại không thể nào kháng cự được sức quuyến rũ của hắn.

Nhưng động tác của hắn lại vẫn ôn nhu như thế, làm cho nàng chỉ có thể trầm luân trong vòng tình kia.

Thấy nàng như đã đứng ngồi không yên, hắn quyết định cho nàng một chút ngon ngọt, mà không phải để cho lòng nàng phải treo lơ lửng, không chiếm được một chút an ủi nào.

Hắn luyến tiếc để nàng phải chịu thống khổ khó nhin dù chỉ một tí tẹo.

Đơn giản là vì, hắn đã thật sự quá yêu nàng..

Bàn tay hắn vuốt dọc theo thắt lưng mảnh lại linh lung của nàng, cời vấy nàng ra.

Một đôi chân thon dài vọt vào trong mắt hắn, cảm giác trắng mịn non mềm khiến hắn ve vuốt đến tận chân nàng.

Nàng không phải một người con gái tầm thường, nàng là cô con gái của phủ Thượng Quan, mà từ nhỏ cha mẹ nàng đã rất yêu thương cả tám chị em, vì vậy cũng không để các nàng phải bó chân như tập tục.

Vì đôi chân nàng không bị bó lại, được phát triển một cách bình thường, mười ngón chân ngón nào ngón nấy trắng nuột đáng yêu. Nhưng dù nàng không có bó chân, chân nàng vẫn còn bé hơn cả tay hấn nữa kia.

Lòng bàn tay hấn lại di chuyển từ dưới lên trên, cảm xúc trắng mịn khiến hấn yêu thích không đòi được tay.

Bàn tay hấn đi vào giữa hai chân của nàng, lấy đầu ngón tay an ủi nơi đó.

Thân thể nàng đã sớm vì hấn mà run rẩy, ngay cả nơi bí ẩn giữa hai chân cũng đã tràn ra hoa dịch, ướt cả quần lót, tạo ở trên đó một dấu vết mê người.

“Ngươi ẩm ướt.” Hấn cười, không n&hĩ được n&hĩ lại nhiệt tình như thế.

Hấn đặt ngón trỏ vào địa phương đã rất ẩm ướt kia, dùng đầu ngón tay miêu tả vết ướt trên quần lót nàng.

“Um.um...” Hai tay nàng nắm lại để trên giường, mái tóc dài của nàng xõa tung dãn ở bên tai, trông rất là kiều mị phong tình.

Dầu ngón tay của hấn nhấn vào nơi mẫn cảm của nàng, lúc nặng lúc nhẹ.

“Đừng đùa ta nữa.” Không nhịn được, nàng bắt đầu nũng nịu, khuôn mặt nhỏ nhắn giờ đỏ bừng hết cả lên, “Ta muốn.”

“Nhưng ngươi còn chưa đủ ẩm ướt.” Hấn không để ý đến sự kháng nghị của nàng, lấy đầu ngón tay cách quần lót ve vuốt khe hở hẹp kia.

Nàng khẽ rên rỉ, cắn lấy cánh môi phòng ngừa thanh âm kia phát đi ra.

Hấn biết nàng muốn, đầu ngón tay hấn đang dao động bên ngoài quần lót nàng, mà một ngón tay khác còn đang đặt ở trên vú nàng.

Vì thế, hấn nhũu m&hĩ, bàn tay rời đi khỏi giữa hai chân nàng, tập trung tấn công vào nơi mẫn cảm trên ngực nàng.

Dùng đôi tay bọc lại cặp vú mềm mịn của nàng, cách tắm áo, lấy lòng bàn tay ve vuốt bộ ngực nàng, khiến cho nàng càng ngày càng thờ d&hĩ hơn.

Bộ ngực kia như một khối m&hĩ sợi dịu ngoan, bị hấn dùng sức xoa bóp, biến thành muôn hình vạn trạng, tay hấn vừa buông lỏng ra nó đã ngay lập tức hồi phục hình dạng no đủ ban đầu.

Hấn c&hĩ n&hĩ trên cổ nàng, x&hĩ cái yếm của nàng ra, một cặp vú no đủ bông ch&hĩ nảy v&hĩt ra.

“Đẹp quá...” Hấn than nhẹ, thân thể của nàng đứng là hoàn m&hĩ không t&hĩ vết.

Hấn cầm trọn một bên vú, dùng ngón cái kẹp chặt n&hĩ hoa.

“A” Lúc n&hĩ vú lộ ra ngoài không khí, nàng cảm thấy có chút hơi hơi lạnh.

Cặp vú mềm bị bàn tay hấn nắm lấy, đầu ngón tay hấn còn không ngừng khiêu khích n&hĩ hoa xinh đẹp khỏe mạnh kia. Thân thể nàng dường như đã tan chảy, không còn một chút sức lực nào cả.

Sau khi n&hĩ hoa bị hấn trêu chọc mà trở nên cứng rắn, hấn lại há m&hĩ ng&hĩ nó vào miệng, nhắm nháp mùi vị tỏa ra từ ngực nàng.

“Um.um...” Nàng thoải mái thờ d&hĩ, phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Hấn mút vú nàng phát ra cả tiếng ‘ch&hĩt, ch&hĩt’. Đầu lưỡi hấn còn linh hoạt khiêu khích n&hĩ vú nàng.

Thậm chí hấn cũng không hề bất công, khi hấn mút cái n&hĩ vú bên trái, cái vú bên phải vẫn được tay hấn an ủi.

Sau khi dùng đầu lưỡi liếm láp vú trái của nàng, hấn lại chuyển qua liếm bên phải, liếm qua liếm lại cả hai bên.

“H&hĩm?” Hấn thích bộ dạng thuần phục này của nàng, so với bình thường thiếu chút ương ngạnh, lại hơn một phần qu&hĩt cường, “N&hĩ vú ngươi thoải mái cứng hết cả lên rồi.”

“Um a...” Nàng khẽ rên một tiếng, không nhịn được khép chặt lấy cặp đùi, rồi lại vì giữa hai chân thấy rất ngứa ng&hĩ, nàng không ngừng lấy hai chân cọ x&hĩt lẫn nhau, “Đừng dừng lại...”

Lời nói của nàng như ủng hộ thêm cho động tác của hấn, khiến đầu lưỡi hấn không thể dừng liếm láp lại, khiến cho cặp vú nàng bị liếm sáng bóng như hai khối ruby.

“Um... nóng quá...” Nàng vận v&hĩ thân thể, hai tay n&hĩ chặt lấy vai hấn, “Nhạc Thủy ca ca, giúp ta... Ta ẩm ướt lắm rồi...”

Nhìn thấy nàng nhiệt tình la lên, bộ phận phía dưới của hấn đã cương cứng, hai mắt hấn nhũu lại.

“Nhanh như vậy mà đã ẩm ướt rồi sao?”

Hắn tách chân nàng ra, luồn tay vào trong đó, “Để ta kiểm tra xem thế nào.”

“Ừm.” Nàng khẽ cắn cánh môi hồng nhuận của mình, đôi mắt nàng như có một ngọn lửa tình, mê muội ngoan ngoãn mở rộng chân ra.

Nàng chủ động hướng đến hắn tìm kiếm khoái cảm, khiến cho bộ ngực của mình cọ xát bộ ngực bằng phẳng của hắn, cũng làm cho bàn tay của hắn dòi đến giữa đùi mình.

Bàn tay hắn vói vào trong quần lót nàng, ở đó, hoa dịch cũng đã thấm ướt cả giữa hai chân. Lượng thủy dịch kia nhiều vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Sự nhiệt tình của nàng khiến cho hắn muốn xâm lược tất cả của nàng.

Tuy nhiên, hắn mới vừa đoạt lại quyền chủ động, không có khả năng ngay lập tức giải trừ khát vọng của thân thể nàng, nhồi vào hoa huyết thấm nước kia của nàng.

Hắn muốn chậm rãi nhấm nháp, muốn tất cả nhg thứ khác thuộc về nàng vào tận đáy lòng mình.

Hắn cũng muốn làm cho nàng hiểu, chỉ có mình hắn mới có thể thỏa mãn sự hư không của nàng..

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thượng Quan Tiêu Du chủ động dặng chân ra, mong được hắn giúp giải trừ ngọn lửa dục vọng đang bùng bùng cháy lên trong cơ thể mình.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng mà nghiền ở giữa quần lót nàng, nước từ trong khe hở hẹp kia giờ vẫn còn thấm ướt vải lụa, vết nước loang ra càng lúc càng nhiều.

Hắn mới chỉ nhận nhẹ một cái là đã ngh

ế tiếng hoa dịch bị đè ép, trong trẻo mà mê người.

“Đừng tra tấn ta như thế...” Nàng khẽ lẩm bẩm, mắt tự chủ vươn bàn tay bé nhỏ của mình ra nắm lấy tay hắn, muốn hắn trực tiếp tìm đến nơi riêng tư bí ẩn giờ đang tê ngứa nhất trên cơ thể nàng.

“Ngươi muốn ta đến vậy sao?” Bàn tay hắn qua lại bồi hồi ở hoa phùng của nàng. Ngón tay hắn vừa tà tứ vừa vô lễ sờ mó, “Ngươi còn ẩm ướt hơn cả những gì ta tưởng tượng.”

Hơi thở nàng dồn dập theo từng cái ve vuốt của hắn, tiếng nỉ non cũng không ngớt phát ra. Nàng cảm nhận được ngón tay hắn đang không ngừng nhấn vào nơi nhụy hoa mẫn cảm kia, lực tay lúc thì nặng khi thì nhẹ làm cho nàng sắp không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa.

Đúng thế! Hắn quá am hiểu thân thể nàng!

Nơi nàng mãi cảm nhất, hắn luôn có thể tìm ra.

Nàng cỡi quần lót, đẩy xuống mất cả chân. Thế là ngay lập tức, nơi bí ẩn riêng tư của nàng hiện ra trước mặt hắn, nơi hoa phùng hoàn mỹ kia lộ ra trọn vẹn, trông nóng bỏng vô cùng.

Giờ này hoa huyết của nàng đang không ngừng chảy ra hoa dịch, dính ướt hết cả cặp hoa bối núp dưới bộ lông đen.

“Hu...hưm...” Giọng nàng nghe như thể đang cầu xin hắn.

gón tay hắn không ngừng ve vuốt nơi hoa bối non mềm, ngay lập tức, toàn thân nàng run rẩy hết cả.

Hắn gấp cong ngón tay lại, dùng các đốt ngón tay cọ xát hoa phùng, sau khi ve vuốt hết cả từ trên xuống dưới, hắn mới nhồi ngón tay mình vào trong hoa huyết của nàng. Ngay lập tức, hắn cảm giác được trong hoa huyết đã vô cùng ẩm ướt.

“Thật ẩm ướt.” Hắn cười, thấy nàng chủ động giạng chân ra thì cúi đầu xuống, rồi hắn vươn đầu lưỡi mình ra.

Ngay lập tức, lưỡi của hắn đẩy ra hai cánh hoa bối, trực tiếp đi vào hoa phùng thám hiểm, nếm được đến hương vị ngọt ngào của mật hoa.

Nàng cảm nhận được cái lưỡi linh hoạt của hắn đang không ngừng di động trong hoa bói của mình, đầu lưỡi hắn còn hơi cong lên, hắn mút tất cả những giọt hoa dịch tràn ra vào trong miệng.

“Um.. Hum.” Nàng rên rỉ lên, toàn thân cảm thấy mê mẩn không tả.

Giống như đang có trăm ngàn con kiến đang cắn xé thân thể nàng, khiến cho nàng mất tự chủ vươn ra đầu lưỡi, tự mình liếm lấy đôi môi của mình.

Đầu lưỡi hắn đặt trên hoa bói, rất nhanh, tất cả mật hoa rót hết vào trong miệng hắn.

Cái lưỡi linh hoạt của hắn di động cọ xát nơi hoa bói mẫn cảm của nàng. Cái loại cảm giác tê dại mê người này luân chuyển không ngừng khắp thân thể nàng, kích thích đến những nơi mà nàng mẫn cảm nhất.

“Người đã ẩm ướt đến mức này cơ đấy, tất cả đều là hoa dịch của người. Hắn vươn lưỡi cuốn lấy tất cả những giọt hoa dịch ngọt ngào đang chảy ra ồ ồ không dứt kia vào trong miệng mình.

“Um... ta muốn nữa...” Nàng lặng lẽ than nhẹ, vì được hắn an ủi yêu thương mà trở nên phóng đảng nhiệt tình.

Nàng bỏ đi hết những sự rụt rè đáng lẽ phải có, còn bỏ đi cả bộ dạng quật cường cao ngạo thường ngày. Giờ phút này, nàng chỉ muốn có được khoái cảm tột đỉnh từ những động tác của hắn mà thôi.

Nhưng hắn lại chỉ muốn ve vuốt xoa nắn nàng mà không hề có ý định cho nàng đạt tới cao trào nhanh như vậy.

Nàng sung sướng kêu lên, như là cực kỳ hài lòng với động tác lấy lòng này của hắn, toàn thân nàng như là sắp được giải thoát rồi.

Viên trân châu nơi hắn đang liếm láp kia cực kỳ non mềm, xúc cảm tuyệt vời này khiến cho toàn thân hắn trở nên khô nóng, dục vọng của hắn lại một lần nữa thức tỉnh rồi.

Cùng với tiếng kêu này của nàng, ngọn lửa dục vọng lại bị châm lên một lần nữa, cuồng dã xông lên tận óc hắn.

Như là liếm láp viên trân châu kia cũng không đủ thỏa mãn hắn, hắn lập tức dời lưỡi xuống, đi xuống bên ngoài nơi tiêu huyết ướt đầm của nàng.

Lúc này, hoa huyết đang cực kỳ hưng phấn. Cũng bởi vậy, nó bắt đầu há miệng mấp máy, nở rộ ra nhan sắc yêu kiều đẹp đẽ cực kỳ.

Bởi vì hắn không ngừng mút vào, hoa dịch ngọt ngào cứ không ngừng chảy ra từ trong hoa huyết. Có vài giọt mật dịch hắn chưa kịp nuốt, chúng uốn lượn theo giữa hai chân nàng chảy xuống nệm giường.

Hắn lấy tay vạch hoa bói ra, để cho hoa huyết hoàn toàn lộ ra trước mặt.

Ngón tay hắn lúc này khẽ vuốt ve cửa miệng hoa huyết. Cuối cùng, hắn nhồi ngón tay xâm nhập vào bên trong huyết độn non mềm kia.

Hắn chỉ mới vừa đi vào, tiểu huyết đã vô cùng tham lam mút chặt lấy ngón tay hắn.

Lúc này, hoa huyết đang cực kỳ hưng phấn.

Cũng bởi vậy, nó bắt đầu há miệng mấp máy, nở rộ ra nhan sắc yêu kiều đẹp đẽ cực kỳ.

Bởi vì hắn không ngừng mút vào, hoa dịch ngọt ngào cứ không ngừng chảy ra từ trong hoa huyết. Có vài giọt mật dịch hắn chưa kịp nuốt, chúng uốn lượn theo giữa hai chân nàng chảy xuống nệm giường.

Hắn lấy tay vạch hoa bói ra, để cho hoa huyết hoàn toàn lộ ra trước mặt.

Ngón tay hắn lúc này khẽ vuốt ve cửa miệng hoa huyết. Cuối cùng, hắn nhồi ngón tay xâm nhập vào bên trong huyết độn non mềm kia.

Hắn chỉ mới vừa đi vào, tiểu huyết đã vô cùng tham lam mút chặt lấy ngón tay hắn.

Hắn chậm chậm nhét ngón tay vào càng sâu trong đó, làm cho nhục bích mềm mại kia bao vây lấy ngón tay mình.

“Uhn...um” Nàng dang rộng đùi ra. Tay nàng cũng dời đến trên đùi giúp hắn tách ra hoa bói, “Nhạc Thùy ca ca... Cho ta... Ta muốn..”

Hắn hí hóp mắt, thấy nàng đã phóng đảng đến không thể tự kiềm chế lấy mình. Vì thương cho sự nhiệt tình này, hắn lại nhồi vào bên trong thêm một ngón tay.

Nàng thoải mái rên rỉ thành tiếng, chuyển động hông mình, nàng muốn làm cho ngón tay của hắn càng vào sâu trong cơ thể mình hơn.

“Um... Thật thoải mái..” Động tình, nàng khẽ rên lên. Hai mắt nàng nhắm lại thoải mái tận hưởng từng đợt khoái cảm đánh úp lại theo nhịp vào ra của tay hắn.

Theo từng động tác hần thọc vào rút ra, cái miệng nhỏ nhắn của nàng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ kiều mị, cả hoa huyết cũng theo nhịp hai ngón tay này mà chảy càng thêm nhiều hoa dịch ra ngoài.

Hoa huyết nàng cũng rất có tiết tấu phun ra nuốt vào ngón tay hần, càng ngày càng chảy thêm nhiều hoa dịch, như những đợt thủy triều, từng đợt từng đợt chảy ra khỏi cơ thể của nàng.

Ánh mắt hần không thể dời đi khỏi nơi tiểu huyết xinh đẹp này của nàng. Thấy được tiểu huyết phun ra nuốt vào hai ngón tay mình, hần khó nhịn nuốt ực một ngụm nước miếng.

Lúc này, hần cực kỳ khát vọng được tiến vào trong cơ thể nàng, được cảm nhận cảm giác mát chát của hoa bích non mềm kia.

Vì vậy, hần nở một nụ cười chơi xấu, rồi bỏ thêm một ngón tay vào trong tiểu huyết, cả ba ngón tay ra sức vào ra.

“Ừm...a....Đừngá....” Ba ngón tay tục tằng kia khiến nàng kinh ngạc thờ đốc, cũng khiến cho khoái cảm đến với nàng ngày một nhiều hơn.

“Có muốn ta nhanh hơn một chút nữa không?” Hần nhú mày hỏi, ngược mắt lên nhìn bộ dạng giờ trông vô cùng kiều mị của nàng.

“Có..” Nàng khẽ mở cặp môi đỏ búng của mình, gật đầu một cái, thần chí mê mê, “Nhạc Thủy ca ca... Giúp ta, ta muốn

“Đúng là một cô nhóc dám dâng.” Như nàng mong muốn, hần ra sức đưa ba ngón tay ra vào càng lúc càng nhanh.

Nhìn thấy mặt mũi nàng gất gao nhú lại, cùng với cả những tiếng rên rỉ mê người này, hần biết chắc nàng đã sắp sửa đạt đến cao trào.

“A..” Theo nhịp trêu chọc của tay hần, thanh âm nàng càng ngày càng cao vút lên.

Thế rồi nàng dùng hai ngón tay tự véo lấy một bên vú của mình, sau đó dùng khuỷu tay chống sức nặng toàn thân một cách vô lực, tiếp theo thân thể nàng run rẩy hết cả lên.

Giờ phút này, hoa dịch tựa như nước lũ tràn đê, bởi khát vọng ngón tay của hần mà không ngừng trào ra khỏi hoa đũng của nàng.

“Ừm..” Hai chân nàng vô lực xụi lơ trên giường, từ cung nàng cấp tốc co rút, rất nhiều hoa dịch từ bên trong hoa huyết của nàng chảy ra, làm cho bàn tay hần ẩm ướt dính ngấy không chịu nổi.

Lòng bàn tay hần, mu bàn tay hần, tất cả đều dính phải hoa dịch của nàng mà lóe sáng cả lên.

Nếu như nàng nghĩ mới như thế này đã có thể chấm dứt, thì chắc chắn, nàng đã quá khinh địch rồi.

Thấy nàng mềm nhũn cả người không còn sức chống cự, hần bước đến trên giường chuyển thân thể nàng lại, làm cho tấm lưng trần trắng nõn như ngọc của nàng đối diện với mặt mình.

Mà lúc này, hần lại nửa quỳ ở trên giường, lấy hai tay nâng cặp mông trắng mịn xinh đẹp của nàng lên, lấy lòng bàn tay trêu đùa cặp mông ấy.

Giờ phút này nàng vẫn mê mê, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, chỉ cảm thấy đôi bàn tay hần đang không ngừng sờ xoạng khe hở hẹp ở giữa cặp mông của mình.

Thân thể nàng chợt di động, bởi nàng không quen với loại cảm giác tê dại này.

“Nhóc con, ta muốn tiến vào trong thân thể của ngươi.” Hần túm lấy cặp mông trắng mịn căng tròn vô cùng xinh đẹp của nàng, tiếp sau đó, hần dùng sức, đặt cặp mông nàng lên trên đùi mình.

Chỉ vừa mới ngồi lên, nàng đã cảm giác được giữa đôi chân của hần có một cây gậy to dài nóng hầm hập, lúc này nó đang đặt rất chính xác ở hờ hẹp của nàng.

“Nhạc Thủy ca ca..” Nàng gọi hần một cách ôn nhu, hơi vươn nửa người trên về phía trước, đặt hai tay lên trên nệm giường.

Hần hồng hộc thờ đốc, làm cho thứ cứng rắn nóng rực của mình ma sát vài cái ở giữa cặp mông đầy đặn xinh đẹp của nàng, tiếp sau đó, hần di chuyển nó về đến hoa phùng, kiểm tìm cái cửa vào của nơi hoa huyết đã sớm ướt đầm kia.

Lúc này, tiểu huyết của nàng bởi vẫn còn dư âm của cao trào, thế cho nên nó vẫn đang nhấp nháy co rút liên tục, như thể đang không ngừng mời gọi thứ thô dài nóng rực đã sớm hiện ngang đứng thẳng từ lâu của hần vậy.

“Ngươi đã chuẩn bị tốt rồi, đúng không?” Hần để nơi cứng rắn nóng rực kia của mình ở trước cửa vào hoa huyết của nàng, không ngừng mà cọ xát.

“Um..” Bởi thứ đó của hần không ngừng bồi hồi cọ xát ở trước hoa huyết, ngọn lửa dục vọng lại tăng vọt trong người nàng, khiến cho nàng bất an xoay vòng eo.

Hần hí hóp mắt lại, làm cho thứ cực dài cực nóng của mình đặt chính xác vào trước hoa tâm, dùng hết sức húc vào một cái..

“Phọc..” Thử to lớn nóng rực ấy của hắn đã thành công tiến vào bên trong thân thể nàng.

“Hò... Ha...: Nàng hét lớn một tiếng, thử đó của hắn vừa thô, vừa to dài, lại nóng rực. Nó không ngừng đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng.

So với ba ngón tay ban nãy, thử này của hắn càng nhồi thêm vào nơi tử cung mềm mại của nàng nhiều hơn, như thể tử cung cũng không còn chỗ mà bài trừ không khí ra khỏi nó.

Thử nóng rực to dài của hắn nhồi vào toàn bộ hoa đũng vừa nhỏ vừa hẹp của nàng. Mỗi lần hắn rút ra chọc vào, nó đều ma sát đến nơi hoa bích non mềm xinh đẹp kia.

Thử cứng rắn nóng rất mọc đầy gân xanh ấy không ngừng tiến vào cơ thể nàng, rút ra chọc vào với một tốc độ kinh người, hưởng thụ cảm xúc tuyệt vời được bao vây bởi hoa dịch mềm mịn.

Nàng cảm nhận được thử thô dài của hắn nhồi đầy cơ thể, cái loại cảm giác no căng này khiến cho nàng thỏa mãn thở hắt một hơi.

Hoa bích của nàng vừa mới được rửa sạch từ lúc cao trào ban nãy, thế cho nên lúc này đây nó trở nên ẩm ướt hơn trước rất nhiều, trở nên vô cùng ẩm ướt, khiến cho thử thô to nóng rực của hắn quấy nhiễu không muốn rời xa.

Bàn tay hắn di chuyển từ cặp mông xinh đẹp của nàng đi lên phía trên, vượt qua đường eo cong lưng linh mảnh mai, đi đến bộ ngực giờ đang không ngừng nhấp nhô theo động tác làm tình của hai người.

Hắn mới chít khe đề lên bộ ngực ấy, cặp vú xinh đẹp của nàng sẽ theo lực tay của hắn mà thay đổi hình dạng, chỉ cần hắn vừa thả lỏng tay ra, ngay lập tức, nó lại khôi phục trở lại thành hình dạng xinh đẹp ban đầu.

Hắn nhiệt tình chà đạp cặp vú nàng, lấy đầu ngón tay vỗ về chơi đùa núm vú đã sớm cương cứng dựng thẳng từ lâu ấy.

Còn ở trong tử cung của nàng, thử thô dài cực nóng kia vẫn còn đang thông thả chọc vào rút ra.

“um..” Một lần nữa, nàng lại rên rỉ thào lòi, từng tiếng lại từng tiếng, nghe như là một khúc nhạc dễ nghe mê người, mê hoặc cả thể xác lẫn tinh thần hắn, khiến cho cặp mông săn chắc của hắn cũng theo thanh âm này mà không ngừng nhếch lên đồ nhồi vào trong hoa bích của nàng ngày một sâu hơn.

“Nhạc Thủy ca ca..” Thờ hồn hên, nàng mềm giọng thốt lên như thể đang cầu xin hắn tha thứ, “Ngươi nhồi đầy cả người Tiêu Du rồi đấy.”

Nghe được thanh âm ôn nhu đẹp dễ ấy, thử nóng rực to dài của hắn càng thêm phần chán, càng thêm nóng rất, càng thêm tự do nghênh ngang ra vào tử cung của nàng.

Mỗi lần hắn dùng sức nhồi vào rút ra, thân thể nàng nóng ran lên như một lò lửa, đã bị đốt cháy lên, cũng không bao giờ có thể dập tắt.

Nàng chỉ có thể tùy ý hắn xâm lược, khiến cho thất lưng rắn chắc của hắn không ngừng húc vào cặp mông xinh đẹp trắng mịn của nàng.

Mỗi một lần tiến công, thử nam tính nóng rất ấy cũng vào đến nơi sâu nhất trong cơ thể nàng, phát ra thanh âm nghe ‘phạch phạch’.

Thử âm thanh mê người kia phối hợp cùng từng tiếng rên rỉ khe khẽ của nàng, phổ thành một bản c, vừa dễ nghe, lại đậm vị.

Như là một gã dũng sĩ được tăng thêm ủng hộ, hắn theo khúc nhạc này không ngừng đoạt lấy từ cơ thể nàng mỗi tác mềm mại, làm cho thử thô dài cực nóng của mình đảm nhiệm làm vũ khí duy nhất, không ngừng đâm vào nơi hoa tâm cực kỳ ẩm ướt kia.

Hai tay hắn vẫn tiếp tục thưởng thức bộ ngực phình lớn của nàng, đầu ngón tay hắn không ngừng đùa bỡn nụ hoa xinh đẹp trên đó, khiến cho nàng cảm thấy tê dại toàn thân đến phải hét chói tai lên.

“Có thích ta làm như vậy với ngươi không?” Hắn ghé sát mặt mình vào mặt nàng, má kề má, tóc chạm tóc, nhẹ giọng thở than bên tai nàng, “Ta nhồi đầy ngươi như vậy, ngươi thấy rất thoải mái có phải không?”

“U”m...hum.. .Thoải mái.” Nàng chỉ có thể hưởng ứng phát ra hai chữ, lại chống hai tay xuống giường, để cho hắn có thể từ phía sau đâm vào nàng sâu hơn.

Lúc này, nơi hai người làm tình đã trở nên ẩm ướt dính nhầy không chịu nổi. Mái tóc dài của nàng lúc này trở nên rối bù, theo động tác của hắn mà không ngừng đong đưa, rũ xuống bên gáy nàng.

“Nhạc Thủy ca ca... Nhanh hơn chút nữa đi..” Nàng không thể chịu được tốc độ chậm rì này của hắn, tuy rằng hắn đã nhồi đầy cơ thể nàng, nhưng lại không thể khiến cho nàng thỏa mãn, không thể vượt đến nơi ngứa ngáy nhất trong cơ thể nàng.

“Nếu ngươi muốn, hãy cầu xin ta.” Hắn còn cố ý ngừng lại mọi động tác, từ phía sau mong ngóng nhìn nàng, chờ đợi nàng chủ động cầu xin mình.

“Cầu xin ngươi đấy.” Nghiêng đi khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của mình, nàng khẩn cầu hắn với vẻ vô cùng đáng thương, “Nhạc Thủy ca ca, ta cầu xin ngươi..”

Hắn nhếch môi cười nụ cười thắng lợi. Hắn rất yêu cái bộ dạng kinh hoàng thất thố này của nàng. Chỉ có những lúc như thế này, hắn mới sâu sắc nhận

thấy được: nàng - cần - hẳn.

“Ngươi cần ta đến mức nào?” Hắn dùng sức húc mạnh một cái, làm cho thứ nam tính của hắn vùi sâu vào trong cơ thể nàng, đùa giỡn hoa tâm của nàng.

“A..” Lại là một lần nhồi đầy cơ thể, vì cảm giác được sự phong phú no đủ này, thân mình nàng cũng đồng đưa theo động tác nhấn thân của hắn, một trước một sau đồng đưa.

“Nhạc Thủy ca ca, van cầu ngươi hãy nhanh lên một chút...” Nàng không thể chịu đựng cái loại cảm giác như bị muôn ngàn con kiến cắn xé này thêm một phút giây nào nữa.

Hắn thật xấu xa, lại dám lấy tốc độ thông thả đó tra tấn nàng, làm cho giờ phút này hoa dịch không ngừng theo đuôi rút hết cả ra.

Bởi hắn khít khao nhồi đầy cơ thể nàng, làm cho hoa dịch bị bài trừ ra ngoài, chỗ hai người giao hợp trở nên ẩm ướt dính nhầy không chịu nổi.

Thứ hoa dịch dính nhầy kia cũng dính vào bộ lông mu giữa đôi chân hắn. Giữa rừng cây rậm rạp đen ngòm ấy, thứ nóng rực thô dài của hắn rút mình ra khỏi tử cung của nàng, mang theo một đợt thủy dịch ồ ồ trào ra.

Bởi vì sự hưng phấn của nàng, hoa dịch vẫn tiếp tục tuôn ra không dứt, có vài giọt đã rơi cả xuống nệm giường, hóa thành một bãi nước ngọt ngào ngừng đáng xấu hổ.

Hắn thấy mật dịch càng chảy lại càng nhiều, thứ thô to nóng rực kia lại càng bùng bùng phấn chấn, tốc độ cũng ngày một nhanh hơn, bắt đầu không ngừng rong ruổi trên lưng nàng.

“A.. đúng là như thế đấy..” Nàng thoải mái thốt lên.

Một lần lại một lần, hắn lấy thứ to dài thô nóng ấy xò xuyên qua cơ thể của nàng. Đợt va chạm nào cũng đều khiến thân thể nàng phải run rẩy hết cả.

Đôi tay hắn cũng không quên ưu ái cặp nhũ hoa của nàng.

Hắn dùng ngón cái và ngón trỏ bóp nhẹ nụ hoa nhỏ xinh kia, không ngừng xoay tròn nắn bóp.

“Có thích ta bắt nạt ngươi như vậy không?” Hắn hôn hên thở dốc, khẽ khàng ghé vào tai nàng hỏi.

“Rất thích!” Nàng không do dự chút nào, nói hết ra sự khát vọng của thân thể, “Nhạc Thủy ca ca, ngươi làm cho Tiểu Du thấy vô cùng thoải mái...”

“Ngươi thật tuyệt vời, Tiểu Du Nhi của ta.” Hắn rút mộng lại, rồi lại đột nhiên húc vào bên trong hoa tâm, “Trong tiểu huyết của ngươi thật ấm áp, thật ẩm ướt, cũng mát ta thật chặt.”

“Ừm.. hum..” Một lần lại một lần, nàng đón nhận từng chấp công kích của hắn, mãi cho đến khi nàng đã mất hết sức lực, tựa như hoa dịch không đang không ngừng trào ra kia đang bắt đầu xói mòn, vô lực lấy khuỷu tay chống đỡ thân thể.

Thấy thân mình của nàng đang trượt xuống, bàn tay hắn nhanh chóng đỡ lấy tấm thân mảnh mai kia, làm cho thứ thô dài nóng rực của mình càng có thể đụng đến nơi sâu nhất trong hoa dũng của nàng.

Giờ phút này, động tác của hắn y như một con sư tử mất đi không chế, tần suất vào ra càng lúc càng cao, làm cho tiểu huyết của nàng không ngừng rung động tiếng nước.

“A..” Hoa huyết của nàng bị hắn húc cho mẫn cảm đến cực điểm. Hơn nữa, quy đầu kia lại còn ma sát nơi hoa tâm mảnh mai nhất của nàng, khiến cho nàng đạt tới đợt cao trào thứ hai, “Nhạc Thủy ca ca, a a...”

“Kêu to hơn nữa đi!” Hắn dùng lực hết sức nhấn sâu mình chen vào trong cơ thể nàng, thủy huyết nàng bị thứ thô dài của hắn nhồi cho sưng đỏ.

“Ừm.. a.. .Dừng..” Nàng lắc đầu quầy quậy, muốn cự tuyệt con thủy triều khoái cảm mà hắn đang cấp cho mình.

Lúc này đây, thân thể nàng như là đang bị biển sâu bao phủ lấy, khoái cảm ở trong huyết sâu bạo thoát ra ngoài. Toàn thân nàng run rẩy mạnh hơn cả ban nãy.

“Nhạc Thủy ca ca, ta không chịu nổi nữa rồi, ngươi tha cho ta đi, a..” Nàng muốn chạy trốn, nhưng bàn tay hắn lại nắm chặt lấy tấm lưng mảnh mai của nàng, kéo cặp mông xinh đẹp của nàng lại va chạm vào thứ thô dài nóng rực của hắn.

“Tiểu Du Nhi, hãy chờ ta một lát.” Hắn căng chặt khớp hàm, thứ nóng rực to dài kia không ngừng tăng tốc xoay tròn vào ra.

Nàng đã đạt tới cao trào, tiểu huyết co rút không ngớt

Nơi hoa bối đang phun ra nuốt vào thứ nóng rực to dài của hắn cũng kịch liệt mở đóng miệng, mật dịch trong hoa huyết nàng cũng không ngừng tuôn ra rửa sạch thứ rực nóng thô to kia.

“A.. a..” Nàng chỉ có thể vô lực quát to. Cao trào nhanh chóng bao phủ toàn thân nàng. Thế nhưng hắn vẫn còn rất sung sức, mạnh mẽ mà chà đạp thân

thể của nàng.

“Tiểu Du Nhi, ta cũng sắp đến rồi.” Hơi thở của hắn càng lúc càng dồn dập, lực hút vào cũng càng lúc càng mau.

Mãi đến nàng cúi rạp xuống giường, thân mình một lần lại một lần run rẩy, nàng mới cảm giác được tốc độ của hắn đã chuyển từ dồn dập sang thông thả.

Vài cái hút cuối cùng, thứ nam tính của hắn vùi mình toàn bộ vào trong cơ thể của nàng, lỗ nhỏ trên đầu nó bắt đầu co rút, rồi nó phóng ra thứ dịch nhầy ẩm áp dính ngấy đầy cả giường nàng.

Sau khi hòa hoa phân tán xong, bữa tiệc tuyệt vời này cũng đã khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Thượng Quan Tiểu Du vẫn luôn nghĩ rằng Phong Nhạc Thủy là của mình.

Trừ khi có một ngày, nàng muốn thả hắn đi, nếu không, đến cả chuyện sống chết của hắn, nàng cũng có thể thao túng trong tay.

Đúng thế! Nàng không chỉ bá đạo, không biết phân biệt phải trái đúng sai, lại còn cậy vào việc mua hắn về bằng mấy đồng bạc lẻ mà muốn níu giữ hắn ở lại bên người mình.

Nhưng mà lâu ngày, tình cảm mà nàng dành cho hắn cũng đã dần dần thay đổi, nó như bị biến chất lên men, cũng lại khiến nàng nhất thời không thể hiểu rõ.

Đó là một thứ tình cảm vô cùng phức tạp, một thứ tình cảm không hề nằm trong phạm vi có thể hiểu rõ của nàng.

Tuy nhiên, nàng lại biết rất rõ một việc:

Nàng cực kỳ chán ghét những người con gái khác tiếp cận hắn.

Nhất là cái tên Phụng Tiểu Khuynh chết tiệt giờ lại đang ngồi cười ung dung trong phòng khách của phủ Thượng Quan này.

"Ngươi tới đây làm gì?" Thượng Quan Tiểu Du vừa nhìn thấy đôi thủ một mắt một còn thì ngay lập tức mở miệng không chút khách khí.

"Ta muốn bàn một vụ làm ăn lớn với đại cô nương." Phụng Tiểu Khuynh trấn định nói, "Đúng lúc ngươi cũng ở đây, cùng bàn bạc đi."

Nàng hừ một tiếng, muốn biết đôi phương đang định giờ trò hề gì.

Không bao lâu sau, cả Phong Nhạc Thủy thêm Thượng Quan Tiểu Nguyệt, bốn người liền ngồi ở trong phòng khách uống trà.

Trong số đó, chỉ có Thượng Quan Tiểu Nguyệt và Phụng Tiểu Khuynh là đang nói chuyện.

"Phụng cô nương đến phủ Thượng Quan là có mục đích gì vậy?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt khoát nhân khoát ngữ hỏi thẳng luôn cái câu hỏi mà mọi người ở đây ai cũng đều tò mò muốn biết.

Hừ! Nàng cũng muốn biết! Hừ lạnh tận dưới đáy lòng, Thượng Quan Tiểu Du cầm tức nhìn trừng trừng vào Phụng Tiểu Khuynh.

"Đại cô nương là một con người hào sảng, chỉ cần đôi phương trả ra mức giá hợp ý, nhất định đại cô nương cũng sẽ đang tâm bỏ được cả những thứ mình yêu thích. Chính vì vậy, hôm nay ta đến để bàn với ngươi một vụ giao dịch." Phụng Tiểu Khuynh cười ngọt nói.

"Ồ?" Thượng Quan Tiểu Du cũng cười hơ hớ lên, "Xưa nay phủ Phụng và phủ Thượng Quan chưa từng có vụ làm ăn chung nào, không biết Phụng cô nương thích dạng làm ăn nào?"

Phụng Tiểu Khuynh nhàn nhã nhấp một ngụm trà. Sau khi vị trà ngấm ngọt đầu lưỡi, Phụng Tiểu Khuynh mới lại nói, "Ta hy vọng Thượng Quan cô nương có thể bỏ được những thứ yêu thích, bán cho ta khế ước bán thân của Thượng Quan tông quân."

Lời này vừa dứt, ngay lập tức sắc mặt Thượng Quan Tiểu Du biến đổi hẳn.

"Ngươi mơ à!" Thượng Quan Tiểu Du tức giận đứng bật dậy, như thể vừa mới bị kim châm vào mông vậy, "Ngươi to gan thật, chẳng thèm suy nghĩ xem

đây là địa bàn của ai, dám chạy tới nhà của ta giẫm vỡ giường oai à!"

"Mọi người đều là người có học cả, có chuyện gì thì cũng hãy từ bàn bạc chứ lại!" Về mặt Phụng Tiểu Khuynh trông cực kỳ vô tội, thế nhưng trong mắt nàng lại tràn đầy ý cười.

"Từ xưa đến giờ ta chưa bao giờ từ từ với người một chuyện gì sất." Thượng Quan Tiểu Du tức giận vung tay lên, đáp lại hành động này, chén trà trên bàn đã rơi xuống đất vỡ tan.

"Người cần gì phải tức giận đến thế?" Như là vừa được uống một viên thuốc an tâm, Phụng Tiểu Khuynh cũng không bị ngọn lửa hận đang hùng hực cháy của Thượng Quan Tiểu Du lấn át, "Nếu như ta không nhớ nhầm, khế ước bán thân của Nhạc Thủy ca ca năm ấy cũng không phải ở trong tay người."

"Người..." Thượng Quan Tiểu Du tức run cả người, "Phong Nhạc Thủy là ta mua về, thế cho nên hẳn là người của ta."

"Ai cầm khế ước bán thân, người đó mới chính là chủ nhân của hắn, không phải sao?" Phụng Tiểu Khuynh lạnh lùng nói "Còn người thì sao?"

"Ta..." Thượng Quan Tiểu Du đột nhiên lấp bắp. Quả nhiên nàng đã bị kẻ địch nói trúng tim đen, đúng là khế ước bán thân của Phong Nhạc Thủy không hề nằm trong tay nàng.

Năm ấy, nàng giao ra mấy lượng bạc mua hắn về, nhưng chuyện xử lý tang lễ cho cha của hắn, là do một tay đại tỷ xử lý.

Ngay chuyện hắn ký khế ước bán thân, cũng là do đại tỷ phụ trách.

Thế cho nên, giờ khế ước bán thân của hắn đang ở trong tay của đại tỷ.

Nếu nói rõ ra, Thượng Quan Tiểu Nguyệt mới là chủ nhân chân chính của Phong Nhạc Thủy, mà Thượng Quan Tiểu Du chỉ là một tên tiểu bá vương chuyên gia "bắt nạt" hắn mà thôi.

"Thượng Quan tổng quản cũng đã ở trong phủ ta được 6 năm, cũng đã trở thành một thành viên trong gia đình Thượng Quan rồi..." Lẽ ra Thượng Quan Tiểu Nguyệt cũng không định xen vào cuộc chiến tranh của mấy người bọn họ, nhưng giờ đây lửa đã cháy đến tận trước mặt nàng, nếu như nàng không ra tay xử lý thì đúng là không còn gì để mà nói nữa.

"Hừ! Cho nên, Phụng Tiểu Khuynh người tốt nhất nên rút lui có trật tự đi." Thượng Quan Tiểu Du nghĩ là đại tỷ đang về phe mình. Vì vậy, nàng ngang nhiên cao giọng cười lạnh.

"Đạo này ta cũng nghĩ nên để cho Thượng Quan tổng quản thành gia lập nghiệp, để cho hắn thành thân với cháu gái của Mạc má má." Thượng Quan Tiểu Nguyệt rủ rỉ, như thể việc này đã sớm được an bài từ lâu.

Lời này vừa dứt, tựa như một viên thuốc nổ, nổ tung lý trí của ba người còn lại trong phòng khách.

Thành... Thành thân?!

Hai chữ này nổ tung trong óc Thượng Quan Tiểu Du. Nàng không bao giờ có thể nghĩ đến, một ngày nào đó, Phong Nhạc Thủy sẽ thành thân với một người con gái khác.

"Đại cô nương, ngài không cần hao tâm tổn trí vì tiểu nhân như vậy." Phong Nhạc Thủy đã ở trong phủ những 6 năm trời, hắn đã sớm hiểu rõ hết tính cách từng người trong phủ.

Bởi vậy hắn biết, Thượng Quan Tiểu Nguyệt luôn nói được thì cũng làm được.

"Người cũng đã ở trong phủ 6 năm, cố gắng đi lên vị trí tổng quản, mọi người trong phủ ai ai cũng đều coi trọng người, giờ đây chỉ còn lại chuyện chung thân đại sự của người mà thôi. Ta nghĩ, nếu như người có thể thành hôn, cha của người ở dưới xuôi vàng cũng có thể an tâm nhắm mắt." Thượng Quan Tiểu Nguyệt nói nghe dễ nghe vô cùng, giống hết giọng của một vị trưởng bối vậy.

Nhưng mà Phong Nhạc Thủy cũng là có miệng lại khó trả lời. Hắn không thể nói ra, rằng trong lòng hắn đã sớm mang bóng hình của một người con gái. Bởi vì một khi hắn đã mở miệng, bí mật không thể cho ai biết giữa hắn và Thượng Quan Tiểu Du sẽ ngay lập tức lộ ra trước ánh sáng.

"Hắn không thể cưới cháu gái của Mạc má má được!" Thượng Quan Tiểu Du cắn môi, lớn tiếng phản bác.

"Vi sao không thể?" Phụng Tiểu Khuynh chớp chớp tròn mắt tròn vo, "Chẳng lẽ bát cô nương và Thượng Quan tổng quản lại có một loại bí mật không thể để cho bất kì ai biết?" Nàng nói như thể đang tường thuật một sự kiện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Lúc này, nam nữ nhân vật chính không một ai dám mở miệng trả lời.

Phong Nhạc Thủy lại càng không có dũng khí mở miệng, chỉ sợ vừa nói ra, cả đại cô nương lẫn Thượng Quan Tiểu Du đều bị hắn chọc giận.

Hắn còn chưa biết được Thượng Quan Tiểu Du có để hắn ở trong lòng hay không, hay lại chỉ đúng như trong tưởng tượng của hắn, hắn chỉ là một tên 'nam sùng' hay một 'món đồ chơi' của nàng?

Vấn đề này, không có đáp án.

Bởi vì hần vẫn không có dũng khí hỏi ra miệng.

Dù cho người ta có cười nhạo hần nhu nhược, cười hần tự làm chuyện đáng hối tiếc đi chăng nữa.

Bởi nếu câu trả lời của nàng không phải là đáp án mà hần muốn, chỉ sợ rằng, đời này lòng hần chắc chắn sẽ hoàn toàn vỡ nát, mà một thân xác không có trái tim, ở lại đời này thật đáng thương.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt cũng không bắt buộc hần, chỉ khẽ cười, "Tổng quản, niệm tình người làm trâu làm ngựa cho phủ ta không oán không hối, ta cho người tự mình quyết định!"

"Cái gì? !" Thượng Quan Tiểu Du nhíu mày, cần môi nhìn đại tỷ, "Đại tỷ, người định cho hần làm ra quyết định gì?"

"Ở lại trong phủ, hoặc là rời đi!" Thượng Quan Tiểu Nguyệt thư hoãn trả lời, "Chính bản thân người lựa chọn đi."

Lựa chọn? !

Thượng Quan Tiểu Du nhíu mày, chuyển mắt về phía hần, hy vọng hần dứt khoát nói ra câu nói: hần muốn ở lại.

Nàng chờ hần mở miệng!

Thời gian thấm thoát trôi, hần vẫn đang mím môi không chịu nói.

Hai người bọn họ đối mắt với nhau, ai cũng đều có tâm sự của riêng mình, nhưng lại không có cách nào hiểu được tâm sự của đối phương.

Mãi một lúc lâu sau, hần mở miệng, "Ta muốn suy nghĩ thêm."

Nhưng mà đây cũng phải đáp án mà Thượng Quan Tiểu Du mong được nghe.

★ ☆ ★ ☆ ★

Như thế bị sét đánh ngang tai, Thượng Quan Tiểu Du siết chặt nắm tay đang không ngừng run lên của mình, nhìn vào tấm giấy mỏng manh trước mặt.

Nàng không bao giờ có thể nghĩ đến, tờ giấy trắng mực đen kia, lại có thể khiến cho con tim nàng giá băng đến thế.

"Người xem hiểu sao?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt cùng Thượng Quan Tiểu Du trở về phòng mình, lấy ra tờ khế ước bán mình của Phong Nhạc Thủy.

"Làm, làm sao có thể?" Thượng Quan Tiểu Du cần môi, không thể tin được nội dung trên tờ khế ước này.

"Vì sao không thể?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt xoay người, đi ngồi vào trên ghế, hỏi lại.

"Rõ ràng hần đã ký khế ước bán mình, cả đời đều ở trong phủ chúng ta, không phải sao?" Thượng Quan Tiểu Du nhấn lại hàng lông mày đẹp, cần răng hỏi.

"Năm đó người chỉ dùng có mấy đồng bạc mua hần, sao có thể hy vọng hần ký khế ước bán mình cả đời?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt bình tĩnh trả lời, "Lê ra, hần chỉ cần ở đây một năm là có thể rời khỏi. Sau, hần lại tự nguyện ký ước bán mình 5 năm. Vào mấy tháng trước, khế ước đó cũng đã hết hạn rồi."

Hay nói một cách khác, tấm khế ước trên tay nàng đây, đã sớm là một tờ giấy vô dụng.

"Roạt, loạt. . ." Nàng tức giận xé tờ giấy này thành từng mảnh vụn.

"Thế tại sao hần không nói câu nào?" Lúc này nàng đã lửa giận ngập đầu, tức đến run cả người, y như một con sư tử cái đang bị chọc giận.

Kể từ khi nhìn thấy hần ở 6 năm về trước, nàng đã hạ quyết tâm, phải để hần vĩnh viễn ở bên người mình, không bao giờ để cho hần rời đi.

Thế nhưng hôm nay, nàng lại bị đại tỷ và hần lừa dối.

Thì ra ngay từ lúc hần mới tới phủ Thượng Quan, đại tỷ và hần chỉ ký ước khế ước bán thân có một năm, đến hết thời hạn, là hần tự nguyện ký ước thêm 5 năm nữa.

Lần ký ước này cũng đã hết hạn từ vài tháng trước rồi, thế mà hần cũng chẳng thêm nói một câu nào cả!

Nàng siết chặt nắm tay. Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt ôn hòa vô hại vô cùng anh tuấn kia, nàng liền tức đến nghẹn người.

"Người đã từng hỏi hần bao giờ chưa?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt tự rót cho mình một chum trà, uống một ngụm, sau đó điềm đạm hỏi.

Thượng Quan Tiểu Du thở dốc vì kinh ngạc, nàng không thể trả lời.

Đúng thế! Cho tới bây giờ, nàng chưa lần nào hỏi hấn. Với một người nói ít như hấn, sao có thể chủ động nói chuyện đó với nàng được?

"Ta vẫn không hiểu." Thượng Quan Tiểu Du cắn cánh môi, đi đến trước mặt đại tỷ, nhìn dung nhan xinh đẹp tuyệt trần kia, "Nếu khế ước của hấn đã hết hạn, vì sao đại tỷ còn muốn buộc hấn thành thân với cháu gái của Mạc má má chứ?"

Thượng Quan Tiểu Nguyệt nuốt xuống ngụm trà trong miệng, rồi nàng ngược đôi mắt xinh đẹp kia lên, "Đây là cách duy nhất để giữ hấn ở lại phủ ta."

"Ngươi lấy cớ." Thượng Quan Tiểu Du tức giận phản bác lại, "Còn nhiều phương pháp khác có thể giữ hấn ở lại, chỉ cần lại cho hấn tiếp tục kí một tờ khế ước bán thân khác là được cơ mà! Dù sao hấn cũng kí 6 năm rồi, đều đã như người trong nhà cả. . ."

"Khế ước cũng đã hết hạn mấy tháng, ngươi nghĩ rằng hấn vẫn muốn bán mình, vẫn muốn làm tiện nô hay sao?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt luôn hiểu rõ lòng người, nàng đã sớm đoán ra được tâm tư của hấn.

"Hấn. . ." Thượng Quan Tiểu Du chần chờ, nhấn lại mặt mày, "Hấn không muốn ở lại phủ ta nữa hay sao?"

Thượng Quan Tiểu Nguyệt nhún vai, nàng không thể trả lời vấn đề này được.

Trong phòng giờ này trở nên trầm mặc, lát sau, Thượng Quan Tiểu Du lại mở miệng, "Nếu như hấn không muốn ở lại phủ ta nữa, vì sao khế ước đã hết hạn mấy tháng rồi mà hấn còn chưa rời khỏi phủ ta?"

Thượng Quan Tiểu Nguyệt nhíu mày. Xem ra cô em gái yêu của nàng cũng chẳng hề ngốc, đã phát hiện ra vấn đề mấu chốt rồi.

"Trong lòng hấn đã có ai, hay là hấn không còn nơi khác để đi?" Con tức của Thượng Quan Tiểu Du đã dần bị đánh tan, nàng hạ giọng hỏi.

Thân là đại tỷ, lại như cũ ung dung uống trà, không có quá nhiều lời tự hỏi của muội muội, để cho nàng ta tự mình suy nghĩ cho tốt.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt nghĩ rằng, nếu như không có Phong Nhạc Thủy ở bên cạnh ở bên muội muội yêu quý của mình để ý hết thảy, chắc chắn tiểu muội sẽ rất khó có thể lẫn lộn ở chốn thương trường nơi lừa ta gạt này.

Là hấn, giúp nàng xử lý hết những mối họa từ cá tính nông nổi bùng nổ kia.

Tính cách nhu hòa, khéo léo ấy, đã xử lý chuyện trong cửa hàng rất êm đềm mỹ mãn.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt nghĩ, nếu như Phong Nhạc Thủy thật sự lựa chọn rời đi phủ Thượng Quan, đó chính là một tổn thất vô cùng to lớn đối với chị em các nàng.

Như là đột nhiên tỉnh ngộ, Thượng Quan Tiểu Du lắp bắp, "Ta. . . hình như ta đã hiểu ra rồi."

Nàng hiểu phương pháp làm việc của đại tỷ!

Nếu như Phong Nhạc Thủy lựa chọn thành thân cùng cháu gái của Mạc má má, sẽ thể hiện là trong lòng hấn không có bất kì ai, chỉ là vì hấn không có nơi đi, thế cho nên vẫn đang do dự.

Vậy thì nếu như hấn lựa chọn đi đến phủ Phụng, mà hấn lại vẫn luôn cam tâm tình nguyện lựa chọn ở lại trong phủ Thượng Quan, vậy nhất định là đã có người bắt nạt hấn, thế cho nên hấn mới không muốn thành thân với cháu gái của Mạc má má.

Nhưng. . .

Mặc kệ hấn làm ra lựa chọn nào, nàng cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu!

"Ta sẽ ép hấn ở lại trong phủ." Thượng Quan Tiểu Du siết nắm tay lại, định liệu trước nói, "Hấn sẽ không bao giờ là người của Phụng Tiểu Khuynh."

"Tiểu muội ngốc." Thượng Quan Tiểu Nguyệt bĩu môi, "Ngươi nghĩ rằng, giữ lòng của một con người, là chuyện dễ dàng sao?"

Trừ khi trái tim kia đã sớm quyền luyến, sớm bao vây trên người đôi phượng, cũng lại không có cách nào thoát đi, nếu không. . .

Lòng người, không bao giờ có thể níu giữ được.

★ ☆ ★ ☆ ★

Phong Nhạc Thủy đưa Phụng Tiểu Khuynh đến cửa lớn, trên mặt vẫn không lộ một chút biểu cảm nào.

"Nhạc Thủy ca ca, khế ước bán mình của ngươi cũng đã hết hạn, nói cho cùng, vẫn là vì bát cô nương, đúng không?" Phụng Tiểu Khuynh đứng ở cửa nhà mình, ngược đôi mắt khôn khéo của mình lên hỏi.

Hắn không trả lời vấn đề của nàng, chỉ là quay ánh mắt thâm trầm kia sang một chỗ khác.

Đúng thế! Năm ấy hắn lựa chọn bán mình cho Thượng Quan Tiểu Du, không phải là vì sự bố thí của nàng, cũng không phải là vì thân phận cùng địa vị của nàng.

Mà là bởi, nàng đã nhìn hắn bằng một đôi mắt vô cùng kiên định, nói với hắn rằng:

Nàng muốn hắn.

Một kẻ mất cha như hắn, đã mất đi người thân duy nhất còn lại trên đời, cũng đã không biết tương lai ra sao, muốn đi con đường nào cũng không còn là một chuyện hệ trọng.

Một người cô độc như hắn, ở lại trên đời chẳng còn chút thú vị gì, bán mình làm nô cũng tốt, hay là lưu lạc thành kẻ ăn mày cũng thế, hắn chẳng còn hứng thú gì đối với tương lai.

Mãi cho đến khi Thượng Quan Tiểu Du xuất hiện ở trong đám người, giống như là ánh rạng đông trong bóng đêm kia.

Nàng chói mắt như mặt trời, dùng đôi mắt kiên quyết xinh đẹp ấy, dùng một giọng nói vô cùng ngạo nghễ ngang ngược nói với hắn rằng, "Người chỉ có thể theo ta đi, bởi vì, người - là - của - ta."

Hắn là của nàng.

Từ giây phút ấy, hắn đã bị thân hình của nàng hấp dẫn.

Nàng muốn đi đâu, nhất định hắn sẽ luôn kề bên.

Nàng cười, hắn cũng sẽ vì thế mà vui vẻ.

Nàng tức giận, hắn sẽ như một tên tiểu nam nô, mặc cho nàng bắt nạt cũng chẳng sao.

Nàng khổ sở khóc lóc, hắn sẽ tận tâm tận lực chọc cho nàng vui vẻ, chỉ vì muốn cho nàng lấy lại sự tự tin ngày nào.

Bởi nếu như nàng là một con cá, như vậy, hắn chính là nước. Chỉ có hắn mới biết mọi hỉ nộ ái ố của nàng, cũng chỉ có hắn, mới biết nàng có vụng trộm khóc thầm hay không.

Bắt đầu từ giây phút ấy, hắn đã quyết định thủ hộ bên người nàng, dù cho chuyện gì xảy ra, hắn cũng không bao giờ rời đi nàng cả.

"Nhưng hình như đại cô nương cũng đã nhìn thấu tâm tư của người rồi." Phượng Tiểu Khuynh như thể thừa thắng xông lên, lại tiếp tục mở miệng, "Nếu như người muốn tiếp tục ở lại phủ Thượng Quan, nhất định sẽ phải lấy cháu gái của Mạc mã mã làm vợ, đây cũng không phải kết quả mà người muốn đúng không?"

Hắn vẫn trầm mặc như cũ, không hề nói cho Phượng Tiểu Khuynh tâm sự của mình.

"Nhạc Thủy ca ca, người là một người thông minh, hắn sẽ biết, ở lại phủ Thượng Quan, đối với tương lai của người cũng không giúp được gì."

Phượng Tiểu Khuynh không bị sự trầm mặc của hắn đánh lui, tiếp tục nói, "Ta cũng không hề chuyên chế giống đại cô nương, chỉ cần người đáp ứng đến phủ Phượng ta hỗ trợ xử lý chuyện trong cửa hàng, điều kiện gì ta cũng có thể suy nghĩ."

"Điều kiện?" Cuối cùng, hắn cũng nói ra điều mình nghi vấn.

Phượng Tiểu Khuynh gật đầu, "Ví dụ như, người có thể thăng chức rất nhanh. . ."

Hắn bắt vì sở động, ngay cả mí mắt cũng chẳng hề chớp.

Được rồi! Hắn đứng là coi danh lợi như cặn bã, ngay cả một chút biểu cảm cũng chẳng thêm lộ ra, biểu tình vẫn y hệt ban nãy.

"Hoặc là người cũng không cần phải bán mình cho ta, chỉ cần đáp ứng xử lý chuyện ở cửa hàng của phủ, người vẫn có tâm thân tự do như cũ, có lẽ. . . Ta còn có thể giúp người xử lý chuyện cháu gái Mạc mã mã."

Nàng đã rất tốt đúng không? Còn khuyến mại mua một tặng một, giải quyết tình định hộ đối thủ một mất một còn của mình nữa kia!

Đến đây, rốt cục hắn cũng có phản ứng, ngập ngừng như là muốn nói lại thôi, trong lòng hắn hình như đã bị thuyết phục một chút.

"Này. . ."

Trong lúc lòng hắn vẫn đang đắn đo do dự, một thanh âm vang lên đánh vỡ cuộc đối thoại của hai người, quay đầu nhìn lại, thì ra là Thượng Quan Tiểu Du.

"Ta mặc kệ Phụng Tiểu Khuynh ra điều kiện gì, ta không bao giờ cho phép người đáp ứng nàng!" Nàng dám xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu căng của mình lên.

"Chắc!" Phụng Tiểu Khuynh tức giận nhú mày, "Người dựa vào cái gì mà lại dám quyết định tương lai của Nhạc Thủy ca ca? Bây giờ hắn đã là người tự do rồi, không còn là nô bộc của phủ nhà người nữa."

Ngay lập tức, Thượng Quan Tiểu Du nhe răng không thể trả lời.

Vừa bị Phụng Tiểu Khuynh nói như vậy, nàng nghĩ lại thì hình như đúng thật là nàng không có bất kỳ một thứ quyền gì để ngăn cản hắn đi đến nơi tốt hơn cả.

Nhưng mà. . .

"Phụng Tiểu Khuynh, người cho là những thứ người có thể cho, Thượng Quan Tiểu Du ta không thể cho hay sao?" Đúng thế! Kẻ địch có thể cho Phong Nhạc Thủy những gì, nàng cũng có thể cho hắn giống hệt như vậy, "Chỉ bằng người mà cũng dám cướp người của ta hay sao?"

"Ha ha!" Phụng Tiểu Khuynh che miệng cười. Xem ra con cá ngốc ngếch này đã rơi vào cạm bẫy mà còn không biết, "Ta cũng có muốn thế đâu, ta vẫn đang thực lòng hỏi ý kiến của Nhạc Thủy ca ca, mà không phải như người, chỉ biết cậy mạnh ép bức hắn."

"Ta ép bức hắn?" Thượng Quan Tiểu Du bất nể nhú mày, "Ta muốn hắn vĩnh viễn ở lại trong phủ, chỗ nào cũng không cho đi."

"Dù cho hắn có thành thân sinh con với cháu gái Mạc mã mã, cũng không liên quan gì đến người đúng không?" Phụng Tiểu Khuynh quyết định cho nàng một đao chí mệnh, đánh trúng vấn đề mấu chốt nhất.

Nếu như hắn thật sự thành thân với người con gái của mình, chẳng lẽ nàng lại không để tâm? Vấn đề này, đã quện chặt ở trong lòng hắn từ lâu lắm rồi.

"Mặc kệ hắn có thành thân với người con gái nào đi nữa, ta vẫn sẽ muốn hắn ở bên cạnh ta, trừ khi ta tự nguyện đưa hắn cho người, nếu không người vĩnh viễn không bao giờ có được hắn hết." Thượng Quan Tiểu Du bốc đồng nói ra.

Nhưng, họa cũng từ mầm mà ra.

Bởi vì ngay sau khi nàng nói như vậy, đã làm cho Phụng Tiểu Khuynh đắc ý mở miệng, "Ồ? Thì ra người chỉ vì đề ý đến đối thủ là ta, thế nên mới tình nguyện làm cho hắn cưới người con gái khác, mà không thể đưa hắn cho ta?"

"Đúng thế thì sao?" Rõ ràng đáy lòng nàng có một đáp án khác, nhưng nàng vẫn cậy mạnh ở trước mặt bọn họ.

Nhưng là, chỉ vừa nghe được như thế, lòng hắn đã nát.

Nàng đối với hắn, vô tâm; hắn đối với nàng, thương tâm.

"Nhạc Thủy ca ca, người đã nghe thấy chưa?" Phụng Tiểu Khuynh cười khanh khách, "Dù người có ở lại phủ Thượng Quan, cũng chỉ là công cụ hữu dụng để nàng lợi dụng, không có bắt đầu, không có tương lai, lại càng không bao giờ có được kết quả như người mong muốn!"

Lời này như một cái trùy nặng, hung hăng đánh vào lòng hắn.

"Người nói lung tung cái gì thế!" Thượng Quan Tiểu Du bực mình ngắt lời, "Nếu hắn ở lại phủ ta, sẽ có thể phát triển một bước lên mây, cả đời không lo ăn mặc. . ."

"Ta quyết định rời khỏi phủ Thượng Quan." Phong Nhạc Thủy mở miệng, giọng nghe lạnh như sương.

Hả?

Thượng Quan Tiểu Du tròn mắt há hốc mồm.

Lần đầu tiên, hắn phủ định quyết định của nàng.

Cũng là lần đầu tiên, hắn lựa chọn một phương án nàng không thể chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

"Ngươi thật sự phải đi sao?" Thượng Quan Tiểu Du cắn môi, nhìn Phong Nhạc Thủy, sắc mặt nàng lúc này trông khó coi cực kỳ.

Hắn không trả lời, cũng chẳng thèm quay đầu lại, vẫn cúi đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Thấy hắn nín thở, không hề đổi sắc mặt, lại càng không chịu mở miệng, coi nàng như không khí.

Động tác này của hắn đã chọc giận đến nàng. Nàng bước đến túm lấy tay hắn.

"Phong Nhạc Thủy, ngươi trả lời ta đi chứ!" Nàng tức đến đỏ bừng cả hốc mắt, hô hắn mà gần như là đang rống lên.

"Ta muốn đi." Nếu như không đi, hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời được nàng cả.

Mà nàng, cũng sẽ vĩnh viễn không thấy được sự tồn tại của hắn.

Nếu ở lại trong phủ, ai dám chắc đại cô nương sẽ không bắt buộc hắn, ép hắn thành thân với một người con gái mà hắn không thương.

Rời đi, là sự lựa chọn tốt đối với hắn.

Ít nhất sau này, hắn cũng không phải tận mắt nhìn thấy nàng gả cho một người đàn ông khác, lòng hắn cũng sẽ không chịu thương tổn thêm một lần.

"Vì sao phải đi?" Nàng hờn giận níu ống tay áo hắn. Lần đầu tiên, khuôn mặt nhỏ nhắn kia căng đầy nỗi kinh hoàng và thất thố.

"Phù Thượng Quan đã không cần đến sự tồn tại của ta." Tuy rằng hắn cũng đã thấy biểu tình vô thức ấy của nàng, nhưng lòng hắn vẫn quyết tâm, vung ra cánh tay bé nhỏ của nàng.

"Ngươi như là người nhà của chúng ta, nơi đây chính là nhà của ngươi mà." Nàng thoáng thu lại biểu tình bá đạo thường ngày, giọng nói bỗng chốc mềm xuống, "Huống chi ngươi đi rồi, tương lai ngươi muốn đi đâu?"

"Đến đâu cũng tốt." Bởi vì với nàng, hắn chính là một công cụ hữu dụng, lại chính là một cái công cụ hữu dụng vô cùng nhàm chán mà thôi.

Rời đi, sẽ làm hắn không thể trầm luân trong sự ngọt ngào của nàng nữa.

Vừa nghe thấy hắn nói vậy, lòng nàng tựa như ngã vào đáy cốc, "Ý ngươi là, ngươi không thể không đi?"

"Không thể không đi." Hắn lấy lại đồ từ tay nàng, lại cúi đầu thu dọn đồ đạc của mình, chỉ có làm cho chính mình bận rộn nhiều việc, bản thân hắn mới không đi suy nghĩ nhiều.

"Nếu ta không cho phép ngươi đi thì sao?" Nàng dùng sức xoay người hắn lại, để cho hắn đối mặt với nàng, "Nhìn ta! Ta muốn ngươi đừng đi!"

Hắn ngập ngừng muốn nói lại thôi, chỉ biết nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bi thương của nàng, giọng của hắn nghe có chút xa cách, "Ngươi sẽ quen với những tháng ngày không có ta ở bên."

"Ta không muốn quen." Nàng đỏ bừng cả mặt, nhưng nước mắt lại vẫn quật cường không chịu tuôn rơi.

Nàng cũng không biết chính mình giờ đang hoảng cái gì, cũng chẳng hiểu vì sao ngực mình lại trở nên toan chất đau đớn, giờ phút này nó đang lan tràn ở giữa mũi nàng.

"Trước đây ngươi có thể ở lại, nay vì sao lại không thể tiếp tục ở lại nữa?" Nàng túm ống tay áo hắn, muốn hắn dời ánh mắt về phía mình, "Có phải bởi ta đã đối xử không tốt với ngươi? Hay là ta không cho ngươi những thứ mà ngươi muốn? Ngươi nói đi! Chỉ cần ngươi mở miệng, dù ngươi muốn cái gì, ta cũng sẽ đều cho ngươi cả. . ."

"Tiểu thư." Hắn thở dài, cố gắng kiềm chế không để bàn tay mình đi vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Trên đời này, có vài thứ không phải là cứ vui vẻ mà có được."

"Ngươi là của ta, ngươi đã quên rồi sao?" Rốt cục, nước mắt nàng cũng lăn dài trên má, "Trừ khi ta không cần ngươi, nếu không, ngươi không thể dời đi."

"Ngươi có thể nhìn thấy ta bất cứ lúc nào." Thấy nàng rơi nước mắt, lòng hắn cũng hơi xao động, bàn tay hắn lau đi nước mắt giúp nàng, "Ta chỉ chuyển đến phủ Phụng thời, chỉ vài bước chân là ngươi có thể nhìn thấy ta."

Chết tiệt! Đúng là hắn đã bỏ tay với nàng.

"Nhưng vẫn là khác nhau mà!" Cảm nhận sự ôn nhu từ lòng bàn tay hắn, nàng chau mày nói, "Phụng Tiểu Khuynh có ý với ngươi, nàng vốn không thật lòng với ngươi, nàng ta chỉ coi ngươi làm công cụ để mà lợi dụng, sao ngươi lại ủy khuất chính mình đến bên nàng ta?"

"Bởi vì nàng không phải người." Hắn còn thật sự mở miệng. "Nếu người thật lòng muốn ta ở lại, mà không phải coi ta như một công cụ, như vậy, ta sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh người."

Nàng nghe lời hắn nói mà quên cả khóc.

"Nhưng với người, cũng chẳng khác gì Phượng cô nương, đều đem ta trở thành công cụ, trở thành món hời cho các người cạnh tranh lẫn nhau." Bàn tay hắn rời khỏi mặt nàng, cũng xoay mặt đi không nhìn vào gương mặt đầm lệ ấy.

Nàng bị hắn nói cho ghen hờn không nói được câu nào.

Lời này như một cây gậy đánh cho nàng tỉnh lại, đột nhiên nàng có cảm giác như mình đã thấy được điều gì.

Quả thật, nàng với Phượng Tiểu Khuynh luôn cạnh tranh với nhau, chỉ cần người kia có thứ gì, người này nhất định muốn cướp lấy.

Dần dà, Phong Nhạc Thủy cũng đã trở thành đối tượng cướp đoạt của hai nàng.

Nhưng, ở trong lòng, nàng chưa bao giờ coi hắn như một công cụ, cũng chưa bao giờ coi hắn là hạ nhân.

Nàng chỉ đương nhiên coi hắn là người của nàng! Nàng chỉ vô lễ, bá đạo có được hắn mà thôi!

"Ta không có như thế. . . ." Nàng cắn môi, giọng nghe có chút run rẩy, "Không phải vì Phượng Tiểu Khuynh mà ta mới muốn giữ người ở lại."

Hắn bỗng khựng người lại, chỉ vì một câu nói này của nàng.

Một lúc lâu sau, hắn mới khó khăn nói ta một câu, "Vậy lý do gì khiến người muốn ta ở lại?"

Lý do gì đây?

Vấn đề này đã quật ngã nàng.

Trong phút chốc, đầu nàng không có một đáp án nào cả.

Bởi vì, hắn luôn luôn ở bên cạnh nàng, một tác không rời, nàng đã sớm coi sự tồn tại của hắn trở thành một lẽ đương nhiên.

Thấy nàng không nói được câu nào, hắn cũng không muốn làm nàng khó xử thêm nữa, chỉ biết thở dài mà thôi.

"Chờ đến lúc lòng người thật sự muốn ta ở lại, ta sẽ trở về." Hắn nhét tất cả đồ đạc của mình vào một cái rương, đạm bạc nói.

Cuối cùng, hắn vẫn quyết định ra đi.

Bởi vì, nếu không rời đi, trong mắt nàng sẽ vĩnh viễn không có sự tồn tại của hắn.

Hắn đã không muốn làm bóng dáng của nàng, không muốn tiếp tục đi sau nàng, càng không muốn có một ngày sẽ chính tai nghe được nàng nói không cần hắn.

Thế cho nên, hắn nhất định phải đi.

Tâm như nát vụn, vẫn có thể từ từ vá lại.

Nhưng nếu tâm đã chết, đó mới chính là cả đời không cách nào cứu chữa.

Thà rằng giờ đây hắn tan nát cõi lòng, còn hơn là đợi đến lúc nàng không còn để ý đến hắn, làm cho lòng hắn khô kiệt rồi chết đi.

"Ta hỏi người một lần cuối cùng. . ." Nàng siết chặt nắm tay, cắn cánh môi, "Người thật sự không thể không đi sao?"

"Không thể không đi." Hắn chuyển cái rương về phía sau, nhìn vào trong đôi mắt xinh đẹp của nàng.

"Vậy ta cũng sẽ vĩnh viễn không muốn gặp lại người!" Nàng bốc đồng ném lại những lời này, "Ta không cần người, người cứ việc đi đến bên cạnh Phượng Tiểu Khuynh đi!" Dứt lời, nàng chạy phắt đi.

Chết tiệt, nàng mắc kẹ.

Hắn có rời đi hay không, nàng cũng không cần hắn nữa!

★ ☆ ★ ☆ ★

Cuối cùng, Phong Nhạc Thủy vẫn quyết định rời khỏi phủ Thượng Quan, chuyển đến trong phủ Phượng.

Tin này vừa truyền ra, mọi người trong thành Phụng Thiên ai ai cũng đều lưu luyến.

Bát cô nương của phủ Thượng Quan đã thua Phụng Tiểu Khuynh.

Trận này, thua thực khó coi, còn thua cả Thượng Quan tổng quản, hơn nữa, bên cạnh nàng giờ không có ai chịu nổi thói xấu tính kia.

Trên mặt Thượng Quan Tiểu Du giờ rất lạnh lùng, rõ ràng trên đó viết bốn chữ: đừng – tới – gần – ta.

Ai tới gần nàng, chỉ có một con đường: Chết!

Nhưng mà cũng thật khéo là, oan gia thì lại vướng ngõ hẹp.

Thượng Quan Tiểu Du đi một mình từ đại trạch đi ra. Mấy hôm nay tâm tình nàng rất tệ, hết như thời tiết xấu, âm u mây đen dày đặc.

Những ngày không có Phong Nhạc Thủy. . .

Hừ! Nàng trải qua rất khá, cũng không đến nỗi cơm không ăn, nước không uống.

Bất quá, chỉ là. . . nàng không xem vừa mắt bất kì ai.

Đặc biệt là lúc, vừa mới bước chân ra khỏi cửa, nàng chỉ hơi ngược mắt là thấy ngay được tấm biển ở phía đối diện: Phụng phủ.

Hai chữ này như là tử huyết của nàng. Nếu không phải lý trí níu giữ, nàng đã sớm đi phá tấm biển của phủ Phụng rồi.

Rõ ràng, nàng đã nhiều lần tự nhủ, đừng có để ý đến Phong Nhạc Thủy, cũng đừng có nghĩ đến hắn có thật sự cậy mình vào Phụng Tiểu Khuynh hay không. . .

Thế nhưng, lòng nàng lại không chịu đầu óc khổng chế, bất thành lĩnh, nó lại đột nhiên nhớ đến bóng hình ôn nhu kia.

Bước qua cửa, đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng siết chặt ngay lại, cả khi móng tay bấm vào da thịt, nàng cũng không biết đau.

Bởi lúc nàng mới bước chân ra khỏi cửa, vừa khéo cánh cửa phía bên đối diện kia cũng trùng hợp mở ra.

Vọng vào mắt nàng, đúng là bóng hình luôn in dấu trong lòng nàng --- người đàn ông luôn mỉm cười đầy ôn nhu kia, Phong Nhạc Thủy.

Khó được mấy ngày rồi hai người mới gặp lại, nàng dừng lại bước chân, trừng hấn bằng đôi mắt đẹp của mình.

Hắn cũng đã nhìn thấy nàng, trên mặt không có kinh ngạc, mà ngược lại, hấn thông dong nhếch lên môi cười.

"Tiểu thư." Hấn hào phóng chào hỏi nàng.

Nàng vẫn giữ tính trẻ con, xoay mặt đi không thèm nhìn hấn, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Hấn lơ đãng, cầm chiếc ô che nắng trong tay, đúng lúc cửa mở ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đi ra từ phía sau hấn.

Đương nhiên Phụng Tiểu Khuynh cũng đã nhìn thấy Thượng Quan Tiểu Du, vừa mới nhìn thấy, Phụng Tiểu Khuynh đã nở nụ cười tươi.

"A! Là bát cô nương ở phủ đối diện đó hả? Chúc buổi sáng tốt lành nhé!" Phụng Tiểu Khuynh cũng không quên lễ phép chào hỏi Thượng Quan Tiểu Du.

Thượng Quan Tiểu Du cũng mặc kệ Phụng Tiểu Khuynh, chu môi lên, xoay mặt đi, đem hai người kia làm như không thấy.

Phụng Tiểu Khuynh lơ đãng, ưu nhã bước khỏi bậc thềm.

Nhưng không biết nàng ta là vô tình hay đã cố ý, chân nàng ta dẫm phải vạt váy, cả người đổ rạp về phía trước. Lúc sắp hôn phải mặt đất, eo nàng lại được một bàn tay to nắm lấy, tránh cho chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

"A. . ." Phụng Tiểu Khuynh cảm thấy mình hữu khinh vô hiểm, chỉ chút xíu nữa thôi là khuôn mặt xinh đẹp của nàng sẽ bị trầy da.

Thanh âm của Phụng Tiểu Khuynh đã hấp dẫn Thượng Quan Tiểu Du, ánh mắt nàng lại lần nữa quay trở về. Thượng Quan Tiểu Du phát hiện Phụng Tiểu Khuynh và Phong Nhạc Thủy đang. . . đứng ôm nhau vô cùng thân mật.

Bỗng chốc, một ngọn lửa giận không biết từ đâu vọt lên trong người nàng, nàng chỉ muốn tách ngay hai người kia ra.

Thượng Quan Tiểu Du đứng trước cửa, ra sức trừng mắt bọn họ.

"Phụng cô nương, ngươi có sao không?" Phong Nhạc Thủy nhẹ giọng hỏi, giúp đỡ Phụng Tiểu Khuynh đứng thẳng lên.

"Không sao." Phụng Tiểu Khuynh vỗ ngực. Thật may cho nàng khuôn mặt xinh xắn này đã không bị xây xước. Ngay sau đó, thấy được Thượng Quan Tiểu Du đang cầm hôn đứng kia, nàng nhìn không được bắt đầu chơi xấu. Phụng Tiểu Khuynh cười nói, "Nhưng hình như có người nhìn thấy cảnh này, tâm tình hình như không được tốt lắm thì phải."

Giọng Phụng Tiểu Khuynh không lớn không nhỏ, lại đủ để lọt vào tai của Thượng Quan Tiểu Du. Lập tức, Thượng Quan Tiểu Du lửa giận phùng phùng.

Phụng Tiểu Khuynh còn cố ý khiêu khích, Phong Nhạc Thủy rất hiểu ý, rất nhanh buông tay mình ra.

Hắn nghĩ rằng nhất định Thượng Quan Tiểu Du sẽ rít gào lên. Nhưng thật đúng là ngoài sức tưởng tượng, nàng lại giữ một thái độ bình tĩnh, chỉ lạnh lùng hướng bọn họ cười cười.

"Không ngờ, thứ ta bỏ đi, ngươi lại dùng rất là sung sướng." Vì cậy mạnh, dù cho đã thua, Thượng Quan Tiểu Du vẫn cố mồm mép, "Phụng Tiểu Khuynh, hàng dùng lại còn tốt đến thế sao?"

Lời nói này hết như một lưỡi kiếm sắc bén cứa vào lòng người.

Phong Nhạc Thủy xanh mặt. Hắn không bao giờ có thể nghĩ tới, những câu nói này sẽ đi ra từ miệng Thượng Quan Tiểu Du.

Ô hô hô. . . Phụng Tiểu Khuynh nhìn sắc mặt Phong Nhạc Thủy và Thượng Quan Tiểu Du, thấy hai người họ ai cũng có một sắc mặt vô cùng khó coi.

"Lại còn phải hỏi sao?" Phụng Tiểu Khuynh nghiêng mặt, đôi mắt đẹp bắt đầu đảo quanh, cuối cùng hiện lên nét cười xấu tính, "Ngươi cũng đã từng 'sử dụng' Nhạc Thủy ca ca rồi, chẳng lẽ lại còn nghi ngờ năng lực của hắn nữa hả?"

Nụ cười rất tươi, lại khiến cho kẻ định muốn vịn gậy cổ nàng.

Thượng Quan Tiểu Du dời ánh mắt về Phong Nhạc Thủy, trong mắt nàng giờ không chỉ có mỗi oán khí, còn có cả một nỗi ai oán vô biên nữa.

Nếu lúc này có người đi ngang qua, nhất định họ sẽ đoán nàng là một người oán phụ.

"Phụng cô nương, cũng không còn sớm nữa, chúng ta cần phải đi." Phong Nhạc Thủy thu lại ánh mắt của mình trên người Thượng Quan Tiểu Du lại.

"Phong Nhạc Thủy!" Thượng Quan Tiểu Du đứng sau lưng hắn hô, siết chặt lấy nắm tay, "Ngươi đối với nàng giống như đối với ta sao?" Hắn dùng chân, nhưng cũng không trả lời nàng ngay.

"Trả lời ta đi chứ!" Thượng Quan Tiểu Du một lần nữa gầm nhẹ, trong giọng nói chứa đựng nỗi da diết chờ mong.

Không hiểu sao, lòng nàng bỗng nhiên lên men.

"Ta nghĩ, chuyện này không liên quan gì đến tiểu thư." Hắn ép mình xoay người, tránh cho nhìn thấy biểu tình kia của Thượng Quan Tiểu Du, sợ chính mình sẽ trở nên nhẹ dạ.

Ngay sau đó, hắn bước chân đi, không đổi sắc mặt đuổi theo Phụng Tiểu Khuynh, để cho Thượng Quan Tiểu Du nhìn theo bóng dáng hắn.

Thượng Quan Tiểu Du tức giận, nghiêng răng ken két, sự bất phục nổi đầy trong ánh mắt nàng.

"Phong Nhạc Thủy, ngươi nghĩ rằng ta không cần ngươi tức là ta đã thật sự bỏ qua cho ngươi sao? Ta không cam tâm. . ." Nàng cảm giận nói lời vô nghĩa.

Đúng vậy! Nàng sẽ không đơn giản bỏ qua hắn như vậy. . .

Nàng thề!

★ ☆ ★ ☆ ★

Từ khi rời khỏi phủ Thượng Quan, thật ra lòng Phong Nhạc Thủy chưa khi nào quên Thượng Quan Tiểu Du cả, hắn không phủ nhận mình có tâm tình này.

Không nhớ đến nàng, quả thật còn khó hơn lên trời.

Suốt một ngày, dù bên ngoài hắn vẫn tỏ vẻ bất động như núi, nhưng trong lòng, hắn đã sớm dao động từ lâu.

Nhớ tới biểu tình tức giận của nàng, hắn thấy đau lòng cho nàng.

Nhưng nhớ tới lời nàng nói, hắn lại bị tổn thương.

Chẳng lẽ, sự rời đi của hắn không tạo ra một chút ảnh hưởng nào với nàng sao? Hay là thật sự nàng đã không muốn hắn?

Rất nhiều câu hỏi quanh quẩn, mãi đến lúc tối trời, chúng vẫn luẩn quẩn trong đầu hắn.

"Nhạc Thủy ca ca, cả một ngày nay người đều mất tập trung!" Vừa trở lại phủ, Phụng Tiểu Khuynh cười khẽ, quan tâm hắn.

"Ta hơi mệt." Hắn giấu tâm sự, cả một nụ cười cũng keo kiệt không thềm cho nàng, "Đêm đã khuya, Phụng cô nương cũng nên về phòng nghỉ ngơi đi."

Men theo ánh trăng, Phụng Tiểu Khuynh nhìn biểu tình lạnh lùng của hắn, nàng chỉ nhún vai, rồi quay đầu rời đi khỏi căn phòng này.

Hắn đứng ở ngoài phòng một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn hành lang gấp khúc bên ngoài. Nó đang gắn trên mình ánh trăng bàng bạc, nhìn vào trông thực tịch liêu.

Nếu như nó, hắn không nhớ Thượng Quan Tiểu Du, đó là gạt người.

Hắn cực kỳ hi vọng có thể hằng ngày thấy được nàng, nhìn nàng giờ trò xấu, nhìn nàng tươi cười. . .

Có đôi khi, hắn thậm chí đã tự hỏi lòng, hắn quyết định như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Haiz, hắn thở dài, xoay người trở lại trong phòng mình.

Dẫu có tiếp tục muốn nàng, cũng đâu còn cách nào nữa đâu, giống như một cái vực sâu không đáy, bởi vì nỗi nhớ nhung luôn triền miên không dứt, lòng của hắn cũng đã bị khoét thành một cái hang sâu.

Phong Nhạc Thủy nhẹ nhàng khép lại cánh cửa, đi đến bên giường, chuẩn bị nằm ngủ, lại phát hiện cửa gỗ bị khẽ mở ra.

Theo bản năng, hắn quay đầu lại nhìn, lên tiếng hỏi: "Ai đó?"

Nhưng khi mới vừa quay đầu lại, một đám phấn trắng tạt vào mặt hắn. Bởi chưa kịp nín thở, thế cho nên hắn đã hít phải đám bột phấn đó.

Hắn híp mắt, lấy ống tay áo che miệng và mũi của mình lại, bước chân lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng tác dụng của thuốc còn xảy ra nhanh hơn hắn tưởng, ngay sau đó, hắn cảm thấy xây xẩm mặt mày, đầu vầng mắt hoa.

Nhìn kỹ lại thì, người đánh lên đã khiến hắn kinh ngạc đến không thể hoàn hồn.

"Tiểu, tiểu thư. . ." Sao nàng lại đến đây?

Thượng Quan Tiểu Du đứng trước mặt hắn, về phía ngược hướng với ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của nàng được khăn lụa che lại, nàng nhìn hắn bằng đôi con ngươi tràn đầy kiên định.

"Người. . . đã làm gì ta?" Hắn cảm thấy cả người không còn chút sức lực, cứ thế lùi dần về phía trước giường.

Nàng không trả lời hắn mà xoay người, khép lại cánh cửa, tiếp đó, lấy then gỗ cài cửa lại.

Thế rồi, nàng bước nhẹ nhàng đến trước mặt hắn, rồi nàng cời chiếc khăn lụa trên mặt mình ra, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: "Ta đã nói rồi, trừ khi ta không cần người nữa, nếu không, dù cho người có chạy đến chân trời góc bể, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người."

Hắn ngồi trên giường, ngược mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt xinh đẹp, trong veo nhưng kiên định của nàng, chỉ trong phút chốc, hồn hắn đã bị nàng câu đi.

Thì ra, dù có trải qua bao lâu, con tim chìm đắm trên thân nàng, trừ khi nhận được tình yêu nàng đáp lại, nếu không, cả đời nó cũng sẽ không còn cách chữa nào khác. . .

Hắn yêu nàng.

Từ cái nhìn đầu tiên vào sáu năm về trước, đã yêu rồi, đến tận bây giờ -----

Dù thân thể hắn đã dòi đi nàng, nhưng tâm ý, vẫn bị nàng nhốt lại.

Không thể trốn thoát!

Thì ra, yêu một người, là khi con tim đã trầm luân mãi mãi. . .

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lúc Phong Nhạc Thủy mở mắt ra lần nữa, chân tay hắn đã bị trói chặt không cách nào nhúc nhích.

Chuyển động gương mặt tuần tú của mình, vọng vào mắt hắn là khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lúc này, nàng đang ním môi nhìn hắn đầy quật cường.

Hai tay hắn đều bị tách ra buộc vào hai bên cột ở phía đầu giường, hai chân hắn cũng vậy, bị tách ra buộc vào hai chiếc cột ở phía cuối giường, cả người hắn nằm như hình chữ đại.

"Tiểu thư. . ." Hắn nhú mày, cảm thấy đầu óc vẫn hơi choáng váng, "Ngươi dùng ám khí với ta."

"Nếu không như thế, liệu ngươi có ngoan ngoãn nghe lời ta nói hay không?" Thượng Quan Tiểu Du tới gần hắn, nhìn hắn từ đầu tới chân, "Nếu không bỏ thuốc mê, liệu ngươi có nhìn thẳng vào ta như lúc này không?" Nàng nói một cách lạnh lùng, rồi lại nhìn hắn - giờ đang không cách nào cựa quậy.

Nếu như, nàng không tự mình đến phủ Phurong, chỉ sợ, hắn sẽ không bao giờ đối mặt với nàng thêm một lần nào nữa, kiểu gì hắn cũng phải bức nàng đến tận đường cùng, sử dụng thủ đoạn ti bỉ nhất mới được.

"Tiểu thư, vì sao ngươi muốn làm như vậy?" Hắn không có cách nào tức giận với nàng, chỉ có thể hỏi câu mềm mỏng, vì sao lại sử dụng loại thủ đoạn giang hồ này.

Nàng trầm mặc, không có cách nào trả lời hắn.

Vì sao ư? Nàng cũng rất muốn hỏi chính mình câu hỏi này đây.

Kể từ ngày hắn rời đi nàng, dường như cả người nàng ngày nào cũng không được yên, chỉ cần hơi chút rảnh rỗi, những kí ức về hắn cứ ùn ùn lũa về trong óc nàng.

Thậm chí, nàng cũng không thể phủ nhận, thiếu sự tồn tại của hắn, tâm hồn nàng giống như đã mất đi một nửa, chỉ biết ngẩn ngơ mà tìm kiếm nửa kia.

"Không vì sao hết." Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi ửng đỏ, nàng cảm thấy, vấn đề hắn hỏi thật đáng thẹn thùng.

"Nếu như không có nguyên nhân, xin tiểu thư hãy thả ta ra." Nếu chỉ bởi nàng không cam lòng, nhất định hắn phải ngăn lại loại hành động buồn cười này của nàng.

"Thế, ta hỏi ngươi. . ." Nàng ngồi tại mép giường, nhìn vào khuôn mặt tuần tú của hắn, "Vì sao ngươi muốn trốn chạy khỏi ta? Vì ngươi chán ghét ta phải không?"

Lời nàng vừa dứt, hai chuỗi lệ lăn dài trên má, nước mắt nàng rơi xuống, ngưng đọng trên má hắn.

"Ngươi khóc cái gì?" Hắn không thể động đậy, không thể tự tay mình lau đi những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi kia.

"Ta cũng không biết. . ." Nước mắt, cứ từng giọt từng giọt chảy xuống, rơi đến bên môi nàng. Chỉ cần mở miệng, đầu lưỡi sẽ cảm nhận ngay được vị đắng chát chứa chan nỗi khổ đau.

Nàng không thể trả lời hắn, mà đi dùng đôi môi mềm mại của mình đắp lên đôi môi hắn.

Hắn nếm đến nước mắt của nàng, có vị chát, cũng có nỗi đớn đau.

Đầu lưỡi nàng chủ động chui vào trong miệng hắn, nàng muốn quán lấy sự nhiệt tình từ trong miệng hắn.

Khi cả hai chiếc lưỡi đã quấn cùng một chỗ, hắn không ngờ rằng bản thân hắn đã quyến luyến hương vị của nàng đến tận mức này, đầu lưỡi hắn vội vã bò lên lưỡi nàng.

Hắn dùng đầu lưỡi mình nhẹ cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, tiếp đó, dùng đầu lưỡi khuấy hết nước bọt trong miệng nàng lên, nếm đến hương vị ngọt ngào từ trong miệng nàng.

Bởi đầu lưỡi hắn rất linh hoạt, nàng chỉ còn biết mặc cho hắn càn quấy trong miệng của mình, vô lực mà hưởng ứng nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Nụ hôn sâu đã lâu nay mới lại có, tại giây phút này, nó châm lên vô số ngọn lửa tình.

Nàng biết, hắn khát vọng nàng, hắn muốn nàng, phản ứng chân thật của thân thể hắn đã nói lên điều đó.

Vì vậy, nàng cố ý rời đi môi hắn, nhìn hắn bằng đôi mắt xinh đẹp của mình. Nàng thấy được hắn ý do chưa hết*, nhìn lại nàng bằng đôi con ngươi tha thiết chờ mong. (*: vẫn còn thèm muốn)

"Chẳng phải, ta đã từng nói, trừ khi ta không cần người, người không thể dòi đi ta sao?" Lấy bàn tay nhỏ nhắn ve vuốt gương mặt tuấn tú của hắn, nàng nói ra với giọng ai oán cực kỳ.

Sự bám dính nàng dành cho hắn tựa như nước sông ùn ùn chảy về, nàng không có cách nào cắt đứt những ý nghĩ của mình về hắn.

"Đối với người, thật sự, ta chỉ là công cụ thôi sao?" Cuối cùng, hắn cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi một cách lạnh lùng.

Nàng khựng người lại, rồi cắn lấy cánh môi, hỏi lại với giọng điệu giận hờn, "Vì sao người cứ hỏi đi hỏi lại một câu này thế?"

Mỗi khi hắn hỏi những câu tương tự loại này, nàng luôn tỏ ra rất thiếu kiên nhẫn.

Đối với nàng, hắn không bao giờ là 'công cụ' như miệng hắn nói, mà hắn là con người quan trọng bậc nhất ở bên cạnh nàng, thế cho nên, dù thế nào chăng nữa, nàng đều sẽ không bao giờ để cho hắn đi.

Dù cho hắn có muốn trốn, nàng cũng vẫn sẽ như trước, dùng nhiều phí lực hơn, để bắt hắn trở về bên cạnh mình.

"Nếu ta chỉ là công cụ, vậy thì dầu có ở lại bên người, cũng chẳng có ý nghĩa gì." Đôi mắt hắn đã nhiễm đầy nỗi lo lắng.

Mà trong nỗi lo lắng này, còn chứa chan cả nỗi đớn đau mà nàng chưa bao giờ thấy được.

"Ồ bên cạnh ta. . . người thấy khổ lắm hả?" Nàng hỏi khẽ. Chẳng biết vì sao, vấn đề này lại khiến cho lòng nàng chua xót đến vậy.

Ở bên cạnh nàng, hắn không vui sao?

Hay là ở bên Phượng Tiểu Khuynh, hắn thấy vui vẻ nhỉ?

Hắn nhíu mày, nhìn thẳng vào đôi con ngươi trong vắt của nàng, rồi nói: "Ta rất đau khổ."

Nếu ở bên nàng, thân phận hắn chỉ là 'công cụ', là 'nam nô', hắn cảm thấy đau đớn tột độ, giống như người ta lọt vào địa ngục, không thể trở ra.

Lúc này, nàng đang ngồi chồm hổm ở trên người hắn, nhẹ nhàng đóng đưa cặp móng xinh đẹp của mình, phối hợp với sự đùa giỡn của đầu lưỡi hắn.

Trước tiên, nàng làm cho thứ thô to nóng rực của hắn rời khỏi thân thể mình. Tiếp đó, nàng bắt đầu cời trói cho hắn.

Quy đầu hắn chen vào giữa cặp cánh hoa của nàng, rất nhanh sau đó, hắn đã tìm được nơi hoa huyết mềm mại ẩm ướt kia.

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Vừa mở mắt ra, Thượng Quan Tiểu Du đã ngay lập tức bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Phong Nhạc Thủy, nhưng nàng phát hiện, ở bên giường giờ này đã chẳng còn một bóng người.

Nàng vội vàng ngồi dậy. Lúc vươn tay vạch tấm màn che ra, nàng nhìn thấy có một cô gái đang ngồi ở trước giường.

"A!" Nàng không hề biết ở trước giường đang có người ngồi, khẽ kêu một tiếng, rồi ngay lập tức ản núp tấm thân đang trần truồng không chút che đậy của mình vào sau tấm màn.

"Chắc chắc chắc. . ." Người con gái đang ngồi uống trà kia không phải ai khác, chính là thiên kim của phủ Phượng, Phượng Tiểu Khuynh, "Không ngờ bát cô nương gan to thật đấy, chẳng những chuồn êm vào phủ Phượng ta, lại còn trần truồng như nhộng nằm ở trên giường của tổng quản của phủ ta nữa. . ."

Phượng Tiểu Khuynh thấy mình sắp được xem một màn kịch hay, đúng như nàng đã dự đoán, Thượng Quan Tiểu Du và Phong Nhạc Thủy có một mối quan hệ dây dưa mờ ám-----

Là gian tình!

Thượng Quan Tiểu Du không mở miệng, nàng chỉ vội vàng mặc vào quần áo của mình.

"Bát cô nương này, người thân cùng Nhạc Thủy ca ca, có phải là rất ngang nhiên rồi không?" Phương Tiểu Khuynh cười khanh khách, như thể nàng đã từng được bím tóc của người ta.

Thượng Quan Tiểu Du mặc xong quần áo, nhưng mái tóc dài của nàng vẫn chưa được chải chuốt, nó như là một tấm gấm đen huyền buông xuống, đôi má nàng vẫn còn ửng đỏ bởi trận vui thích đêm qua.

"Nếu như người nhìn không quen mắt, thế thì hãy mau trả hán lại cho ta!" Thấy mình mặc quần áo chỉnh tề xong rồi, Thượng Quan Tiểu Du mới bước xuống giường, khôi phục lại bộ dáng kiều ngạo vốn có của mình.

"Nói dễ nghe nhỉ!" Phương Tiểu Khuynh chậm rãi uống trà, "Vất vả lắm ta mới có được Nhạc Thủy ca ca về tay của mình, người thử nghĩ mà xem, liệu ta có thể ngu si điên đảo đến mức chấp tay tặng hán cho người sao?"

Đừng đùa thế chứ! Để có được Nhạc Thủy ca ca, nàng đã mất công sức rất lớn, còn bán đứng đại ca của chính mình, thế mà nàng ta đòi nói có mấy câu mà lấy được người ấy đi về, đúng là tưởng bở.

"Thế người muốn thế nào?" Thượng Quan Tiểu Du siết chặt nắm tay, cắn môi hỏi lại.

"Ha ha. . ." Phương Tiểu Khuynh cười khanh khách lên, giống như là không hề nóng chút nào, "Vì sao người cứ kiên trì nhất định phải có được Phong Nhạc Thủy thế? Đối với người, hán chẳng qua chỉ là một gã nam nô kiêm chức nô bộc mà thôi."

Nghe được lời nói chói tai ấy, Thượng Quan Tiểu Du bỗng thấy tức giận trong lòng.

Có lẽ, lời này nàng cũng đã từng nói, thế nhưng, nó chỉ là câu nói xốc nổi lúc tức giận, chứ không hề là ý tưởng thực sự trong lòng nàng.

"Liên quan gì đến người?" Thượng Quan Tiểu Du lạnh lùng nói, "Ta muốn hán!"

"Muốn người ta thì cũng phải có cái lí do." Phương Tiểu Khuynh buông cái chén trên tay, lạnh lùng nói. "Chứ cứ ương ngạnh lại vô lý dưng dưng không phải là phương pháp giải quyết ở đây."

Từ nhỏ tới lớn, nàng luôn ganh đua với Phương Tiểu Khuynh, nhưng thật ra, hai người không đấu nhau đến người chết ta sống, mà luôn luôn chú ý đến toàn cục.

Thế nhưng giờ đây, Phương Tiểu Khuynh đã tóm được nhược điểm của nàng. . .

Nhược điểm ư? Phong Nhạc Thủy là nhược điểm của nàng sao?

Như là bị sấm đánh vào người, đột nhiên, Thượng Quan Tiểu Du bỗng nghĩ ra đến đáp án kinh người này.

Phong Nhạc Thủy là nhược điểm của nàng. . . Nàng không dám chấp nhận sự thật này.

Thế thì vì sao Phong Nhạc Thủy lại là nhược điểm của nàng thế nhỉ?

Bởi vì duyên tiếc? Hay là vì. . . A?

Yêu? Đây cũng lại là một đòn bất ngờ khác, như thể nó đang hung hăng đâm vào ngực nàng, khiến cho nàng ghen ngào không nói nổi một chữ.

Thế chẳng lẽ, những tháng ngày nàng bám diết hán không tha, cũng chỉ là vì. . . . Yêu ư?

Lấy bàn tay nhỏ bé bóp chặt ngực lại, nàng không bao giờ có thể tưởng tượng ra được rằng, tất cả sự kiên trì của mình, đều là bởi mình đã yêu thương Phong Nhạc Thủy.

Có đúng thế không đây? Dù chưa xác định được chính xác lòng mình, thế nhưng nàng cũng không thể phủ nhận, nàng đã dành cho hán một tình cảm đặc biệt.

Đáng chết! Vì sao lần nào Phương Tiểu Khuynh cũng phải làm nàng rối hết cả lên như thế? Cảm giác mơ hồ này khiến cho nàng cứ mãi dây dưa lấy Phong Nhạc Thủy.

"Ta hiểu rồi." Phương Tiểu Khuynh cười đến cực ác liệt, "Nhất định là người đã yêu phải Phong Nhạc Thủy, đúng không?"

Tâm sự này cực kỳ dễ đoán, nàng nghĩ, chắc chắn là vì Thượng Quan Tiểu Du quá mức bảo thủ, thông minh quá lại bị thông minh làm, thế cho nên, đã lâu như vậy, nàng ta vẫn chưa biết được tâm sự thật của mình.

"Nếu đúng thì sao nào?" Thượng Quan Tiểu Du hồng mặt, nhưng lại trả lời bằng giọng điệu ác liệt, "Dù ta không thích hán đi nữa, ta cũng không thể nhường hán cho người!"

Phương Tiểu Khuynh chặc chặc vài tiếng, "Người vẫn không thành thật như xưa."

Xem ra, không phải nàng gây ra trở ngại cho Thượng Quan Tiểu Du cùng Phong Nhạc Thủy, mà là chính nữ nhân vật chính kia đã tự mua dây buộc mình

rồi.

"Ta đã nói rồi, trừ khi ta không cần hấn, nếu không, hấn vĩnh viễn đều là của ta!" Thượng Quan Tiểu Du lại nhắc lại một lần nữa.

"Thế thì ngươi phải hỏi người đang đứng ở cánh cửa này một chút, xem liệu hấn có đồng ý trở về cùng ngươi hay không." Phụng Tiểu Khuynh chỉ tay về phía người đàn ông đã đứng bên cửa từ rất lâu kia.

Vừa ngược mắt, Thượng Quan Tiểu Du phát hiện ngay ra Phong Nhạc Thủy đang đứng ở cửa, gương mặt tuấn tú ấy không lộ chút biểu cảm nào, làm cho nàng không thể biết được cảm xúc lúc này của hấn là gì.

"Nhạc Thủy." Như thể nhìn thấy bão bới, Thượng Quan Tiểu Du cười ngọt ngào, "Về phủ cùng với ta đi."

Nhưng câu trả lời mà Phong Nhạc Thủy dành cho nàng lại không phải đáp án mà nàng vẫn chờ mong: "Ta sẽ không về."

"Vì sao?" Thượng Quan Tiểu Du nhú mày, lòng nàng dần lạnh ngắt.

"Bởi vì ta quá yêu ngươi." Lần đầu tiên, hấn nói ra tâm sự chân chính của mình.

Quá kinh ngạc, Thượng Quan Tiểu Du thở dốc, bởi lời nói của hấn, giờ đây ngực nàng đang đập rất hỗn loạn, hết như một dải pháo đang nổ mạnh ở trong ngực nàng.

"Ngươi yêu ta. . ." Nàng chớp đôi mắt đẹp, không khỏi nở một nụ cười, "Vậy thì ngươi lại càng nên theo ta trở về chứ lại!"

Vậy hấn còn chờ gì nữa? Toàn lãng phí thời gian thôi.

"Ta không muốn lại làm món đồ chơi, lại làm công cụ ấm giường cho ngươi nữa." Vừa nãy, hấn cũng chưa nghe được tâm sự của nàng.

Nếu không phải Phụng Tiểu Khuynh vẫn tranh giành hấn với nàng, liệu có phải, trong mắt nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ tồn tại hấn không?

"Ngươi. . ." Thượng Quan Tiểu Du cắn môi, vừa nghe thấy lời phản kháng của hấn, lửa giận lại bốc lên ngàn ngút ở trong lòng nàng, "Ta đã nói bao nhiêu lần, ngươi không phải là công cụ của ta! Ta cũng thích ngươi, ngươi có nghe thấy không?"

Nếu như nói, hấn không hề có một phản ứng nào, đó là nói dối. Bởi lời thông báo lần đầu tiên của nàng, tim hấn đang đập rộn ràng không thôi.

Tuy nhiên. . .

"Vi không cam lòng thua Phụng cô nương, ngươi mới nói như vậy để bịp ta, phải không?" Hấn hiểu tính nàng, để có thể tranh thua với người khác, nàng không từ bất cứ một thủ đoạn tồi tệ nào.

Vì mặt mũi mà muốn giành lại hấn, cũng chỉ vì nàng không muốn thua trước Phụng Tiểu Khuynh mà thôi.

Kết quả là, chỉ có hấn vẫn đang tự lừa dối chính bản thân mình.

Trời ơi! Thượng Quan Tiểu Du quả thật sắp chửi thề đến nơi rồi.

Tên gốc này sao cứ ỳ ra như trâu vậy? Nàng có khuyên thế nào cũng không thể lay động được hấn.

Chẳng lẽ, trở về cùng nàng, là một chuyện rất khó khăn sao?

"Phong Nhạc Thủy, rốt cuộc, ngươi có chịu trở về cùng ta không?" Thượng Quan Tiểu Du lạnh giọng cảnh cáo.

Hấn không trả lời, chỉ mân môi không nói.

Ngay cả một tiếng cũng không nói, phải vậy không? Thượng Quan Tiểu Du cười lạnh, nhưng lại không phát hỏa lên như thường ngày.

"Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi có muốn đi cùng ta không?"

Nàng hỏi hấn, chỉ cần hai chữ, hoặc 'muốn', hoặc 'không cần', không còn con đường thứ ba nào khác cả.

Hấn rất muốn cùng về với nàng, nhưng tâm ý của nàng lại khiến hấn do dự.

Nếu tiếp tục ở bên cạnh nàng, nhất định hấn sẽ đau lòng mà chết; nếu không được ở bên nàng, hấn sẽ vì nhớ nhung nàng mà héo rũ con tim. . .

Nói tóm lại, yêu nàng, hấn nhất định sẽ bị đau lòng.

"Được lắm, ngươi có chí khí đấy!" Thượng Quan Tiểu Du cắn răng, siết chặt nắm tay, "Vi Phụng Tiểu Khuynh, ngươi phản kháng ta không chỉ một lần, giờ lại vì nàng, ngươi quyết định không chịu trở về cùng ta. . . Đây là biểu hiện chứng tỏ ngươi yêu ta!"

Nàng rất thất vọng, cũng rất buồn.

Vì sao, rõ ràng hần yêu nàng, nhưng lại không chịu rời đi cùng nàng?

"Tiểu thư. . ." Lúc Phong Nhạc Thủy vừa mở miệng, Thượng Quan Tiểu Du cũng đi lướt qua hần. Phong Nhạc Thủy định vươn tay giữ chặt lấy nàng, nhưng nàng đã bước nhanh rời khỏi căn phòng, chỉ để hần ở lại nhìn theo bóng dáng nàng.

Phượng Tiểu Khuynh lắc đầu, trong lòng âm thầm tắc lưỡi.

Xem ra, đối với tình yêu, Thượng Quan Tiểu Du gốc gác sắp bằng tảng đá rồi!

★ ☆ ★ ☆ ★

Khóc không thể giải quyết được việc gì.

Thế nhưng nước mắt Thượng Quan Tiểu Du cứ ào ào tuôn rơi.

Rõ ràng hần đã yêu nàng, vì sao hần cứ không chịu trở về cùng nàng? Nàng không thể hiểu nổi.

"Người thật sự không hiểu được sao?" Cô gái vừa mở lời đang cúi đầu nhìn nàng, giọng nói nghe mềm nhẹ như gió lạnh mùa đông.

"Hu hu hu. . . Đại tỷ" Sụt sùi nước mắt, nàng ngược nhìn lên Thượng Quan Tiểu Nguyệt.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt cau mày nhìn cô em gái yêu dấu của mình, khóc chỗ nào không khóc, lại chọn khóc ở đúng hành lang trước Lưu Ly các của nàng, đối mặt với cả hồ sen mà khóc.

Lẽ ra nàng định không quan tâm, nhưng cô em yếu đuối lại khóc lóc vật vã đến tận mức này, khiến cho lòng nàng cũng sầu muộn khinh khủng.

"Người thật sự không biết nguyên nhân khiến cho Phong Nhạc Thủy không chịu trở lại phủ ta hay sao?" Cách hỏi của Thượng Quan Tiểu Nguyệt rất bức người, cũng rất thiếu kiên nhẫn.

"Ta. . ." Thượng Quan Tiểu Du cắn lấy cánh môi đỏ bầm, chớp đôi mắt đang đỏ ngầu của mình, "Vì Phượng Tiểu Khuynh cho nên hần mới không chịu trở về cùng ta."

Thượng Quan Tiểu Nguyệt hít sâu, lạnh lùng trừng mắt nàng, "Ta thật sự không thể hiểu nổi, có đôi khi ta vẫn hoài nghi, người người thích là Phong Nhạc Thủy, hay là Phượng Tiểu Khuynh?"

Yêu? Nhìn đại tỷ, nàng giật mình.

Nàng yêu Phong Nhạc Thủy ư? Nàng thật sự yêu Phong Nhạc Thủy ư?

Người ngoài ai cũng biết nàng yêu hần cả, có sao chỉ riêng nàng lại không biết chuyện này?

"Rõ ràng Phong Nhạc Thủy đã hết lòng với người, trả giá không hề hối tiếc, thế mà nhiều lần người lại vì Phượng Tiểu Khuynh mà đẩy hần đi, giờ mất hần thật, người mới khóc chết đi sống lại, có ích gì không?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt mắng nhiếc không chút nể tình.

Khóc khóc khóc! Chỉ biết có khóc! Nàng chưa bao giờ dạy cô em gái yêu của mình yếu ớt như vậy cả.

"Thì cũng bởi vô dụng, thế nên ta mới khóc đây. . ." Hu hu hu. . . đại tỷ hung dữ ghê, chẳng những không hề giúp nàng, lại còn nghĩ những ý tưởng đen tối giống hệt người ngoài nữa.

"Nếu ta mà là Phong Nhạc Thủy, ta cũng chẳng muốn yêu một người con gái tùy hứng, bá đạo, ương bướng, vô lý, xấu tính, bảo thủ đâu." Lúc này, một người luôn điềm đạm như Thượng Quan Tiểu Nguyệt cũng không ngừng buông lời chỉ trích.

"Đại tỷ, lúc nào ta cũng coi người là lý tưởng để noi theo học tập. . ." Như thế, chẳng phải đại tỷ đang mắng chính mình sao?

Hít sâu, rồi giơ tay trái lên, Thượng Quan Tiểu Nguyệt dùng ngón trỏ day day giữa hàng lông mày, để cho mình đừng có tức giận, "Nhưng ta không nhớ rõ ta đã từng yếu đuối và cậy mạnh như thế bao giờ."

Thượng Quan Tiểu Du cắn cánh môi, tâm sự của nàng đã bị đại tỷ nói trắng ra hết rồi.

"Người chiếm hết tiện nghi của người ta những sáu năm, cũng đã huấn luyện một người đàn ông đường đường chính chính thành một gã tiểu nam nô, ban ngày bị người sai bảo, đến đêm còn phải giúp người ấm giường, hần làm trâu làm ngựa cho người đã sáu năm mà không hề hối tiếc, thế mà nay người còn hoài nghi động cơ của hần nữa hả?"

Thượng Quan Tiểu Nguyệt híp mắt, chỉ trích thậm tệ, "Ta vốn tưởng người sẽ có cách, ít nhất cũng phải mang được người ta trở về, ai ngờ người lại vô dụng đến thế, chỉ biết trốn vào một chỗ khóc lóc như thế này đây."

Có ích không? Vô dụng! Thế mà nó lại đi đại dột chỉ biết ngồi khóc.

Khóc thì có người đến giúp đấy hả? Nghĩ hay nhỉ. Thượng Quan Tiểu Nguyệt hừ lạnh, nàng khinh thường làm những việc vô ích.

"Ta đã biết rõ là Phong Nhạc Thủy yêu ta mà!" Thượng Quan Tiểu Du khịt khịt. Đây là lần đầu tiên nàng uất ức phát khóc như vậy, "Thế nhưng mà. . . Thật sự ta rất muốn tìm hắn về, nhưng hắn cứ nhất định thà chết chứ không chịu quay lại, nói cái gì. . . muốn ở lại phủ Phụng." "

"Người chỉ biết đổ rớt lỗi cho hắn, trách hắn không chịu trở về, thế nhưng sao người không chịu tình lại, xem rõ xem người đã từng đối xử với hắn như thế nào?" Thượng Quan Tiểu Nguyệt đã lấy lại được bình tĩnh nói. "Hắn yêu người, nhưng, người có yêu hắn không? Nếu người không yêu hắn, thì hắn còn muốn về phủ để chịu người họa hại làm gì?"

Nàng có ác liệt đến thế không? Vì sao tất cả đều là lỗi của nàng vậy, như thể là nàng đã bắt nạt hắn thế thảm lắm ấy. Thượng Quan Tiểu Du ai oán bĩu môi, cũng ai oán nhìn đại tỷ.

"Ta. . ." Rốt cục, nàng cúi mặt.

Những lời nói ban nãy của đại tỷ đã thức tỉnh nàng. Tuy nhiên, việc thừa nhận mình có yêu Phong Nhạc Thủy lại làm cho nàng cảm thấy thẹn thùng.

Tình yêu của nàng mới như hoa chớm nở, đối với chuyện tình cảm vẫn cứ tỉnh tỉnh mê mê, nếu muốn nàng thừa nhận ngay lập tức, sẽ khiến cho nàng cảm thấy rất mất tự nhiên.

Nhưng mà, cứ nghĩ đến việc hắn sẽ không quay về phủ nữa, lòng nàng lại khổ sở cực kỳ.

Chỉ cần nhớ đến hình ảnh Phong Nhạc Thủy đứng bên Phụng Tiểu Khuynh, nó cũng đã đủ khiến cho lòng nàng trở nên chua xót, một ngọn lửa vô danh phừng phừng cháy lên.

Phản ứng đó của nàng. . . là yêu sao? Nàng cúi đầu, bắt lực đan hai tay vào nhau niết qua niết lại.

"Nếu như người không yêu hắn, thì cũng đừng dây dưa người ta làm gì." Đờ phải đến lúc đó chỉ biết chạy về nhà khóc, thật đáng ghét. Trong mắt Thượng Quan Tiểu Nguyệt nhuộm đầy hàn ý, "Nếu như người đã thật sự yêu hắn, thì người phải đoạt hắn về bằng được, cho dù người có phải dùng bất cứ thủ đoạn nào."

Nghe được câu nói này của đại tỷ, nàng bị chấn động toàn thân.

Nếu thương hắn, sẽ phải giành hắn về bằng mọi giá. . .

Chỉ cần có được hắn!

"Ta muốn hắn." Thượng Quan Tiểu Du ngược đôi con ngươi tràn đầy kiên định của mình lên, siết chặt nắm tay, nói: "Đúng thế! Cho dù ta có phải cướp người, cũng phải đoạt hắn về cho bằng được."

Lẽ ra nàng phải sớm ra quyết định này, chứ không phải cứ lãng phí một đồng lời lẽ vô nghĩa với Phong Nhạc Thủy, lại còn phải nhẫn nhịn hắn nữa chứ.

Huống chi, từ trước đến nay, đã bao giờ nàng có khí phách đâu, cần gì phải khách khí với Phong Nhạc Thủy cơ chứ!

Còn phải hỏi ý kiến hắn nữa hả? Hừ! Không phải giờ đây nàng đang bị gậy ông đập lưng ông đó sao?

Hắn làm nàng đau lòng, làm nàng khóc, thế thì hắn cũng sẽ có gan chịu được sự cướp đoạt của nàng.

Người này, nàng nhất định phải có bằng được!

Phong Nhạc Thủy, người cứ trốn nữa đi! Nàng không tin tất cả những gì nàng muốn đều không dễ dàng chiếm được.

Nàng muốn người đó!

Đi theo sau Thượng Quan Tiểu Du là vài tên to cao vạm vỡ, lúc này họ đang rình rập ở trong một con ngõ nhỏ.

Nàng được biết là, Phong Nhạc Thủy sẽ tới thu tiền ở cửa hàng phía nam của phủ Phụng, thế cho nên nhất định lát nữa hắn sẽ đi qua đây.

Vừa khéo là, con ngõ này rất vắng vẻ, ít người qua lại. Chờ lát nữa Phong Nhạc Thủy đi qua rồi sẽ biết, rằng, quyết tâm giành lại hắn của nàng là lớn đến cỡ nào.

Không lâu sau đó, quả nhiên Phong Nhạc Thủy đi từ phía trước lại đây, trong tay hắn vẫn đang cầm mấy cuốn sổ sách.

Thượng Quan Tiểu Du lùi đầu về, lúc này nàng rất hồi hộp, con tim đập loạn không thôi. Rồi nàng quay đầu nói với ba tên to con: "Đợi lát nữa nhất định các người phải đánh cho hắn ngã xỉu, không được để cho hắn có cơ hội phản kháng, nhớ rõ cả chưa?"

"Vâng." Mấy tên to con đều đồng loạt nghe lời gật đầu.

Nàng lại tiếp tục cẩn thận thò đầu ra, thấy hấn đang sắp đi tới chỗ mình rồi.

"Mau chuẩn bị." Nàng khẽ ra lệnh, rồi ẩn mình vào một góc khuất, liếc mắt mấy tên to con, ý nàng là muốn bảo bọn họ hãy mau bịt mắt lại.

Ngay cả chính nàng, cũng đã chuẩn bị sẵn một cái khăn lụa để che mặt, chuẩn bị đi 'hành hung' người ta.

Đúng thế! Đây chính là cái phương pháp 'sử dụng đến bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào' mà nàng nghĩ ra!

Dùng phương pháp nguyên thủy nhất -----

Đánh hấn ngất xỉu, trực tiếp mang hấn về phủ.

Rồi sau đó, nàng sẽ bức hấn một lần nữa ký vào khế ước bán thân, thế là hấn sẽ là của nàng vĩnh viễn, không bao giờ có thể rời bỏ nàng!

Nàng thực ác liệt, nghĩ ra cả loại phương pháp như vậy. Dù thế nào đi nữa, nàng nhất định phải mang được hấn về, bởi vì hấn là người đàn ông của nàng!

Không một ai có thể cướp hấn đi, lại càng không thể có người phụ nữ thứ hai cùng chia sẻ hấn.

Nàng cảm thấy, nếu hấn càng ở phủ Phụng lâu, thì 'trình tiết' của hấn lại càng khó giữ.

Vì để cứu hấn thoát khỏi 'khô ải', nàng đành phải sắm vai người xấu, không thể không sử dụng loại phương pháp hạ lưu như thế này.

Được rồi! Dù sao từ trước đến nay nàng cũng chưa bao giờ là chính nhân quân tử, nàng chỉ là một cô gái mảnh mai muốn bảo vệ tình yêu của mình, thế cho nên, nàng đã lựa chọn cách này.

Không một ai có thể ngăn được nàng!

Phong Nhạc Thủy cúi mắt, đi qua ngõ rẽ mà không phòng bị chút nào. Bởi căn bản, hấn cũng không thể ngờ được, đã có một đám người đang mai phục tại con ngõ này.

Mà hấn cũng lại càng không thể ngờ tới, khi hấn mới vừa bước chân vào con ngõ, một chiếc gậy lớn đã đập mạnh vào gáy hấn.

Chỉ trong phút chốc, hấn cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Hấn không bao giờ có thể nghĩ được, rằng sẽ có người đánh lén sau lưng hấn.

Nhưng rõ ràng, thường ngày hấn rất ôn hòa, cư xử đúng mực, vì sao lại có người muốn đánh lén hấn? Nhân lúc còn sót lại một chút ý thức, hấn xoay người lại, định nhìn xem hung thủ là ai.

Vừa thấy hấn quay đầu, Thượng Quan Tiểu Du nhanh chóng lùi đầu lại, núp ngay vào sau lưng mấy gã to con. Nàng không muốn hấn nhận ra mình.

Dù thế nào cũng không thể để cho hấn phát hiện mưu đồ của nàng! Hơn nữa, đánh hấn mạnh như thế, chỉ sợ là lúc tỉnh lại hấn sẽ hận nàng.

"Các ngươi. . . là ai?" Phong Nhạc Thủy nhíu mày, vỗ ót. "Ta với các ngươi thù không oán, vì sao các ngươi lại đánh lén ta?"

"Việc này. . ." Ba gã to con luống cuống, đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía chủ nhân của mình.

Thượng Quan Tiểu Du nháy mắt ra hiệu cho bọn họ, nhưng khổ nỗi, bọn họ chẳng hề có một kinh nghiệm gì, chỉ biết đứng ngây như phỗng quay mặt nhìn nhau.

Phong Nhạc Thủy thấy bọn họ chần chờ thì định thừa cơ chạy trốn.

Thượng Quan Tiểu Du hỗn hển. Nàng không ngờ thuộc hạ và mình lại thiếu ăn ý như vậy, nàng tức đến phải dậm cả chân.

Nhìn thấy Phong Nhạc Thủy muốn chạy, dưới tình thế cấp bách, nàng đoạt lấy một cây gậy trên tay thuộc hạ -----

Một gậy này, đập rất mạnh vào chỗ bị thương ban nãy của Phong Nhạc Thủy.

Chưa kịp hô lên "Cứu mạng", Phong Nhạc Thủy đã bất lực ngã xõng xoài xuống đất, nàng cũng kịp thời bước lên ôm lấy hấn với thân hình bé nhỏ của mình.

"Hự. . ." Nàng thế không biết, làm cho nàng sắp ngã rồi đây này.

"Chảy. . . chảy máu. . ." Cú đánh kia của bát cô nương nặng hơn cú đánh ban nãy của hấn rất nhiều. Xem ra, nhất định đầu của Thượng Quan tổng quản phải nứt toác ra rồi.

"Kêu gì mà kêu!" Nàng trừng mắt mấy tên vô dụng này, "Còn không phải tại các ngươi hết ả, dạy các ngươi bàn chuyện mà còn ê a dè dặt, lại phải để

bỏ cô nương đích thân ra tay."

"Bất cô nương, người. . . Người muốn giết Thượng Quan tổng quản hay sao?" Bọn họ rất kinh ngạc, biểu tình hết như là thấy quỷ vậy.

Nàng lạnh lùng trừng mắt mấy gã to con lắm miệng này, "Ta muốn mang hấn về phủ! Mau tới giúp ta một tay, không thì ngay sau đây các người sẽ được nằm trên mặt đất thay hấn đấy!"

Mấy tên to con cũng không dám nhiều lời thêm nữa, đành phải nhận lấy Phong Nhạc Thủy từ trong tay nàng.

"Còn nữa. . ." Nàng đi ngay phía sau mấy tên này, lại cảnh cáo một câu, "Ai dám để lộ chuyện này, ta sẽ vụn đầu kẻ đó xuống cho gà ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phong Nhạc Thủy tỉnh lại trong tình trạng đầu óc choáng váng.

Vừa mở mắt ra, hấn cảm thấy đau đầu kinh khủng. Cứ như thể, hấn đã đầu lia khỏi xác. Con đau này khiến hấn phải nhíu mày.

"Hu hu hu... Cuối cùng thì người cũng đã tỉnh lại." Khóc đi, cứ ra sức khóc lóc là được! Thượng Quan Tiểu Du kêu khóc thảm thiết muôn phần, gương mặt nàng nhuốm đầy vẻ thương tiếc, nàng ghé mình vào bên mép giường, gào khóc lớn tiếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn thấm đẫm nước mắt của nàng vọng vào mắt hấn. Trên mặt nàng, lệ cứ tuôn dài, trong mắt còn lung linh ngập nước.

"Người..." Hấn cau mày, nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra, đây chính là căn phòng khi xưa hấn vẫn ở tại phủ Thượng Quan, "Chỗ này là phủ Thượng Quan hay sao?"

Hấn lại sờ đầu, phát hiện ra, đầu hấn giờ này quán đầy băng vải.

Sững sốt một lát, hấn mới chợt nhớ lại những điều xảy ra trước đó. Hấn đã bị một đám to con vây đánh, mà hình như, người sai sử bọn họ chính là một cô gái...

Chỉ tiếc rằng, lúc ấy hấn chưa kịp nhìn rõ diện mạo người kia. Thế nhưng, thân hình ấy trông cực kỳ giống...

Phong Nhạc Thủy dời tầm mắt về trên mặt Thượng Quan Tiểu Du. Hấn càng xem... thì lại càng thấy giống, đúng thật là nàng rồi!

"Đúng vậy!" Đương nhiên, nàng cũng không xem nhẹ ánh mắt nghi ngờ kia của hấn. Vì vậy, nàng càng khóc thê thảm hơn, "Người làm ta sợ chết khiếp, thật đấy. Nếu không phải lúc đó ta vừa khéo đi ngang qua nơi ấy, người sẽ bị mất máu rất nhiều."

Được rồi! Phải thừa nhận là, nàng đã quá kích động, quá khản trương. Thế cho nên, nàng đã quên kiểm soát lực tay, bất cẩn làm đầu hấn rách toác.

Thế nhưng mà, không sao hết, nàng đã mời tứ ty chữa thương cho hấn rồi. Tứ ty nói, vết thương loại này sẽ không gây chết người, chỉ cần đợi máu ngưng chảy, miệng vết thương sẽ tự động khép lại, chẳng có gì đáng ngại hết cả.

Tuy rằng không có chuyện gì, thế nhưng, nàng vẫn cần diễn xuất cho động lòng người, khóc đến kinh thiên động địa, khóc như thể khóc tang, nước mắt cứ ào ào tuôn rơi không ngừng.

"Hu hu... May mắn người không làm sao. Nếu không, để lại ta một mình trên đời, ta thật sự không biết, mình nên làm cái gì bây giờ?" Nàng cố gắng khóc, ra sức khóc. Chẳng những khóc đến ánh mắt đỏ ngầu, ngay cả chiếc mũi nhỏ xinh kia cũng hồng lên hết cả.

"Ta không sao..." Hấn chỉ hơi choáng váng mà thôi, "Quái lạ, làm sao ta có thể đột nhiên bị tập kích giữa đường? Hơn nữa, trong đó còn có một người là con gái..."

Chuyển động đôi con người giao hoạt, cuối cùng, nàng khóc rống lên: "Hu hu... Nhất định là thường ngày Phụng Tiểu Khuynh đắc tội nhiều người lắm, bọn hấn thấy người là thủ hạ đắc lực của nàng ta, thế cho nên, bọn hấn mới gây ra chuyện này."

"Thế nhưng..." Hấn nhăn mày, nhìn nàng đầy nghi hoặc, "Trước kia, khi còn ở cạnh người, chuyện như vậy đâu hề xảy ra cơ chứ. Vì sao ta mới chỉ vừa bước đến phủ Phụng, thế mà đã..." Bỗng dưng, hấn dừng lời, không nói thêm một câu nào nữa.

Bởi vì, hấn thấy được, khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm lệ của nàng kia giờ đã chuyển sang giận dữ.

"Phong Nhạc Thủy, người nói thế là có ý gì?" Nàng banh mặt hỏi. Ý hấn là nàng còn ác liệt hơn cả Phượng Tiểu Khuynh hay sao? "Ta đã có lòng tốt cứu người trở về, thế mà người chẳng những không thêm cảm ơn lấy một câu, lại còn đem ta ra so sánh với nàng ta nữa chứ..."

"Ta nói sai rồi." Hấn vội vàng xin lỗi, nở nụ cười, "Cảm ơn tiểu thư đã cứu ta về. Nhưng mà... những người bị mặt đó đâu cả rồi?"

"Á..." Nàng nhú mày, trong đầu không ngừng suy nghĩ, "Bị ta đuổi hết rồi."

"Bị người đánh chạy hết ư?" Hấn kinh ngạc, cuối cùng, hấn nghiêm mặt lại, "Chỉ bằng một mình người sao? Người có mang nô bộc theo người không đấy? Nếu như bọn chúng là kẻ xấu thì biết làm sao? Người chỉ là một cô gái tay trái gà không chặt..."

"Ồ dào ôi!" Nàng dùng bàn tay bé nhỏ của mình che miệng hấn lại, chớp chớp đôi mắt to tròn, "Người là bệnh nhân, đừng có lái nhai mãi như vậy chứ."

Môi hấn bị bàn tay nhỏ nhắn của nàng che lại. Hấn đành bất đắc dĩ nhìn vào đôi mắt đen huyền của nàng.

"Người hãy nghe ta nói này!" Nàng nhìn vào đôi mắt đen láy của hấn, dịu giọng nói, "Từ ngày người dời đi, ta không mang theo bất kì một tên nô bộc nào. Nếu như người thật sự không muốn trở về bên cạnh ta, ta đã tính, đời này nhất định phải chờ được người."

Bỗng chốc, hấn trợn trừng mắt, không dám tin tưởng vào những gì mà mình vừa chính tai nghe thấy.

"Ta biết, khi xưa ta rất tùy hứng, bá đạo vô lý, là người luôn bao dung ta, thế nhưng ta lại luôn bỏ qua hết thảy, luôn bắt nạt người, đùa bỡn người..." Càng nói, Thượng Quan Tiểu Du càng thấy chột dạ. Nàng không ngờ, lúc nàng chính miệng nói ra những lời này, lòng nàng lại trở nên thẹn thùng đến thế.

"Nhưng mà, ta chỉ chuyên chế với mình người thôi, chỉ bắt nạt một mình người thôi. Bởi vậy, người không thể phủ nhận, chỉ có người mới có thể tiến vào mắt ta, tiến vào lòng ta... Đối với ta, người đặc biệt hơn bất cứ người nào." Nàng cắn môi, khẽ nói ra nỗi lòng của mình.

Suy nghĩ mấy ngày nay, nàng đã phát hiện, thì ra, nàng đã yêu hấn, yêu từ rất lâu rồi.

Chỉ có điều, tình cảm của nàng vẫn còn chưa thông suốt, nàng không biết làm cách nào để nói chuyện yêu đương. Vì vậy, nàng chỉ biết dùng phương thức ngốc nghếch của mình đi yêu hấn.

Nàng nghĩ rằng, khi nàng bắt nạt hấn, đùa bỡn hấn, thậm chí nhốt hấn cả đời, nàng và hấn có thể ở bên nhau.

Thế nhưng sau đó, mọi thứ đều đã chứng minh, nàng đã sai rồi.

Hấn yêu nàng, thế mà nàng không có một phản ứng gì hết, lại còn lãng phí tình cảm của hấn, lãng phí sự bao dung của hấn.

Chỉ khi mất đi mới biết quý trọng. Nếu vậy, giờ đây, liệu nàng có còn kịp không?

Phong Nhạc Thủy bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng ở bên môi mình, đặt tay mình lên đó, cùng nàng xoa xoa má mình, "Cuối cùng, người cũng đã hiểu rõ tình cảm của mình rồi ư?" *Mình cũng thích những người đàn ông có những cử chỉ tình cảm thế này này ^^!*

Nàng gật đầu cái rụp, nhìn hấn với vẻ vô cùng đáng thương.

"Nhạc Thủy à, ta yêu người, yêu nhiều vô cùng." Tình yêu của nàng là nhiệt tình, là điên dại. Vì vậy, nàng đã dùng đến phương pháp đặc biệt để giữ hấn lại.

Hấn cười tươi, vươn tay ôm nàng vào lòng, để cho nàng dán sát vào lòng mình.

Con tim đang điên cuồng loạn nhịp kia, đó là lòng hấn, cũng chính là tình yêu của hấn, chỉ biết tăng tốc, biết thiêu đốt vì nàng.

"Ta nghe thấy tiếng tim người đập." Hiếm khi nàng dịu dàng tựa vào ngực hấn, im lặng như một chú mèo con, "Nó nói cho ta biết, người yêu ta rất nhiều."

"Đây có phải những lời thật lòng của người hay không?" Hấn tựa cằm mình lên đỉnh đầu nàng, khẽ khàng hỏi, "Người nói thế, là vì yêu ta, hay chỉ vì, người luyện tiếu ta bị Phượng cô nương cướp đi?"

"Tại cả hai!" Nàng không lừa được người khác, đành phải nói thật, "Ta nghĩ, ta không cam lòng nhìn người bị Phượng Tiểu Khuynh cướp đi, nhất định là vì, ta quá yêu người."

Giọng nàng nghe có chút thẹn thùng, mang theo chút hương vị của người thiếu nữ.

Con tim hấn như là được lời nói của nàng cứu rồi, cái con tim vẫn bị nàng nhốt kia, chỉ trong phút chốc, nó đã thỏa mãn.

Nàng yêu hấn, chứ không phải là không cam lòng nên mới muốn hấn ở bên.

"Nhạc Thủy." Nàng ngước mắt, nhìn vào khuôn mặt cực kỳ tuấn tú của hấn, lần đầu tiên, nàng nói ra lời nói với giọng điệu ôn nhu đến vậy: "Người có thể dùng đến phủ Phượng nữa được không? Sau đó, cả đời này, người hãy ở lại bên cạnh ta, ký vào khế ước..."

Dứt lời, nàng lấy từ trong ngực ra một tờ giấy.

Đột nhiên, mặt hắn biến sắc. Theo như ý nàng, hắn lại phải ủy thân làm nô hay sao?

"Ta sẽ không ký." Hắn khề đầy nàng ra, nhìn nàng bằng đôi mắt kiên định.

"Vì sao?" Nàng nhú má, thái độ xoay phắt 180 độ, "Ta yêu ngươi, cho nên, ngươi phải là của ta!"

"Ta yêu ngươi, ngươi cũng yêu ta, thế mà ngươi lại muốn ta trở lại làm nô ư?" Hắn tức giận trả lời. "Trong mắt ngươi, ta vĩnh viễn chỉ là một tên nam nô thôi sao? Ngươi không thể coi ta là một người đàn ông đích thực được à?"

Hắn muốn mỗi quan hệ của hai người trở nên ngang hàng, chứ không phải là, nàng vĩnh viễn cao ngạo ở trên nhìn xuống hắn. Hắn chỉ có thể tạm thời nhân nhượng nàng, vì mục đích toàn cục.

Dù cho hắn yêu nàng nhiều lắm, có thể liều lĩnh hết thảy. Thế nhưng, hắn vẫn còn một chút hoài nghi.

Đối với nàng, hắn là một người đàn ông, hay chỉ là một gã nam nô?

Hay là, mỗi quan hệ của hắn và nàng, chỉ có thể mãi mãi vụng trộm sau lưng người khác, mà không thể đứng đắn công khai, thừa nhận bọn họ là một đôi?

"Ta coi ngươi là một người đàn ông mà!" Nàng sợ một ngày nào đó hắn lại rời phủ, rời bỏ nàng. Lúc ấy, nàng biết làm sao? Đương nhiên, nàng muốn hắn ký tờ khế ước bán thân. Chỉ khi đó, nàng mới có thể đảm bảo, hắn vĩnh viễn là người của nàng, "Ta muốn ngươi trở thành người của ta, sẽ không còn cơ hội bị Phụng Tiểu Khuynh cướp đi lần nào nữa."

"Có đôi khi, ta thật sự đã nghĩ, ngươi yêu ta, chỉ bởi ngươi muốn đấu nhau với Phụng cô nương..." Hắn vĩnh viễn chỉ mãi là một thứ lợi thế trong tay nàng sao?

"Ta không..."

"Để cho ta trở về phủ Phụng đi." Hắn đột nhiên tức lên, muốn xuống giường.

"Không được, ta không cho ngươi đi!" Nàng tức giận đồ người hắn xuống giường, trong mắt nàng ngập tràn lửa giận, "Ngươi đã trở lại phủ Thượng Quan, ta sẽ không cho ngươi bước chân đi nữa!"

"Ngươi biết là, ngươi không ngăn được ta!" Lần đầu tiên, hắn rống giận với nàng.

Nàng cắn răng, bật người khỏi giường. Tiếp đó, nàng chạy vội ra khỏi cửa phòng, dùng sức khóa cánh cửa lại.

"Mau mau lấy khóa đến đây." Cùng lúc đó, nàng hô lớn gọi người tới giúp.

Nàng đã từng thề, dù có dùng hết mọi phương pháp, nàng cũng phải giữ hắn bằng được!

Đáng chết! Sớm biết thế này, nàng đã đánh gãy chân hắn...

Phong Nhạc Thủy không bao giờ có thể nghĩ được, rằng, tâm ý Thượng Quan Tiểu Du lại kiên định đến vậy.

Nàng nhốt hắn ở trong căn phòng này. Ngoại trừ lúc đưa cơm, đưa thuốc ra, lúc nào cửa gỗ cũng đóng chặt.

Hắn tức chết mất thôi!

Nàng đúng thật là đã coi hắn như một gã nam nô mà nuôi dưỡng, không cho phép hắn rời đi khỏi phòng nửa bước, cũng càng không cho phép hắn trở lại bên người Phụng Tiểu Khuynh.

Thật ra, tim hắn đã vương trên người nàng. Nói muốn đi, nào có dễ dàng cơ chứ?

Vì thế, hắn chỉ có thể lựa chọn nơi gần nàng nhất ----- chính là phủ Phụng.

Chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng, có thể nghe được giọng nói của nàng, tâm nguyện nhỏ nhoi của hắn cũng đã được thỏa mãn.

Nói rằng: Muốn đến phủ Phụng, kì thực, đó chỉ là lòng tự tôn của hắn đang quấy phá mà thôi.

Ở tận đáy lòng, hắn có một hy vọng nhỏ nhoi, đó là hy vọng nàng đối xử với hắn như một người đàn ông đích thực, chứ không phải, chỉ là một tên nô bộc bình thường, chỉ biết khúm núm xết nét.

Vì vậy, hắn vội vã muốn có được tự do. Ở bầu trời tự do ấy, hắn có thể bảo vệ ngược lại cho nàng, chứ không phải, nàng cứ vẫn mãi là chúa tể của sinh mệnh hắn.

Hắn nhớ Phượng Tiểu Khuynh từng nói, chẳng lẽ hắn có thể cam tâm chịu đựng tình trạng như thế, sau đó trở mặt nhìn nàng lập gia đình, làm vợ người, mà chủ rể lại không phải hắn sao?

Không! Vừa nghĩ đến hình ảnh đó, hắn như là bị bóp cổ, không thể thở nổi, thậm chí, hắn còn muốn giết chết bất kì tên đàn ông nào có được nàng kia.

Vì ghen tị, huyết mạch toàn thân hắn nghịch lưu.

Để đánh vỡ cái cục diện bế tắc ấy, hắn dừng cảm bước đi.

Nếu hắn không đi, hắn nghĩ, hắn sẽ mãi vẫn chỉ là một con búp bê vùi biết nghe lời, chỉ có thể nghe lệnh, bị bắt cưới cái người con gái mà hắn không yêu.

Sự thật đã chứng minh được, nàng cũng yêu hắn. Chỉ có điều, thỉnh thoảng, nàng lại khiến lòng hắn chua xót.

Rốt cuộc thì, đối với nàng, hắn là thứ gì?

Phong Nhạc Thủy nhìn vào cánh cửa gỗ giờ đang khép chặt kia, không nói được một câu.

Ở bên ngoài, tiếng mở cửa truyền đến.

Đây là thời gian cố định mà Thượng Quan Tiểu Du đưa cơm, đưa thuốc cho hắn.

Hắn bực mình, xoay người lại. Hắn không muốn nhìn thấy nụ cười bồi tội kia của nàng, bởi, hắn sợ chính mình sẽ mềm lòng.

"Nhạc Thủy ca ca." Thượng Quan Tiểu Du ngọt giọng nói. Hai tay nàng đang bê một hộp thức ăn, cùng với một chén thuốc, hoàn toàn không cần nhờ đến người khác bưng thay, "Uống thuốc nào, đã đến giờ rồi!"

Nàng muốn nịnh bợ hắn nhiều một chút. Bởi vì nàng hiểu rất rõ rằng, lần này, thực sự nàng đã làm quá phận.

Thế nhưng, nếu không sử dụng phương pháp ấy, nếu hắn cứ nhất định muốn bước đi trước mặt mình, đến lúc đó, muốn bắt hắn về cũng thật khó khăn.

Phong Nhạc Thủy ngồi ở trước bàn, một câu cũng không thèm nói.

"Nhạc Thủy ca ca, đừng giận nữa mà!" Nàng cười tươi, đặt chiếc khay lên bàn, đi đến trước mặt hắn, "Ta chỉ luyện tiếu nguoi rồi đi ta, thế cho nên, ta đành phải nhốt nguoi lại, cho nguoi bình tâm suy nghĩ vài ngày..."

Xem ra, hắn thực tức chết rồi.

Bình thường, hắn đều gọi nàng là "Tiểu thư", nhưng mấy ngày nay, hắn đều gọi thẳng nàng cả tên lẫn họ. Chỉ cần thoáng nghĩ là đã biết, hắn đã tức giận đến mức độ nào.

"Đừng như thế nữa mà!" Nàng làm nũng với hắn, lấy bàn tay nhỏ bé của mình lay nhẹ ống tay áo hắn, "Trước tiên, nguoi hãy nguoi giận, ta dứt thuốc cho nguoi."

Nàng không cho hắn mở miệng mắng chửi người, vì vậy, nàng xoay người bưng chén thuốc nóng hằm hạp kia lại, cũng thật tri kỷ thoả nguoi chén thuốc ấy.

"Đây là chén thuốc ta nhờ tứ tỷ khai cho nguoi, nghe nói, có thể thanh ú thông huyết." Nói thật ra thì, nàng rất sợ cú đánh kia của nàng làm hỏng đầu hắn.

"Hừ!" Hắn xoay mặt đi, không nhận lòng tốt của nàng.

"Đừng thế nữa mà! Uống thuốc xong, ta lại dứt thức ăn cho nguoi, có được không?" Hiếm khi nàng mềm mại như một chú mèo con, trấn an con sư tử lớn trước mặt.

Nàng không ngờ, hắn tức giận đứng phắt dậy, đứng là rất có khuôn có dạng, có đôi khi, thật sự đã dọa chết nàng.

Chỉ có điều, nàng biết chắc hắn đã yêu nàng, thế nên, nàng luôn thấy đó chỉ là những hành động cáu kỉnh của hắn, một lát nữa thôi, kiểu gì cũng bị nàng thu phục.

Biết rõ hắn yêu thâm nàng, nàng lại làm nũng với hắn, "Làm ơn đi mà! Nếu không, uống một ngụm thôi nhé?" Nàng chu đôi môi hồng nhuận bé xinh của mình lên, dịu giọng nói.

Tất cả những sự kiên trì của hắn đều bị sự giao hoát của nàng phá tan hết thảy, hầu như chẳng còn sót lại chút nào, hắn chưa bao giờ thật sự trách tội nàng cả.

Đối với việc bị trúng độc dược của nàng, đời này, cũng chỉ biết là khó giải...

Cuối cùng, hắn vẫn uống một ngụm thuốc, tại khóe mắt, hắn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang cười rất tươi.

Haiz! Nàng có thể đừng dễ dàng khiến hấn động tâm như thế không đây!

Khi hấn uống những ngụm tiếp theo, cánh môi đỏ búng của nàng lại càng cười tươi hơn.

Xem ra, hấn chỉ có uy phong bề ngoài thôi, còn bên trong, hấn vẫn nghe lời nàng.

Nhìn vào sườn mặt bên trái của hấn, không hiểu sao, có một thứ tình cảm không tên cứ nhen lên trong lòng của nàng.

Mấy ngày nay, nàng ở bên hấn, săn sóc hấn. Lúc này, nàng mới phát hiện ra, bất cứ hành động, cử chỉ nào của hấn cũng đều mang theo lo lắng, suy nghĩ cho nàng. Ngay cả lúc hấn ban mặt tức giận, trong đôi mắt hấn nhìn nàng kia, vẫn còn có sự ôn nhu sùng nịch.

Nàng muốn hấn, nhất định phải có được hấn! Đời này, ngoài hấn ra, nàng không cần bất cứ một người nào khác. Lòng của nàng có thể nói cho nàng biết điều đó.

Khi Phong Nhạc Thủy uống xong ngụm thuốc cuối cùng, nàng mới cảm thấy mĩ mẫn cảm lại chén thuốc. Vào lúc nàng đang chuẩn bị đặt nó lên bàn, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

"Bát cô nương, không hay rồi!" Kẻ chạy vào là người tỳ nữ luôn hầu hạ ở bên người nàng, "Đại cô nương dẫn Phụng cô nương đi vào trong phủ, họ đang đi về hướng này."

Vừa nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt Thượng Quan Tiểu Du chợt tắt ngấm.

"Ngăn bọn họ lại!" Đáng chết, giờ này Phụng Tiểu Khuynh đến xem cái khí gì.

"Không kịp đâu." Một giọng nói ngọt ngào quen thuộc từ bên cạnh truyền đến.

★ ☆ ★ ☆ ★

Dời ánh nhìn về phía cửa, Thượng Quan Tiểu Du nhìn thấy đại tỷ và Phụng Tiểu Khuynh cùng một đám người hầu đang xuất hiện trước cửa phòng nàng.

"Ồ ồ. . ." Phụng Tiểu Khuynh bày ra bộ mặt kinh ngạc, "Không ngờ, đúng thật là Nhạc Thủy ca ca đang ở trong phủ Thượng Quan."

"Sao ngươi biết hấn đang ở đây?" Thượng Quan Tiểu Du giận dữ hỏi.

"Nghe này bát cô nương, đi đêm nhiều cũng có ngày gặp phải ma đấy." Phụng Tiểu Khuynh thờ dãi một hơi, "Tuy thủ đoạn của ngươi không quang minh chính đại tỷ nào, nhưng nếu không phải vừa khéo có người qua đường nhìn thấy mấy tên to con khiêng Nhạc Thủy ca ca vào phủ Thượng Quan, ta sẽ vẫn nghĩ là hấn đang mất tích cơ đấy." Nàng nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Tiểu Du, giọng điệu nghe bình thản như đang thuật lại một câu chuyện vậy.

Bị Phụng Tiểu Khuynh nhìn chằm chằm, Thượng Quan Tiểu Du trở nên quần bách, như thể nàng đang bị địch nhân nhìn thấu hết thảy.

"Ngươi nói cái gì, ta nghe không hiểu." Lúc này, giả ngu mới là kẻ sách tốt nhất, "Ta gặp Nhạc Thủy ca ca bị đánh lén, nên mới cứu hấn về lại trong phủ. Nhưng còn ngươi, ngày thường chắc kết thù chuốc oán nhiều lắm, thế cho nên, Nhạc Thủy ca ca mới phải chịu vết thương như vậy."

"Đã là kẻ trộm lại muốn la làng?" Phụng Tiểu Khuynh phì cười, "Ngươi đã mua chuộc người hầu ở cửa hàng, vạch ra tất cả trận đánh lén này."

Vừa nghe thấy vậy, Phong Nhạc Thủy chuyển ngay ánh nhìn lên người Thượng Quan Tiểu Du, "Có đúng thế không?"

"Đừng có chối nữa, bọn chúng đều khai nhận cả rồi." Phụng Tiểu Khuynh chỉ về phía sau mình.

Ba gã to con đồng lõa với nàng lúc trước giờ đang cúi rạp đầu, đi vào cửa mà không dám ngẩng đầu lên.

"Bát cô nương, chúng tôi không có ý đâu, chúng tôi chỉ. . ."

"Câm miệng!" Phẫn đồ! Thượng Quan Tiểu Du trừng mắt bọn họ. Chẳng phải nàng đã dặn, kẻ nào để lộ chuyện này ra, nàng sẽ vật đầu kẻ đó xuống cho gà ăn hay sao, bọn họ to gan thật!

"Bát cô nương, ngươi nhần tâm thật đấy. Ngay cả người ngươi yêu nhất - Nhạc Thủy ca ca - ngươi cũng dám tổn thương." Phụng Tiểu Khuynh làm bộ vô cùng chân kinh, vỗ về ngực mình, "Nếu không phải ta quá thông minh lanh lợi, biết sự mất tích của Nhạc Thủy ca ca nhất định sẽ liên quan tới ngươi, chỉ sợ nếu sau đây Nhạc Thủy ca ca không nghe lời, ngươi sẽ phân thây hấn ra, đúng hay không?"

Giờ này, Thượng Quan Tiểu Du đã đỏ bừng cả mặt. Nàng không thể ngờ được, chuyện nàng đã làm sẽ bị bại lộ.

Thật ra, nàng không sợ sự thật ấy bị vạch trần, bởi trên đời này, làm gì có cái gọi là bí mật.

Nhưng, điều nàng sợ là hấn!

Hắn sẽ coi nàng ra sao đây?

"Nhạc Thủy, ngươi hãy nghe ta nói, bởi vì ta thật sự muốn giữ ngươi lại. . ." Thượng Quan Tiểu Du bước đến trước mặt hắn, kéo lấy ống tay áo hắn, buồn giọng nói.

"Thế cho nên, ngươi thà dùng phương pháp ấy tổn thương ta, nhốt ta lại hay sao?" Hắn banh mặt, lạnh lùng tột độ.

"Ta không còn cách nào khác mà!" Thượng Quan Tiểu Du cắn môi dưới, nước mắt đã sớm hoen mi, "Ta đã khuyên can hết lời mà ngươi vẫn không chịu ở lại, thành ra ta. . . ta chỉ muốn. . ."

"Thượng Quan Tiểu Du, đùa nghịch thế cũng đủ rồi đấy." Hắn văng bàn tay nhỏ bé của nàng ra, nói với loại giọng điệu lạnh như băng không hề mang chút cảm xúc.

"Đừng đi, ta xin ngươi đấy. . ." Thượng Quan Tiểu Du lại kéo ống tay áo hắn một lần nữa, tiếp tục cầu xin hắn.

Lúc này, hắn không chút mềm lòng, vẫn tiếp tục văng tay nàng ra như trước, rồi đi ngang qua nàng.

"Ta cầu xin ngươi mà!" Đứng ở sau lưng hắn, Thượng Quan Tiểu Du hô to, "Ta đã cầu xin ngươi, không cần đến sĩ diện, không cần đến tự tôn, ngươi vẫn cứ không chịu trở về hay sao? Ta yêu ngươi mà! Thế cho nên, ta mới muốn ngươi quay trở lại! Ngươi có nghe thấy không? Phong Nhạc Thủy. . ."

Như thể dùng hết sức lực toàn thân, nàng hô to lên, vang vọng cả một căn nhà nhỏ.

Áy thế mà, đáp lại nàng lại chỉ là một bầu không khí tĩnh mịch.

Hắn không trả lời nàng, chỉ nói với Phụng Tiểu Khuynh: "Đi thôi!"

Cuối cùng, hắn vẫn muốn rời đi. . . Thân thể Thượng Quan Tiểu Du lúc này như là quả bóng xì hơi, mất hết sức lực. Tựa như một con búp bê vải, nàng nhũn người, ngã ngồi xuống đất.

"Đừng đi mà. . . Ta thật sự cầu xin ngươi đấy. . ." Lệ, vì hắn mà hoen ướt đôi mi, chảy dài trên má, "Ta đã sai rồi, là ta không đúng, chỉ xin ngươi hãy quay trở về. . ."

Hắn cũng chẳng quay đầu lại. Hai tai hắn như thể bị che, ngay cả tim hắn cũng đã khép lại.

"Hu hu hu. . ." Nhìn thấy bóng dáng hắn đang ngày một xa dần, rốt cục, Thượng Quan Tiểu Du òa khóc lên, chẳng còn để ý hình tượng gì nữa cả.

Bởi vì nàng biết, lần này, hắn đã thật sự quyết tâm, một đi không trở lại.

Thế là nàng đã mất hắn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Đây là gieo gió gặt bão đấy ư?

Rốt cục thì, kết quả của việc nàng cưỡng cầu, là mất đi Phong Nhạc Thủy.

Ngày hôm ấy, hắn rời đi mà không chút quay đầu, dù cho nàng khóc lóc ra sao cũng vô dụng, dù cho hôm sau, nàng mặt dày đi gõ cửa phủ Phụng, hắn vẫn ra lệnh đuổi người.

Lòng hắn đã quyết, không gặp nàng nữa.

Đúng như lời đại tỷ đã nói -----

Lòng người, thật sự không giữ lại được nữa sao?

Hay nói cách khác, phải chăng lòng hắn đã không còn ở trên người nàng nữa? Thượng Quan Tiểu Du tự hỏi chính mình, nhưng dù thế nào, nàng cũng không thể chấp nhận chuyện này được.

Mấy ngày nay, nàng hết như một con cá mất đi nguồn nước, không thể khôi phục về tình trạng tự tại như ngày nào, lại càng không thể cả vú lấp miệng em như xưa nữa.

Một con cá đã mất đi nước, nó đã thấy tuyệt vọng trước thế giới này. Ngày nào nàng cũng thất hồn lạc phách, ngẩn ngẩn ngơ ngơ, chỉ mong sao được gặp hẳn một lần.

Vì vậy, Thượng Quan Tiểu Du lại nhìn không được mà đứng trước cửa phủ Phụng, nhìn vào cánh cổng sơn son đồ thếp kia.

"Phong Nhạc Thủy, ta biết ngươi ở bên trong!" Nàng không để ý thân phận của mình, cũng không thêm để ý, liệu mình quát to như vậy, người qua đường có đứng lại vậy xem hay không, nàng chỉ muốn bức hẳn ra khỏi phủ Phụng.

Nếu nàng được gặp hẳn, được nói chuyện với hẳn một cách rõ ràng, nàng nguyện ý thề với hẳn, tất cả đều là lỗi của nàng, xin hẳn hãy cho nàng một cơ hội nữa, nàng sẽ không còn xốc nổi như trước, thậm chí, nếu như hẳn muốn nàng không đầu nữa với Phụng Tiểu Khuynh, nàng cũng sẽ gật đầu không chút do dự.

Vì tiếng quát to của nàng, rốt cục nô bộc của phủ Phụng cũng mở cửa ra. Nhưng cửa vừa mở ra, nàng lại thấy, trên tay người nô bộc kia là một tờ giấy đồ thếp, chữ hì.

"Bát cô nương, xin cô đừng gây âm ỉ thêm nữa." Gã sai vặt sây sầm mặt mày. Hôm nào bát cô nương cũng đến trước cửa phủ huyện nào, khiến cho hẳn lúc nào cũng phải đứng ở đó trông cửa, "Mấy ngày tới, phủ Phụng sẽ có đám cưới, xin cô hãy thương xót mà cho chúng tôi mấy ngày yên bình đi."

"Đám cưới?" Nàng nhú mày, tiến lên, kéo gã sai vặt, "Đám cưới của ai?"

"Bát cô nương, cô không biết thật à? Đương nhiên là đám cưới giữa phủ Thượng Quan và phủ Phụng rồi! Đạo gần đây, phủ Phụng muốn cưới cháu gái của Mạc má má trong phủ nhà cô, cô không biết chuyện này thật à?"

Làm sao nàng biết được cơ chứ!

Phủ Phụng muốn cưới cháu gái của Mạc má má. . .

Nói cách khác, Phong Nhạc Thủy đã thay tâm đổi ý, quyết định kết hôn với cháu gái của Mạc má má rồi sao? Lòng nàng giờ này đau như dao cắt.

Buông áo gã sai vặt ra, nàng nhắc váy, quay trở về trong phủ.

Vừa đến trước sảnh, cả người nàng sững sờ cả ra, cứng đờ như tảng đá.

Màu đỏ chói mắt kia đang đập vào mắt của nàng.

Mấy ngày nay, nàng đã quá đần độn, thế cho nên, nàng không chú ý đến bất cứ sự việc gì trong phủ, cũng càng không chú ý đến màu đỏ chói mắt kia.

Thế ra, gã nô bộc của phủ Phụng đã nói thật, Phong Nhạc Thủy muốn cưới cháu gái của Mạc má má?

Nàng cắn môi, cảm thấy không hề cam lòng chút nào, nàng chạy một mạch đến căn phòng phía nam.

Còn chưa đến gần, nàng đã nghe được tiếng bàn tán xôn xao của một đám các cô nương trẻ tuổi, nghe riu rít như chim sẻ.

Nàng chạy vụt vào phòng như một con sóc xoáy. Thứ đầu tiên lọt vào mắt nàng là chiếc mũ phụng cùng cái khăn voan đang đặt trên bàn, cùng với đó, cả căn phòng đều được trang hoàng một màu đỏ tươi.

"Bát, bát cô nương. . ." Mấy người tỳ nữ ở đây nhìn thấy sát khí của chủ tử thì ai nấy đều bị dọa đến, đứng túm tụm hết vào một chỗ.

Nhất là người con gái xinh đẹp đang ngồi ở trước bàn kia, lại càng hoảng sợ, phút chốc, cặp mắt đáng yêu kia róm nước, trông vô cùng đáng thương.

Nàng biết cô gái này, đây chính là cháu gái của Mạc má má.

"Ngươi. . ." Thượng Quan Tiểu Du trừng mắt nàng, "Ngươi sẽ gả đến phủ Phụng thật đấy ư?"

Cô gái ngập ngừng một lát, đầu tiên là lắc đầu, sau, lại gật đầu.

"Đúng, hay không đúng?" Nàng tức giận gầm nhẹ.

"Đúng." Tiểu cô nương sợ hãi, run rẩy nhìn nàng.

Thượng Quan Tiểu Du siết chặt nắm tay, tính tình thô bạo khiến cho nàng muốn đập vỡ hết thảy mọi thứ đang ở trên bàn, tuy nhiên, rốt cục nàng vẫn nhìn xuống con giận ấy, phát tay áo vội vã rời đi.

Đã xác nhận đúng là cháu gái Mạc má má sẽ gả vào phủ Phụng, nàng chuyển hướng, đi về phía cổng chính, tính nàng là chuyện gì cũng phải hiểu rõ ngọn ngành, thế cho nên, kiểu gì nàng cũng phải hỏi cho ra bằng được. Vì thế, nàng lại chạy sang phủ Phụng, đúng lúc đó, thật vừa khéo, một gã sai vặt

vừa mới dán xong chữ hi. Lúc đang định xoay người đi vào trong phủ, hắn bị nàng kéo lại, bị bắt dừng chân.

"Ai za! Bát cô nương. . ." Nam nữ thụ thụ bất tương thân cơ mà!

"Phong Nhạc Thủy giờ đang ở đâu? Nói mau!" Mặc kệ những điều nhìn thấy ban nãy có là sự thật hay không, nàng nhất định phải tìm được hắn, hỏi cho ra nhẽ.

"Việc này. . ." Gã sai vật cũng đã nghe được phong phanh về chuyện của nàng và Phong Nhạc Thủy. Hiện tại, chuyện của hai người đang được cả thành Phụng Thiên bàn tán xôn xao.

Bát cô nương của phủ Thượng Quan to gan lớn mật, dám xin yêu cả tên tổng quản. . .

Bốp! Gã sai vật còn chưa hiểu rõ đầu cua tai nheo thì bỗng một nắm đấm đập ngay vào trong hốc mắt bên trái của hắn.

"Ồi, bát cô nương, cô. . ."

"Nói nhanh lên, nếu không, một giây sau, sẽ là mắt phải của ngươi luôn đấy." Nàng cuộn chặt nắm đấm, quơ trước mặt hăm dọa hắn.

Gã sai vật lùi về sau vài bước, run giọng nói: "Phong tổng quản, hắn. . . hắn không ở trong phủ, hắn đã đi mua vải ở thành Tây từ thanh thần rồi."

Không ở trong phủ? Nàng nhú mày, thu lại nắm đấm của mình.

Cửa hàng vải ở thành Tây chứ gì! Thượng Quan Tiểu Du quyết định, trước tiên nàng sẽ đi đến đó, sau đó, nàng sẽ gặp hắn hỏi cho rõ ràng.

★ ☆ ★ ☆ ★

Thượng Quan Tiểu Du tức tốc chạy đến cửa hàng vải ở tại thành Tây. Lúc này, trước cửa hàng, một đám hương thân phụ lão đang châu đầu vây xem đầy náo nhiệt.

Đầy mấy người ra, nàng chen vào trước cửa. Trước mắt nàng, Phong Nhạc Thủy đang đứng yên để thợ may đo thân thể cho hắn.

Nhìn thấy cảnh này, con tim nàng nát vụn.

Hắn thật sự muốn kết hôn cùng cháu gái của Mạc má má ư?

Vậy còn nàng thì sao? Hắn bảo nàng làm gì bây giờ?

"Ô?" Phụng Tiểu Khuynh cũng cùng đi đến cửa hàng vải này cùng Phong Nhạc Thủy. Nàng đã tình mắt thấy được Thượng Quan Tiểu Du. Thế là, nàng buông công tác trong tay, đi đến trước mặt Thượng Quan Tiểu Du.

Thượng Quan Tiểu Du chẳng còn lòng dạ nào mà đấu võ mồm cùng Phụng Tiểu Khuynh, từ nãy tới giờ, nàng luôn nhìn chăm chăm vào Phong Nhạc Thủy.

Phong Nhạc Thủy cũng đã nghe được tiếng xì xào bàn tán ở bên ngoài. Vừa nhìn thấy Thượng Quan Tiểu Du, mặt hắn tràn đầy kinh ngạc, sau đó, hắn buông thứ đồ đang cầm trong tay ra.

Nàng vốn nghĩ, hắn đang muốn bước đến nói chuyện với nàng, ai dè, hắn lại đi theo chiều ngược lại, đi vào trong cửa hàng. Ngay cả gặp mặt nàng, hắn cũng không muốn.

"Phong Nhạc Thủy!" Nhìn thấy cảnh này, tim nàng rớt máu. Đau quá, đau quá. . . Thế nhưng, nàng vẫn mất hết cốt khí, lật đật chạy theo hắn.

Bất đắc dĩ, nàng bị Phụng Tiểu Khuynh chặn lại, không thể tiếp tục đuổi theo hắn.

"Tránh ra!" Nàng trừng mắt Phụng Tiểu Khuynh, giọng điệu nghe lạnh như băng.

"Ta không cho ngươi tiếp cận Phong Nhạc Thủy nữa đâu." Lần này, Phụng Tiểu Khuynh sắm vai kẻ xấu, bộ dạng xấu xa kia bày ra trông vô cùng chân thật.

"Ta có chuyện muốn nói với hắn." Thượng Quan Tiểu Du nghiêng răng ken két, "Ta muốn gặp hắn, ngươi tránh ra!"

"Ngươi hãy rù lòng thương mà cho phủ Phụng chúng ta mấy ngày yên bình đi mà, đợi cho hôn lễ kết thúc. . ." Phụng Tiểu Khuynh không hề hay biết, những lời này hệt như lửa đang cháy mà đổ thêm dầu, khiến cho con sư tử trong người Thượng Quan Tiểu Du bắt đầu lồng lộn.

"Ngươi im đi!" Nàng trừng mắt Phụng Tiểu Khuynh, "Hắn sẽ không cưới ai hết! Hắn là của ta! Là của ta!" Dù có phải liều cái mạng này, nàng cũng nhất quyết không để hắn đi cưới người khác.

Hả? Phụng Tiểu Khuynh khẽ nhú mày. Rồi, nàng đảo mắt. Cuối cùng, nàng cười lên, trông càn quấy vô cùng, "Thế nhưng mà. . . Chỉ mấy ngày nữa thôi, hôn lễ sẽ tiến hành, đâu ngươi có muốn dùng thủ đoạn đi chăng nữa, cũng chỉ vô dụng mà thôi!"

"Ta nói rồi! Phong Nhạc Thủy là của ta!" Thượng Quan Tiểu Du gào thét, "Cho dù hấn muốn thành thân, ta vẫn nhất định cướp hấn trở về."

Thượng Quan Tiểu Du siết chặt nắm tay. Lúc này, hốc mắt nàng cũng đã ửng hồng, như thể sắp khóc, trông đáng thương cực kỳ.

"Ồ. . . Người định. . ." khóc lóc giữa chốn đông người thế này à? Từ lúc sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên Phụng Tiểu Khuynh thấy nàng không ngừng khóc lóc như vậy.

Thượng Quan Tiểu Du, con người cật lực hơn hấn mọi người, lại chỉ vì Phong Nhạc Thủy mà rớt nước mắt. Vì yêu hấn, nước mắt đã phá vỡ lòng tự tôn của nàng, sự cật lực của nàng.

Thế giới của nàng bắt đầu chuyển động quanh người hấn. Không có hấn, nàng thậm chí sẽ không biết phải hô hấp ra sao. . .

Bởi vì, hấn là nước, nàng là cá. (Chàng là Thủy, nàng là Du, cá bơi trong nước đấy hi ^_^)

Thì ra, hấn là người mà nàng không thể mất đi!

"Tránh ra đi! Hãy để cho ta gặp hấn. . ." Hiếm khi Thượng Quan Tiểu Du lại mềm giọng như vậy, trong giọng nói còn mang sự cầu xin.

Phụng Tiểu Khuynh cảm thấy như là trò đùa của nàng đã trở nên quá đáng, cuối cùng, nàng chột dạ nói: "Ta nghĩ, hấn đã đi ra bằng cửa sau rồi."

Vừa nghe thấy vậy, nước mắt Thượng Quan Tiểu Du lại lăn dài trên má.

Ngay lập tức, nàng xoay người bước đi.

Phụng Tiểu Khuynh há hốc mồm. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn kéo váy, vội vã đi vào trong cửa hàng vải.

Giương mặt tuần tú của Phong Nhạc Thủy lúc này trông rất bình tĩnh. Vừa nhìn thấy Phụng Tiểu Khuynh, hấn mấp máy môi, như thể muốn nói lại thôi.

"Người không muốn gặp nàng thật à?" Không hiểu sao, nàng lại đi nói đỡ cho Thượng Quan Tiểu Du. Nhìn thấy Thượng Quan Tiểu Du khóc thống thiết như vậy, ngay cả nàng cũng thấy mềm lòng.

"Còn chưa phải lúc." Hấn bình tĩnh nói, nhưng đôi bàn tay lại siết chặt lại.

Phụng Tiểu Khuynh chu đôi môi đỏ thắm nhỏ xinh của mình lên, đi vòng quanh người hấn, cuối cùng, nàng cười gian.

"Tiểu Du vừa khóc đấy." Nàng rất xấu tính, nói cho hấn biết tình huống ban nãy.

Hấn không trả lời, chỉ càng siết chặt nắm đấm hơn.

"Tuy nhiên, lại là khóc trước mặt tất cả mọi người." Nàng lại bỏ thêm một liều thuốc có dược tính cực mạnh, như thể cố ý tra tấn hấn.

"Ta nghe thấy rồi." Hấn trừng mắt nhìn nàng, như đang muốn nói, người ngậm miệng lại ngay.

Nghe được tiếng Thượng Quan Tiểu Du khóc, làm sao tìm hấn không đau? Nhưng là bởi, hấn muốn cho nàng hiểu rõ, hấn là một người đàn ông có cảm tình, có tự chủ, không thể cứ làm theo sự hồ nháo, sự tùy hứng của nàng.

Trước giờ, hấn cam chịu những hành vi gây sự của nàng, là bởi vì, hấn cam tâm cả đời này đều ở bên cạnh nàng.

Nhưng giờ đây tình huống đã khác, hấn lựa chọn rời đi phủ Thượng Quan, quyết tâm làm cho nàng thấy, hấn muốn phá vỡ mối quan hệ ấy, hấn không còn là một thứ đồ chơi mà bất cứ lúc nào nàng cũng có thể vứt bỏ nữa.

Điều quan trọng nhất bây giờ là -----

Hấn muốn nàng hiểu được, đời này ngoài hấn ra, sẽ không còn bất cứ người đàn ông nào khác, có thể khắc sâu vào tim nàng như thế.

"Ha ha ha..." Phụng Tiểu Khuynh không nhịn được, cười phá lên, "Nàng lại đi nghĩ là đám cưới giữa phủ Phụng và phủ Thượng Quan là của người, nghĩ rằng, người sẽ đi cưới cháu gái của Mạc mã mã..."

Nghe được câu này, sắc mặt hấn khấn trương hấn.

"Cũng khó trách nàng sẽ hiểu lầm." Phụng Tiểu Khuynh cười rất vui vẻ, nàng chưa từng biết, trên người khác lại vui vẻ đến thế, "Nếu là ta! Nhất định ta cũng sẽ khóc lóc thê thảm."

"Đủ rồi." Hấn phụng phịu, "Đội hôn lễ tiến hành xong, ta sẽ giải thích rõ cho nàng biết."

Phụng Tiểu Khuynh nhìn theo bóng lưng hấn, nhún vai tỏ vẻ không sao hết.

Chỉ có điều, nàng nghĩ...

Chắc chắn Thượng Quan Tiểu Du không phải là một cô gái chịu được ảm ức! Muốn nàng ta ngồi yên chờ chết, trừ khi, mặt trời mọc đằng tây.

Chỉ mấy ngày nữa thôi, chắc chắn sẽ có trò hay để xem đây...

★ ☆ ★ ☆ ★

Đúng thế, Thượng Quan Tiểu Du là người không muốn cúi đầu chịu thua trước vận mệnh.

Dù cho lúc này chỉ có mình nàng ở một trận tuyến, ngay cả trường công cũng không chịu phối hợp đánh ngất Phong Nhạc Thủy cùng nàng, nàng vẫn sẽ không chịu buông tay.

Khi biết được phủ Thượng Quan và phủ Phụng muốn liên hôn*(kiểu đám cưới xã giao), nàng vốn định đứng chờ ở cửa, đợi cho Phong Nhạc Thủy tới cưới.

Nhưng mà chờ mãi, chú rể lại chẳng vào cửa, mà ngược lại, cô dâu lại được kiệu khênh trực tiếp vào trong phủ Phụng, ngay cả nhìn mặt chú rể một cái cũng không nhìn được.

Tuy trong lòng, nàng đang tức giận, nhưng ngoài mặt, nàng vẫn cố tỏ ra trấn định, quyết tâm không đi phá đám cưới ở bên phủ Phụng. Nàng muốn mình tỉnh để có thể nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo nhất, nghĩ xem, bước tiếp theo nàng nên làm thế nào.

Vì thế, nàng giả làm đàn ông treo qua phủ Phụng, cẩn thận tiến vào trong phủ.

Nàng được nô bộc trong phủ Phụng chỉ đường đến một địa phương, là nơi mà chú rể đang đứng để chờ báỉ đường.

Nàng tức tốc rời đi, bước đến trước cửa phòng tân hôn. Vừa mới đến cửa, nàng lại do dự, dừng chân lại.

Nếu đột nhiên nàng gặp được Phong Nhạc Thủy, liệu hắn có tiếp tục bước đi trước mặt nàng hay không? Vừa mới nghĩ đến cảnh nàng định bình tĩnh nói chuyện nhưng hắn lại trốn tránh ngay đi, lòng nàng đau đớn khôn tả.

Hơn nữa, hôm nay là ngày vui của hắn, hắn sẽ trở thành phu quân của một người con gái khác.

Không được, không được, nàng không thể chấp nhận chuyện này! Nàng lắc thật mạnh đầu mình. Lại nhìn vào cánh cửa kia, lòng nàng đã quyết, dù cho có phải đánh ngất hắn mạng đi, nàng cũng không thể để cho hắn báỉ đường một cách thuận lợi với người con gái kia được.

Hừm, đánh ngất xui? Hình như lúc này chỉ còn cách đó là hay nhất.

Vì vậy, nàng nhìn khắp xung quanh.

Vừa khéo, một người đưa dâu vừa bước qua, trên tay người ấy đang cầm một cây gậy, đó là dụng cụ để tân lang vén khăn voan trùm đầu cho tân nương.

"Đưa nó cho ta." Nàng đoạt lấy cây gậy, ác giọng ra lệnh, "Chú rể nói cây gậy này phải đặt ở chỗ của hắn trước, đợi lát nữa, người lại đi chuẩn bị một cây khác.."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì cả." Nàng trừng mắt người đưa dâu, "Mau đi làm việc đi." Nàng vẫy tay, muốn cho người đưa dâu mau mau rời đi, đừng phá hỏng chuyện của nàng.

Người đưa dâu xấp mặt mày, nhưng cuối cùng, người đó vẫn vuốt mũi bước đi.

Thấy người đưa dâu đã đi xa, Thượng Quan Tiểu Du nhắc chiếc gậy, thấy nó cũng phải nặng đến mấy cân. Vì vậy, nàng bắt đầu làm vận động, xoay các khớp cổ tay cổ chân.

Chỉ có điều, nàng vẫn đang hơi hơi do dự. Nếu như chiếc gậy nặng đến thế này gõ vào đầu hắn, không biết, liệu vết thương lần này có thể nghiêm trọng hơn lần trước không đây?

Trong lúc nàng vẫn đang do dự, một hồi kèn trống vang lên, tựa hồ đang báo cho tất cả mọi người, giờ lành đã đến.

Được rồi! Nàng không còn cách nào khác cả, đành phải lấy dũng khí, lạng lẽ đẩy cánh cửa ra.

Trong phòng lúc này chỉ có một người đàn ông mặc đồ chú rể, hắn ngồi ở trước bàn, lưng quay về cửa. Tay trái hắn đang gõ lên bàn, có vẻ như đang mất kiên nhẫn, không hề chú ý có người đã xông vào.

Tiếng chiêng trống âm ỉ kia vừa khéo che dấu đi thanh âm của nàng, để cho nàng bước từng bước lại gần chú rể.

Xin lỗi nhé! Nàng mặc niệm một câu, rồi, nàng giơ cao chiếc gậy trong tay lên, dồn hết sức, gõ thật mạnh vào đầu người ấy.

"Ặc..." Còn chưa kịp kêu cứu, người đàn ông đó đã ngã xõng xoài xuống đất, không cựa quậy được gì.

Nhìn vào người đàn ông đang bất tỉnh nằm trên mặt đất, tay chân nàng bắt đầu run rẩy, tim của nàng đập dồn dập không ngừng.

Hắn té xỉu! Nàng phải nhanh chóng nghĩ ra cách mang hắn đi khỏi phủ Phụng mới được.

Trong lúc nàng vẫn còn đang hoảng loạn, đột nhiên từ phía sau nàng, có một người túm lấy cây gậy trên tay nàng, còn quay thân mình nàng lại.

"Người đang làm gì đây?" Giọng nói quen thuộc ấy vọng vào tai nàng.

Nàng khẽ buông tay, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên nhìn hắn.

"Người..." Nhìn khuôn mặt tuần tú trước mặt, Thượng Quan Tiểu Du cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nàng quay đầu lại, chỉ vào người đàn ông đang nằm dưới đất. Lúc này, miệng nàng há rộng đến có thể nhét cả một quả trứng vào trong, nàng kinh ngạc không thốt nên lời được.

Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra vậy?

★ ☆ ★ ☆ ★

Thượng Quan Tiểu Du bị dẫn đến một căn phòng nhỏ vô cùng sạch sẽ. Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cúi thấp cực kỳ, rạp cả đầu xuống.

Nàng lại làm sai rồi!

Hơn nữa, kế hoạch đánh ngất xỉu lần này còn bị chính tay hắn bắt được.

Chú rể hôm nay bị nàng đánh cho nứt toác cả đầu. Tuy là đã mời đại phu đến chữa, nhưng giờ lành bá đường thì đã bị bỏ qua. Cuối cùng, chỉ còn cách nhốt ngay chú rể vào phòng tân hôn trực tiếp động phòng, mới có thể chấm dứt chuỗi chuyện xôn xao này lại.

Nhưng mà, nàng lại thờ phào. Thì ra, người kết hôn với cháu gái của Mạc má má không phải Phong Nhạc Thủy, nghe nói đó là đại thiếu gia của phủ Phụng này.

"Đúng vậy, ta rất xin lỗi." Nàng mở miệng, giọng nói nghe bé như tiếng muỗi kêu. Khuôn mặt nhỏ nhắn ấy vẫn cúi rạp xuống, trông có vẻ rất biết hối lỗi.

"Tại sao người lại làm như vậy?" Phong Nhạc Thủy nhìn chằm chằm nàng, lúc này, trông hắn vô cùng lạnh lùng.

"Không gặp được người, ta thấy rất nhớ. Không có đến người, ta cũng thấy rất nhớ. Ta muốn nói chuyện với người, giải thích cho người nghe, thậm chí, ta còn muốn ở bên bên người, thế cho nên, ta mới..." Nàng cắn môi, giải thích bằng giọng điệu vô cùng hèn mọn, "Ta tưởng, người là chú rể."

Nàng nói ra những lời cảm động đến vậy, chỉ hy vọng hắn có được một chút cảm giác, hiểu được sự khổ sở của nàng lúc này, hiểu được nàng bắt đắc đi làm mới phải làm như vậy.

"Người đã hỏi ta chưa mà làm như vậy?" Nhưng mà, giọng của hắn nghe vẫn thật lạnh lùng.

Nàng ngược mắt, thấy được khuôn mặt tuần tú của hắn lúc này không có tí cảm xúc nào hết, một chút cũng không hề có.

"Người... đang tức giận đấy à?"

"Người thử nghĩ xem?" Hắn nhún mày, hỏi ngược lại nàng.

"Xin lỗi, cho ta xin lỗi." Nàng gật đầu nhanh như giã tỏi, "Ta chỉ rất muốn được gặp người, thế cho nên..."

"Cho nên người lại giờ trò này, chỉ biết tổn thương người khác, để đạt mục đích mà không từ bất cứ một thủ đoạn nào?" Hắn chỉ trích nàng, "Người có biết, lần này người đã gây ra họa lớn rồi không? Người bị thương chính là đại thiếu gia của phủ Phụng đây."

"Vì ta nghĩ chú rể là người mà!" Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, phản bác: "Ai bảo người mấy ngày hôm nay không chịu nói chuyện với ta. Vì người trốn tránh, ta mới..."

"Đã làm sai còn lý do lý trấu?"

Nàng bị hắn chỉ trích ngậm tịt miệng lại. Cuối cùng, nàng mím môi, khẽ kéo ống tay áo của hắn, "Nhạc Thủy, đây là lần cuối cùng ta tùy hứng bá đạo như thế. Ta chỉ hy vọng người có thể quay lại, tiếp tục yêu ta. Nếu người trở về bên cạnh, nhất định ta sẽ bỏ hết những khuyết điểm đó đi. Từ nay về sau, người chính là vị phu quân duy nhất của ta."

Có phải nàng vừa mới nói, đời này, hắn là vị phu quân duy nhất của nàng?

Lòng hắn đã bị dao động.

"Nhạc Thủy?" Nàng lắc tay hắn, phát hiện ra hắn vẫn đang đứng bất động.

Chẳng lẽ, nàng đã thật sự thất bại rồi?

Nàng đã moi tim móc phổi, dồn hết tâm huyết của mình, con tim hắn vẫn như sắt đá, vẫn quyết tâm không để ý đến nàng sao?

Nước mắt lặng thinh lăn dài trên má. Bàn tay nhỏ bé của nàng buông lỏng ổng tay áo hắn ra.

"Thôi được! Ta nghĩ, ngươi cũng chán ghét ta..." Tất cả đều là nàng gieo gió gặt bão, sự đã vậy rồi, nàng đành chấp nhận.

Giống như đại tỷ đã từng nói, nếu nàng cưỡng ép hắn ở lại, nàng sẽ không bao giờ chiếm được con tim của hắn. Nếu như vậy, nàng thà không cần.

"Chỉ xin ngươi, hãy làm cho lòng ta tan nát." Nàng ngược mắt lên, nhìn hắn đầy ai oán, "Ta muốn ngươi chính mồm mới ra, ngươi chán ghét ra. Nếu như thế, ta sẽ không bao giờ dây dưa, không bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi nữa."

Hắn hít sâu một hơi, cuối cùng, lại thờ dài một tiếng.

"Ta... yêu ngươi." Rốt cục, hắn vẫn lựa chọn tiếp tục bao dung nàng.

"Hả?" Nàng mở trừng mắt, nghĩ rằng chính nàng đã nghe lầm, "Nói lại, ngươi hãy lặp lại lời ngươi vừa nói, ta còn chưa kịp nghe rõ."

"Ta yêu ngươi." Hắn vươn cánh tay, kéo nàng vào lòng, "Cái con cá phiền phức này, ta vẫn luôn yêu ngươi."

"Hu hu... ta xin lỗi mà! Sau này, ta sẽ bỏ hết tất cả tính xấu, coi ngươi là trời, quan trọng hơn hết thảy. Ta sẽ không bao giờ đùa bỡn ngươi, chỉ biết quý trọng, không có ai có thể cướp được ngươi đi." Nàng cảm động nói.

"Ngốc ả." Hắn yêu thương hôn lên má nàng, "Cuối cùng, ngươi cũng đã hiểu được, thứ ta muốn là cái gì phải không?"

"Biết, biết." Nàng gật đầu lia lịa, "Ta rất yêu ngươi, yêu đến mức không thể thiếu ngươi, như là một con cá không thể rời khỏi nước. Nếu ngươi rời đi, ta sẽ khổ đến không thở nổi... Ngươi trở về bên ta có được không?"

Đột nhiên, mặt hắn chợt lúng túng, "Có thể, nhưng cần một khoảng thời gian nữa..."

"Không đâu." Nàng lắc đầu, khóc như khóc tang.

"Nhiều nhất một tháng ta sẽ về lại phủ Thượng Quan." Hắn nhấn nại giải thích cho nàng, "Phượng cô nương đã đồng ý giải quyết chuyện cháu gái của Mạc mã mã giúp ta, thế cho nên, để đáp lại nàng, ta phải giúp nàng trông coi truyện vật vĩnh trong phủ."

Thì ra, để mời được Phong Nhạc Thủy vào phủ, Phượng Tiểu Khuynh đã đồng ý giải quyết chuyện của cháu gái Mạc mã mã giúp hắn, còn khiến cho chính đại ca của mình cười người con gái kia vào trong phủ.

Mà chuyện hôm ấy, khi hắn để cho thợ may đo thân thể hắn, chỉ là bởi, dáng vóc của hắn cũng tựa tựa như đại thiếu gia, thế cho nên, hắn mới đi đặt lễ phục thay cho vị công tử bận rộn ấy.

"Ú... Ta không muốn thế đâu..." Nàng dụi đầu vào lòng hắn, nói đùa.

"Tiểu Du Nhi, không phải ngươi vừa mới nói ngươi sẽ coi ta là trời ư, sao bây giờ lại đổi tính rồi?" Hắn nhăn mày nói.

Nàng nức nở cắn môi. Cuối cùng, dù không cam lòng, nàng vẫn đành phải nói, "Thôi được rồi! Một tháng thôi đấy. Sau một tháng, ngươi nhất định phải trở về bên cạnh ta đấy!"

"Ta sẽ không lừa ngươi." Hắn quyen luyến vuốt ve tóc nàng, "Cả đời này, ta không thể rời khỏi ngươi, ngươi cũng không thể rời khỏi ta. Chúng ta sẽ mãi ở bên nhau."

Nàng nép mình vào trong ngực hắn, mềm mại gật đầu.

Nàng nghĩ, những ngày về sau, nàng sẽ bỏ hết mọi tính xấu. Bởi vì thật sự, nàng không thể không có hắn ở bên.

Nếu như phải rời xa hắn, cuộc sống này tựa như không có nước, vô cùng khó sống, đến cả hô hấp cũng trở nên gian nan. Nhưng nếu có hắn ở bên, dù tương lai có bao nhiêu gian khổ, nàng cũng vui vẻ vượt qua.

Bởi vì, cá không thể rời khỏi nước được.

Nếu cá gặp nước, đó là chuyện cả đời.

-----End-----

Bạn đang đọc truyện *Cá Nước Thân Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.